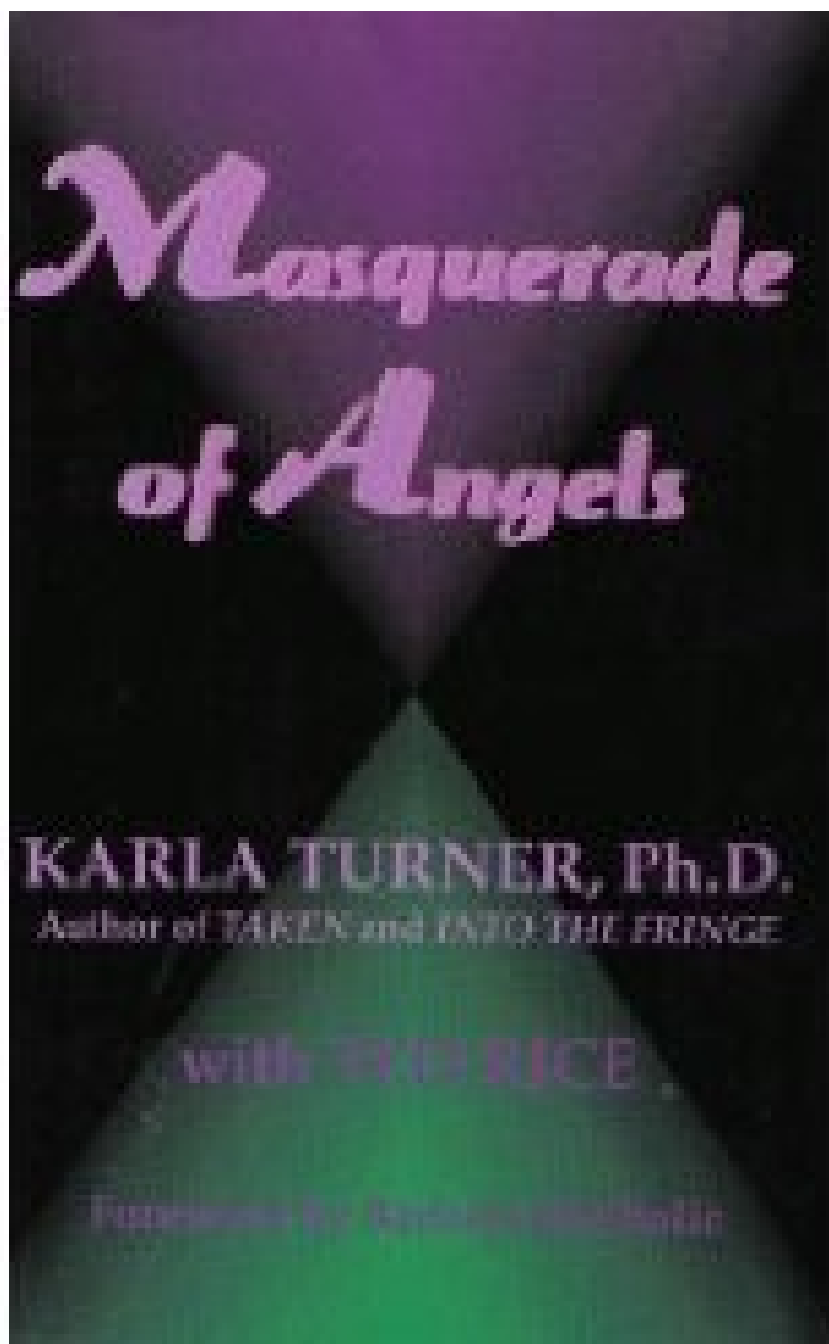

MAŠKARADA ANĐELA

Karla Turner dr.sc.

u suradnji sa

Tedom Rice

Predgovor

Barbara Bartholic

Predgovor

Podnevno sunce, kroz staklenu stijenu, obasjalo je moj ured. Sjedila sam kontemplirajući ljepotu jeseni i nježno prebiranje vrbinih grana po ribnjaku prepunom pataka. Oštar zvuk telefona prenuo me iz sanjarenja, no glas na drugom kraju bio je dobrodošao zvuk moje kolegice i osobe od povjerenja, Dr. Karle Turner.

Počela je iznositi detalje o čovjeku koji se svjesno prisjetio hrpe alienskih abdukcijских susreta. Imajući dokumentiran sličan slučaj u ruralnom području na periferiji Tulse, spremno joj pristadoh pomoći u istrazi.

Trećeg novembra, dva tjedna nakon inicijalnog poziva dr. Turner, Ted Rice prešao je moj prag osiguravši time da stvarnost kakvu smo oboje nekad poznavali nikad više ne bude ista.

Na prvi susret osjetite njegovo inteligentno toplo ljudsko držanje. Ubrzo zatim počela sam cijeniti i njegov zarazan stil humora, kojim je u stanju, tokom neke od svojih brojnih cijepajuće komičnih rutina, dovesti publiku dnevnog boravka do toga da mole za milost. Paradoksalno, ozbiljna strana Teda Rice otkriva izuzetnu psihičku, osjetilnu darovitost koja mu omogućuje da kroz velom prikrivene, zatamnjene hodnike zaviri u alienski podzemni svijet.

Da, tražili smo da vidimo istinu znajući kako „će nas istina osloboditi“, a opet nitko od nas nije bio pripremljen na otkrića koja su se spremala ugledati svjetlo dana. Tijekom godina sam istražila na stotine izvještaja o abdukcijama bilježeći dokaze koji su u većini slučajeva bili povraćeni u svijest tek kao djelomični, nepotpuni bljeskovi stvarnih događanja. Sjećanja na ove događaje dosljedno su zamagljena slojevima konfuznih i varavo povodljivih paravana koji otetima sprečavaju otkrivanje stvarne prirode njihovih susreta. A ja sam razvila metode koje abduktiranima pomažu prodrijeti kroz te paravane.

Rad s Tedom na guljenju slojeva varavih iluzija i sondiranju dubina svijesti iziskivao je višesatno koncentrirano fokusiranje. Intenzivno iskušanje otkrilo je čovjeka ogromne hrabrosti spremnog na povjerenje, spremnog da se opetovano podvrgava komori mentalne torture u kojoj se istina pretvara u stvarnost. Pa čak i kada ga je ta stvarnost dovela na sam rub emocionalne krize, Ted Rice ustrajao je kroz bolne sate suza i prisjećanja dok je napredovao ka oporavku i prepoznavanju. Kroz njegov neprekidni trud i odlučnost svi smo mi stekli dublje razumijevanje ovog prevarantskog alienskog odnosa s ljudskom vrstom.

Barbara Bartholic
Tulsa, Oklahoma
Rujan 1994

Uvod

Sudbina. Karma. Božji plan za tvoj život.

Kako god to želite nazvati, tu, u ovom svijetu, na djelu - ili naširoko – prisutna je sila koja nas može premještati uokolo poput figurica na igračkoj ploči.

Većina nas prolazi kroz život s mišlju kako imamo kontrolu nad stvarima jedva svjesni suptilnih dodira prsta sudbine koji, skrivajući se pod krinkom slučajnosti, rijetko otkriva svoje pravo lice. Ali u životima nekih ljudi te su manipulacije puno izravnije, puno očitije, a često i mnogo užasnije od naših najgorih noćnih mora.

Kao istraživač fenomena najvišeg stupnja čudnovatosti, abdukcija ljudi od strane ne-ljudskih bića, razgovarala sam s mnogim razboritim ljudima čija iskustva uključuju i bizarane susrete s 'alienskim' entitetima koji su na njima izvodili fizikalne zahvate i prenosili im proročanske poruke, upozorenja i informacije ezoternog karaktera. U većini ovih slučajeva čini se kako su alienski susreti bili rijetki upadi u inače normalne živote.

No u slučaju Teda Rice, nadarenog vidovnjaka, obrazac planske manipulacije u njegovom životu pokazao se kao dosljedan. Kad sam započela s istraživanjem njegovih doživljaja, nisam imala nikakvog razloga misliti da će taj slučaj biti ikako drugačiji od stotina drugih. Međutim, prekapajući po Tedovoj prošlosti ubrzo sam otkrila da je gotovo sve u njegovom životu bilo oblikovano od neke vanjske sile. Gdje je živio, ljudi koje je sretao, posao koji je radio, čak i detalji njegovih snova - sve je bilo usmjereno prema modeliranju Teda u vrlo jedinstvenu individuu opremljenu paranormalnim sposobnostima kojoj su smjer kroz život bili propelirali najneobičniji događaji.

Tijekom ovog istraživanja Barbara Bartholic i ja intervjuirale smo gotovo trideset ljudi koji su imali saznanja o Tedovim raznim iskustvima iz prve ruke, i koji su u mnogim slučajevima i osobno bili uključeni u događanja iz ove knjige.

S nekima od tih ljudi obavljene su hipnotičke regresije, izvučene dodatne informacije, a potpisane izjave pod prisegom svih glavnih aktera su arhivirane kao dokaz njihovog slaganja s ovdje prezentiranim.

Za potrebe očuvanja privatnosti, međutim, mnoga imena korištena u „Maškaradi Anđela“ zamjenjena su pseudonimima, a u svrhu pojednostavljenja, neki od likova su kompozitne figure, no svi incidenti su prikazani točno onako kako su se dogodili. Moje osobno uplitanje u Tedov život bilo je neizbježan dio istražnog postupka obzirom da su se njegova iskustva nastavila odigravati i tokom našeg istraživanja. Kako bi fokus održala isključivo na Tedu, kod prepričavanja njegove priče stavila sam se u poziciju nepristranog promatrača.

Sada je jasno da je Ted Rice bio 'dizajniran'. Ali od koga; u koju svrhu? Priča o njegovom životu, iznesena na stranicama koje slijede istražuje ta pitanja. A budući da ta priča zadire, kako u područje vidovnjačkih (psihičkih), paranormalnih aktivnosti tako i u područje NLO-a i alienskih abdukcija (vanzemaljskih otmica), to nam pruža nove i uznemirujuće uvide u fenomene koji utječu na tisuće ljudi širom svijeta.

Iako se može čitati poput znanstvene fantastike, tedova priča je istinita. Njegova iskustva su se zbila u okviru stvarnosti koju svi dijelimo, i ono što smo naučili na njihov račun može nam reći više o skrivenoj prirodi stvarnosti nego što smo ikada htjeli znati.

Prvi dio

Prijevod: vjetar

Opsada

„Brodovlje, mutno-otkrito, iz oblaka kaplje.“

James Thomson

„Izgledalo je kao da noć mračnih namjera dolazi, i ne samo noć, doba.“

Frost

Opsada

Jedan

*„O pleme spirita i ljudi, ako ste sposobni
skliznuti kroz parametre neba i
zemlje, tad učinite tako. Nećete krozanj proći
mojim autoritetom spašeni.“*

Kuran

„Rak je u završnom stadiju“, reče Felicia Brown boreći se sa suzama. "Bože, Tede što ću učiniti? Jim je premlad za umiranje. Naša kćer je samo beba, neće ga se ni sjećati."

Ted Rice suosjećajno je slušao primivši pritom ruku svoje prijateljice. Sjedeći kraj nje u svom dnevnom boravku zastao je u večernjoj tišini i tražio prave riječi.

"Teško je razumjeti zašto Bog dopušta da se te stvari događaju," rekao je Ted, "ali mora postojati svrha koju mi koji smo tu dolje jednostavno ne uviđamo. Ti ga voliš i ti ga trebaš u svom životu na ovom zemaljskom planu, znam. No, moguće je da je Jim ispunio svoju misiju ovdje, i njegovo više sebstvo shvaća da je vrijeme da se uspne u spiritualni svijet. Sve stvari moraju biti u službi dobra Felicia, moramo vjerovati da je to istina." Nije to baš bilo previše utješno, Ted je shvatio, ali bilo je malo toga drugog što bi joj mogao reći. Felicia je još uvijek bila emocionalno omamljena. Njezino uobičajeno ponašanje, atraktivne, živahne mlade žene koju je profesija držala pred očima javnosti, potpuno je nestalo i Ted je duboko suosjećao s patnjom uplašene, obamrle, iscrpljene žena koja je sada skršeno sjedila na kauču pored njega.

"Sjećam se dana kad si me upozorio na ovo", uzdahne Felicia polako tresući glavom. "To je bio prvi put da sam ti došla na vidovnjačko čitanje. Nisam vjerovala ništa što si rekao, niti o bebi, a pogotovo ne o Jimu."

"Da, sjećam se," rekao je Ted. "Ušetala si i pitala da li sam ja vidovnjak kao da si mislila kako imaš

krivu osobu."

"Ne znam što sam očekivala," odgovori Felicia, "ali ti sigurno nisi bio to."

"Hvala ti puno," Ted se nasmija. "Znači ja sam nizak, okrugao, proćelav i s naočalama. Ne bi li odlično izgledao u ogrtaču i sa turbanom škiljeći kroz svoje cvikere u kristalnu kuglu? "

"To ne bi pomoglo", reče Felicia. "Mislila sam da si lud kad si mi rekao da ću imati dijete, djevojčicu. Svi liječnici su govorili kako su mi šanse da zanesem gotovo jednake nuli. "

"Ali spiritualni vodič pokazao mi je dijete," Ted slegne. "Nemam nikakvu kontrolu nad onim što vidim. Dobro ili loše, to bude što god spiriti odaberu otkriti. "

Iako je vidovnjačka čitanja radio dvadeset godina, Ted i dalje nije shvaćao proces i bio je zadivljen kao i njegovi klijenti kada bi se informacija pokazala točnom.

"Da, a šest mjeseci kasnije, kada sam saznala da sam trudna, napravio si vjernika od mene", reče Felicia. "Ali jednostavno nisam razmišljala o drugim stvarima koje si mi rekao."

"To je najteži dio mog posla," odgovori Ted. "Kad vidim prekrasne događaje u budućnosti, kao što je rođenje tvoje kćeri, osjećam se zbilja dobro zbog svojih sposobnosti. Ali uvijek postoji balans u životu i ponekad (pred)vidim tužne događaje, ne mogu si pomoći. Taj prvi put kad sam ti čitao, osjetio sam oko tvog muža dolazak ozbiljnih zdravstvenih problema. "

"Rekao si da bih ga trebala nagovoriti na pregled kod liječnika," Felicia je kimnula.

"Nije mi bilo dovoljno pokazano da bih sa sigurnošću znao što bi mogao biti problem," reče Ted, "ali sam te vidio kako za otprilike pet godina napuštaš grad, a tvoj muž nije bio s tobom. Slike, vibracije koje sam osjećao, uvjerile su me da se on jednostavno neće izvući. Tako mi je žao Felicia. "

Prekinulo ih je kucanje na vratima i Ted je otišao otvoriti kako bi Beverly Michaels mogla ući.

"Bok, Felicia," reče Beverly. "Drago mi je što vas opet vidim. Neću te dugo zadržavati Ted, svratila sam ti samo ispričati što se upravo dogodilo. Nećeš vjerovati! "

"Uđi onda i ispričaj," rekao je Ted. "Poprilično si uzbuđena."

"Sjećaš se kad si našoj NLO studijskoj grupi govorio o lekcijama koje si dobivao od ET- a?" započe Beverly. "O tome kako stvoriti stvari koje su nam potrebne?"

"Naravno", odgovori Ted. "To je jedna od stvari koje stalno ističu, da po prirodnom zakonu imamo pravo manifestirati što god želimo, tako dugo dok se to ne kosi sa našom životnom misijom."

"Čekaj", prekine ga Felicia, "objasni mi to. Ja nisam bila tamo kad si o tome govorio, pretpostavljam. "

"Dobro, ti znaš da sam imao neke ET- posjete noću", započe on, "i kada su sa mnom, ja nisam baš najsvjesniji što se događa, ali se ujutro mogu sjetiti dijelova onoga što su mi rekli. Dijelovi lekcija su bili o tome kako tražiti i manifestirati stvari u ovoj ravni postojanja. Kad sam počeo to isprobavati nisam u potpunosti shvaćao kako funkcionira, ali sam naučio na teži način."

"U vrijeme kad sam primao sve te noćne lekcije," nastavi Ted, "trebao sam još jedan automobil. Tako da sam odlučio kako ću pokušati manifestirati/stvoriti neki, onako kako su mi ET-i rekli da se to može. Meditirao i vizualizirao sam kako mi se poklanja auto, i čujte i počujte, to se i dogodi! Žena, netko koga sam poznao samo iz viđenja, kad je kupila drugi, ponudi se da će mi dati svoj stari auto, i ja sam ga uzeo. "

"Znači ET-i su bili u pravu?" upita Felicia.

"Naravno, dobio sam auto," Ted zahihoće, "baš kao što sam tražio. Ali očito da nisam dovoljno jasno iznio svoj zahtjev. Trebao sam zatražiti automobil koji radi! Onaj koji mi je žena dala bio je hrpa smeća! Više bi koštao popravak krame nego što je vrijedila. I ne samo to, nego kad mi je ta žena jednom dala auto, činilo se kako misli da me je kupila. Počela se uvlačiti u moj život, pa sam se paklenski morao potruditi da je izvučem nazad van.

"Ono što sam naučio," zaključio je, "je da morate napraviti vrlo specificiran, precizan, jasan zahtjev. Ne možete vizualizirati samo novac, na primjer. Trebali bi tražiti točan iznos koji vam je potreban. "

"Objasnio si to grupi", Beverly reče, "a sjećaš li se i što sam ja tada odlučila tražiti?"

"Da, mislim da si rekla da hoćeš VCR (videorekorder)," Ted je kimnuo. "A ja sam ti rekao da vizualiziraš točnu marku koju imaš na umu."

"Panasonic", potvrdi ona.

"I rekao sam ti da zahtijevaš da VCR bude bez zakačenih repova," Ted se nasmije. "Nakon onog što se dogodilo sa mnom i automobilom, činilo se da je najsigurnije tako učiniti."

"Točno", reče Beverly, "i to je upravo ono što sam učinila. Pa, pogodite što se dogodilo? Moja kći se upravo vratila doma iz Saudijske Arabije gdje je njezin suprug zaposlen u naftnoj industriji. I ima 50,000 \$ povišice koju je njezin suprug dobio kod potpisivanja novog ugovora! Rekla je da mi želi kupiti nešto, što god najviše želim. To je bezuvjetni poklon Tede, upravo ono što sam zatražila prije manje od tri mjeseca. "

"To je fantastično, taj način na koji ET-i komuniciraju s tobom Tede," rekla je Felicia. "Baš imaš sreće što su tebe odabrali."

"Pretpostavljam da je tako," odgovori Ted nesigurno. "Ali još uvijek nisam siguran što da mislim o njima. Znaš, kroz sve ove godine vidovnjačkog rada vjerovao sam da su moji pomoćnici bili isključivo dio spiritualne ravni. Bili su Božji agenti tako da sam znao da su čisti i dobronamjerni. Ali NLO-i i alieni? To mi je sve prilično novo. "

"A i oni isto sigurno moraju biti dobronamjerni," reče mu Beverly. "Pogledaj sve te prekrasne stvari koje su te naučili. Pročitala sam puno knjiga o alienima i prema onome što oni govore ljudima koje kontaktiraju ovdje na Zemlji, oni nam žele pomoći. Ti si savršen primjer Tede. Dane su ti posebne psihičke sposobnosti i ti ih koristiš kako bi pomagao ljudima. Zar ne mislite da ET-i imaju neke veze s tim? "

"Svi koje sam u prošlosti upoznao bili su spiritualni vodiči," ustrajao je Ted, "ali bića koja me posjećuju u zadnje vrijeme su drugačija."

"Možda je tako, a možda ih ti samo vidiš jasnije nego prije?" predložila je Felicia.

"Ma kako bilo," Beverly nastavi ", oni te uče o spiritualnim stvarima, zar ne? To pokazuje njihovu dobronamjernost prema nama."

"Moguće je, pretpostavljam." prizna Ted. "Ova vanzemaljska bića mi zaista daju mnogo informacija o metafizičkim stvarima. Ali, gle, vi obje dobro znate, isto kao i ja, da spiriti ne trebaju letjeti okolo u NLO-ima, kao što to rade neke od ovih kreatura koje su me posjećivale. Što ako njihova agenda nije spiritualnog karaktera?"

"Nemoguće", argumentirala je Beverly, "jer univerzalni zakon neće dopustiti negativnim bićima da nam naškode. Osim toga, sve što su ET-i učinili bilo je pozitivno i prekrasno. Oni pokušavaju pomoći čovječanstvu, a ne nas povrijediti. "

"Bog je i dalje zadužen za svemir", složi se Felicia. "Kao što si i sam rekao, sve stvari moraju biti u službi dobra."

Ted nije dalje raspravljao sa ženama, ali kasnije kada je ostao sam nije si mogao pomoći, a da se ne zapita da li su njegove prijateljice imale pravo. Oduvijek se trudio, najbolje što je mogao, udovoljiti željama spirita i mnogo puta je vidio dobre rezultate kako proizlaze iz njegova rada.

Pa zašto je, pitao se, onda imao takav osjećaj straha svaki put kad su ga ti alienski entiteti posjetili? Zašto se doimaju tako snovito i sjenovito? Nije se mogao sjetiti baš puno toga o njihovim posjetama, pa zašto je onda bio previše nervozan da bi noću zaspao bez sedativa, strepeći od sljedećeg susreta? Ako su sva njegova metafizička vjerovanja bila istinita i kozmički zakon zabranjuje intruzivna djelovanja negativnih bića, onda i alieni, tko god oni bili, moraju biti usklađeni s viših Božjim spiritualnim planom za čovječanstvo. Tako bi to trebalo biti, inzistirao je Ted od samog sebe, ali nikako se nije mogao otresti osjećaja da je tu nešto krivo.

Prije nego je, 1988. preselio u Shreveport u Louisiani, Ted je vrlo malo pažnje posvećivao NLO-ima. Njegova izobrazba o spiritualnoj filozofiji na tu temu ga ničemu nije podučila. Nije imao nikakvog razloga misliti da je bilo ikakve druge sile, osim onih iz spiritualne ravni, upletene u njegov život.

U stvari, njemu je mentalnim putem rečeno da će se preseliti u Louisianu, gdje univerzalne Božanske snage žele da nastavi svoju misiju pomaganja ljudima u napretku prema gore, van granica materijalnog svijeta.

Kroz njegova vidovita čitanja, koja su služila kao demonstratori stvarnosti spiritualne ravni, Ted je motivirao druge na traganje za prosvjetljenjem, onim stanjem istinitosti i svjesnosti u kojem je duša slobodna i u jedinstvu s Bogom. On je svoj posao obavljao s poniznošću, pripisujući sve zasluge višim silama.

Nakon preseljenja u Shreveport, gdje se smjestio u mirnom naselju kamp-kuća, nije gubio vrijeme nego je odmah potražio prostor u kojem bi mogao nastaviti svoj vidovnjački rad. Lokalna knjižara pokazala se idealnom. Tamo je Tedu bila dostupna inteligentna, radoznala klijentela, od kojih su mnogi već bili uštimani na poimanje paranormalnog. Godinu dana je prosječno obavljao pet čitanja tjedno, upознаvši prilično dobro neke od redovnih mušterija.

Oni su bili šarenolika, inteligentna skupina ljudi čiji su se interesi, Ted je ubrzo shvatio, širili i na

druge teme, a ne samo vidovitost. Ponekad su diskutirali o NLO-ima i on ih je vrlo znatiželjno slušao. Bilo je nekoliko događaja u njegovoj prošlosti koje nikada nije bio u stanju objasniti, čak ni sebi samom, i neke stvari koje je sada čuo navele su ga da ih preispita. Kako je Ted sve više slušao, počeo je prihvaćati ideju da bi možda NLO-i i alieni mogli postojati, ali daleko od toga da je bio uvjeren.

Njegovi novi prijatelji, međutim, posvećivali su puno pažnje tom predmetu, iznosili mnogo nepoznatih imena i mjesta otvoreno raspravljajući o svojim uvjerenjima. Rekli su Tedu da su ET-i prekrasna, dobronamjerna bića iz drugih svjetova, ili možda neke druge dimenzije, ovdje da nam pomognu proći kroz nadolazeća turbulentna vremena.

Ted se slagao da je planeta u užasnom stanju i zaista nije imao nikakvog prigovora na njihovu vjeru u sposobnost aliena da nas spase od katastrofe. Obzirom da nikada prije nije razmišljao o takvim stvarima, u početku je, znatiželjan shvatiti NLO fenomen, više slušao negoli govorio. I premda su njegovi prijatelji uspjeli skladno umiješati svoje ideje o alienima u vlastite šire metafizičke prikaze, Ted si nije mogao pomoći, a da se ne upita o vezi između ta dva pojma. Ako su alieni stvarni, zapitao se, zašto mu njegovi vodiči nikad nisu rekli za njih?

Jesu li oni spiriti kao što su to anđeli ili duše mrtvih, ili su fizička bića?

Takva pitanja su ga zabavljala u razgovoru s Feliciom, Beverly i drugima, ali ona nisu dominirala njegovim mislima.

Većim dijelom je svoju energiju fokusirao na vidovnjačka čitanja, sve dok nešto nije pokrenulo promjenu u njegovim kontaktima sa spiritualnim svijetom. Nakon preseljenja u Shreveport, smjernice i informacije koje je oduvijek dobivao od spiritualnih pomagača su se intenzivirale. Dok je prije poruke primao u namjerno izazvanom stanju meditativnog transa, sad su mu spiriti prilazili na drugačiji i uznemirujući način.

To je krenulo 1989. kada se počeo buditi usred noći, osjećajući čudne entitete oko sebe, ali nesposoban razumjeti njihovu komunikaciju. Nakon završetka takvih posjeta, Ted se osjećao uznemireno i teško bi ponovo zaspao. A onda su uznemiravanja postala sve očitija. Učestalo se budio, ometen u počinku dodirima nevidljive ruke na licu, povlačenjem za kosu, trljanjem ruke ili noge. Lišen sna, uzimao bi tablete da se odmori nekoliko noći, i na taj način bi ih prekinuo. No, iscrpljenost ga je neizbježno svaki put vraćala sredstvima za uspavljivanje.

I bez obzira što učinio, posjete su se neumoljivo nastavljale svaku noć, kidajući mu živce i iscrpljujući ga mentalno i fizički. Ted je bio upoznat sa spiritima koji prenose poruke, ali ovi novi spiriti, ako je to ono što su bili, govorili su mu stvari koje ne samo da nije mogao shvatiti nego ih se čak nije mogao ni jasno sjetiti. I nije mu se sviđao osjećaj njihovih dodira na njegovom tijelu.

Na kraju se njegovo zdravstveno stanje pogoršalo. Ted je prepoznao sve znakove - iskidani živci, strah od mraka, nemir, nemogućnost da zaspe bez sedativa. To su sve bili isti simptomi koje je imao tamo u sedamdesetima. Tada ih je ignorirao sve dok ga strah i iscrpljenost nisu odveli do dobrovoljnog povlačenja u psihijatrijsku ustanovu i on nije htio ponoviti istu grešku.

No nije znao što učiniti da promijeniti situaciju. Posvećen svom radu, vjerujući da se njegova vidovnjačka darovitost treba koristiti u svrhu vođenja drugih ka razumijevanju Božje stvarnosti i plana za čovječanstvo, trudio se nastaviti s čitanjima. Ipak, konstantno napadan od noćnih posjetitelja, Ted je osjećao kako njegova snaga i koncentracija kopne.

Dva

Prijevod: galaksija

Blagoslov vanzemaljaca je na svom putu k nama.

W. S. Merwin

“Ne znam šta da radim,” rekao je Ted umorno svom prijatelju, Badu Stoktonu, nakon još jedne besane noći. “Ovo ne može više ovako, to me ubija.” “Zašto se ne preseliš negdje drugo?” predložio mu je Bad. “Rekao si da se te stvari nisu događale sve dok nisi došao ovamo, to možda znači da ako se preseliš negdje drugo, imaćeš malo mira.” “Pokušao sam sve što se moglo,” Ted se složio. “Šta imam da izgubim?”

Raspitao se na recepciji kampa i tamo je saznao da ima jedno slobodno mjesto u drugom dijelu kampa, tako da ga je uzeo. Bad mu je pomogao da se preseli i tokom iduće četiri noći nakon posla, ta dva čovjeka su postavila kamp prikolicu, raspakovala i složila Tedove stvari. Bili su previše zaposleni tako da nisu stigli ni porazgovarati sa susjedima a kad su završili s poslom, pali su s nogu od umora. “Hvala ti za tvoju pomoć,” rekao je Ted. “Prilično je kasno, zašto ne bi ostao noćas ovdje da prenočiš? A biće mi i lakše u tvom društvu.”

“U čemu je problem?” zapitao je Bad. “Da li ti je dobro?” “Jeste, naravno,” odgovorio je Ted, ali što je više razmišljao o tome da ostane sam, utoliko se osjećao neprijatnije. Bad se složio da ostane, što je trebalo smiriti Teda, međutim, kako se vrijeme za spavanje približavalo, tako je on osjećao sve veći nemir. Nervozno je uključio televiziju a onda su sjeli da je gledaju.

“Hej! Jesi li vidio ono?” Ted je viknuo iznenada skočivši iz fotelje. “Šta?” upitao ga je Bad, gledajući unaokolo. “Onaj bljesak svjetlosti!” rekao mu je Ted. “O, Bože, pa nije valjda da je opet počelo?” “Nemoj pretjerivati,” rekao mu je Bad, svjestan pritiska pod kojim Ted živi posljednjih nekoliko sedmica. “Treba bi da prestaneš da radiš u onoj knjižari na neko vrijeme, da se ostaviš vidovnjačkih seansi, da pokušaš da se malo spustiš na zemlju sa svojih zvijezda i da postaneš opet jedno normalno ljudsko biće. Kaži svojim prijateljima duhovima da uzmu godišnji odmor i da te ostave malo na miru. Moraš se malo smiriti!” Ali, bilo je već prekasno i sva Tedova frustracija koju je do tada u sebi nakupio počela je da izbija napolje.

U ljutini, počeo je da juri kroz kuću vičući na napadače i proklinjući ih što ga neprestano ometaju da mirno spava. “Ovdje sam!” vikao je, “pokušavam da se bavim duhovnim radom i da pomažem ljudima! Ali, vi me iscrpljujete svojom neprestanom pričom pokušavajući da me učite o ko zna čemu, šta god da znače stvari koje mi pričate. Vi mene ne poštujuete! Ja želim da se odmorim a vi mi ne date da spavam. Dosta mi vas je! Neću više da se bavim vidovnjačkim seansama, ne mogu to više podnositi. Mom tijelu i umu je potrebno malo odmora a vi, mala kopiladi, nećete da me ostavite samog po noći. Kako do vraga mislite da ja mogu da radim ono što tražite od mene, kad nećete da me pustite da se malo odmorim? “Bolje vam je da se odmaknete od mene i pustite me malo na miru, ili ću zastalno prestati da radim,” prijetio je. “Zašto ne odete i izaberete nekog susjeda? Možete malo za promjenu nekome od njih da držite svoja predavanja a mene večeras ostavite na miru, završio je on udarajući nogom u zid sobe i zalupivši vrata. Fizički i emocionalno iscrpljen, Ted je zaspao odmah nakon toga, međutim, malo kasnije se probudio i zapitao da li je cijeli svijet poludjeo. Sjedio je u šoku i posmatrao kako se zid njegove sobe talasa i svjetluca a onda nestaje upravo ispred njegovih očiju.

“Ovo mora da je san,” rekao je samom sebi, nakon što je zid potpuno nestao. Mogao je sasvim jasno da vidi napolje iz svoje kamp prikolice. Ted je zabezeknuto posmatrao kako mu kroz nevidljivi zid prilaze tri mala siva stvorenja. Bio je ukočen od straha, a iako mu je um funkcionisao, od užasa kojeg je osjećao nije bio u stanju da viče. Jedno od stvorenja ga je dotaklo i njegov strah je momentalno nestao.

Izveli su ga napolje kroz nevidljivi zid i sproveli do nekog uređaja koji je bio sličan sankama i lebdio u zraku. Tamo ih je čekalo četvrto stvorenje koje je stajalo za upravljačem tih “sanki”. Ted se zajedno s ostala tri stvorenja ukrcao na “sanke” i na njima su otplovili na par stopa iznad zemlje do jednog proplanka koji se nalazio iza visokih stabala. Tamo je vidjeo jednu veliku, srebrno-sivu, okruglu letjelicu koja je bila okružena blještavom svjetlošću. Njihova leteća platforma se zaustavila na oko 10-tak metara od tog letećeg objekta a onda su Teda uveli u njega. Dok se približavao tom brodu, vidjeo je kako mu se takođe približava još nekoliko sličnih letećih platformi iz pravca susjednih kuća od kojih je svaka nosila na sebi nekog od njegovih susjeda. Nakon što su svi stigli, ukrcali su ih u veliki NLO, gdje su ih odveli do jedne središnje prostorije. Nakon što su ih sviju tamo nagurali, Teda su postavili u sredinu grupe. Jedno od sivih bića mu je prišlo i mentalno ga upitalo, “Da li je ovo u redu? Da li je to ono što si želio?” Ali, prije nego sto je mogao da odgovori, činilo se da je letjelica počela da uzlijeće sa zemlje i u tom momentu Ted je izgubio svijest. Sljedeća stvar koje se sjetio bilo je kad su ga vraćali natrag kući a tada je vidjeo kako vraćaju i njegove susjede. Ta procedura ga je fascinirala. Kod svake kuće letjelica bi se zaustavljala lebdeći iznad nje, oteta osoba bi stupila na neku rešetkastu platformu s koje ju je svjetlosni snop nosio u kuću, zajedno sa jednim od sivih bića koje ju je pratilo. Sivo biće bi se onda vraćalo samo natrag, letjelica bi se prebacila na drugo mjesto i taj proces se tako ponavljao. Ted je bio poslednja osoba koja je bila vraćena kući.

Kada se probudio sljedećeg jutra, sasvim jasno se je sjećao cijelog doživljaja. Čak se sjetio i toga da je prilikom svog povratka razgovarao s jednim od sivih bića, kao i toga da su ga tada fizički dotakli i zahvalili mu se za nešto što je on za njih radio. On nije znao šta je tačno bilo to što je radio za njih, međutim, nije se sjećao ničega od momenta kad je izgubio svijest na letećem brodu, pa do puta natrag nakon tog događaja. Ili, nije se sjećao cijelog tog sna ako je to uopšte bio san. Šta god da je to bilo, nije mogao razumjeti kakvu poruku ili informaciju je trebao dobiti iz cijelog tog scenarija. Njegovi duhovi-vodiči mu nisu nikada prije priredili nešto slično, tako da je bio izbezumljen. “Kakav san!” razmišljao je, “ne mogu da povjerujem u to!”

Kasnije, kada se Bad probudio, Ted mu je ispričao cijeli taj bizarni događaj. “Znaš,” na kraju je rekao, “kad su me odveli na taj brod, imao sam utisak da su mi ta siva bića dobro poznata, kao da sam ih od prije poznavao. A činilo mi se da oni takođe poznaju i mene. U svakom slučaju, sjećam se da su me pozdravili na neki način i ukazali mi dobrodošlicu.” “Ma, da, kako da ne,” šalio se Bad, “ti i tvoji vidovnjački snovi. To te je snašlo zato što si slušao one žene u knjižari. Tamo se cijelo vrijeme zamajavate pričama o NLO-ima i sada ih sanjaš.”

“Vjerovatno si u pravu,” rekao je Ted, piljeći kroz prozor. “Ali znaš šta, u ovom dijelu kamping-parka proveo sam samo četiri dana, tako da mi ovo područje nije poznato. Pogledaj tamo preko puta”, pokazao je rukom. “Mislim da su me tamo odveli. Ne možemo odavdje vidjeti, ali ako sam u pravu, onda bi se tamo iza trebalo nalaziti jedno veliko otvoreno polje.”

Bad se primakao prozoru i pogledao kroz njega napolje. “Ne,” odmahnuo je glavom, “tamo nema ništa osim šume, samo puno drveća.”

“Ma, kad ti kažem,” insistirao je Ted, “u mom snu smo prošli kroz ono drveće i iza njih je bila jedna velika otvorena poljana. Ajde da popijemo kafu, pa ćemo onda otići tamo da pogledamo.”

Bad se oklijevajući složio s Tedom, međutim, napolju je iznenada nastala oluja što je onemogućilo frustriranog Teda da istraži područje iza šumarka. Par puta su on i Bad pokušavali da pređu put i dođu do tamo ali ih je stalno zaustavljala voda i blato koji su se nakupili na putu do tamo, onemogućavajući im prolaz. Kad su kiše prestale, Ted i Bad su napokon otišli do tamo i naravno, upravo kako je to Ted i vidjeo u svom snu, na drugoj strani šumarka je stajalo skriveno jedno veliko polje. Nakon što su pregledali to područje, nisu uspjeli naći nikakve tragove slijetanja nekog letećeg objekta, tako da je Ted pokušao da odbaci svoje čudno iskustvo, odnosno, da to uzme samo kao jedan neobičan, vidovnjački san a ne stvarni događaj.

Međutim, ipak nije mogao negirati to koliko istinskim se cijeli taj događaj činio. Na nekom dubokom emocionalnom nivou, on je bio vrlo potresen a koncentracija mu se toliko poremetila da nije više mogao da održava vidovnjačke seanse. Tako se Ted privremeno povukao iz javnosti. Nekom koincidencijom ili ne, u to vrijeme je došlo i do prestanka uznemiravajućih noćnih upada od strane nevidljivih duhova? Ted nije znao o čemu se radi ali je bio zahvalan što je napokon dobio priliku da se malo odmori, odnosno, da svom tijelu i umu omogući da se oporavi od jednog hroničnog zamora. Što je bilo najbolje od svega, nije više bilo ni onih glasova koji su mu se javljali svake noći kao ni osjećaja da ga neko dira.

Kad se Ted osjetio dovoljno snažnim da opet nastavi s vidovnjačkim seansama, svojim prijateljima nije ništa govorio o onom njegovom čudnom snu. A ni Bad, koji je bio jedini svjedok tog jutra, takođe nije poticao tu temu. Tako se Ted trudio koliko god je mogao da izbacij cijelu tu stvar iz svoje glave. Racionalni dio njegovog uma je insistirao na tome da se tu radilo samo o jednom snu koji je nastao kao rezultat razgovora na temu NLO-a s njegovim prijateljima iz knjižare a snovi kao snovi, čak ni oni od njih koji izgledaju stvarno, ne mogu ništa dokazati.

“Pusti to,” govorio je sebi, “nastavi da živiš svoj život kao i prije.” Bilo je dosta toga što ga je držalo preokupiranim. Njegovo radno mjesto u kreditnom odjeljenju jedne velike kompanije tražilo je jednu stalnu pažnju a njegova reputacija vidovnjaka, koja je stalno rasla na području gdje je živjeo, donosila mu je onoliko klijenata koliko ih je mogao primiti. Bio je toliko zaposlen da je prošlo nekoliko mjeseci nakon što se pomjerio na novu lokaciju, prije nego što se stigao upoznati s nekim od njegovih susjeda. Skoro sve porodice koje su prije živjele u njegovoj ulici odselile su se neposredno nakon onog njegovog sna o NLO-u, - bio je čak iznenađen koliko se natpisa “Na prodaju” pojavilo u njegovoj ulici odmah naredne sedmice, nakon onog doživljaja. Tako, kad je Ted dobio malo vremena da se upozna sa susjedima, samo njegova i još jedna pokretna kuća su ostale od prijašnjeg susjedstva. Porodica koja je živjela s druge strane ceste sastojala se od veoma srdačnih ljudi, tako da je Ted volio da posjećuje njih i njihovu djecu.

Jedne večeri Ted je sjedio ispred svoje kuće razgovarajući sa Susie i njenim mužem, dok su se njihova djeca, kćerka od nekih 4-5 godina i sin od dvije godine, igrali u blizini. Njihov razgovor iznenada je prekinuo Bad, koji je tada provodio par dana kod Teda. “Hej!” povikao je iz kuće, sada će na TV početi emisija “Nerazjašnjene misterije” i prikazaće neke materijale na temu NLO-a. “Želite li da uđete u kuću i pogledate to?” “Dobro,” odgovorio je Ted, “želim da pogledam to. Dolazim odmah.” Okrenuo se ka mladom bračnom paru i upitao ih, “A vi? Želite li i vi ući u kuću i pogledati to s nama?” “Naravno,” složila se Susie, tako da su odrasli ušli unutra da pogledaju tu emisiju dok su djeca ostala napolju da se igraju. Nakon završetka emisije, nakon što je ustala s namjerom da ide, Susie je rekla, “Znate, ova emisija me je podsjetila na nešto. Prošlog proljeća naša kćerka nam je ispričala jednu čudnu priču o tome kako su se jedne noći pojavili mali svemirci i kako su oni povelj sviju na vožnju.”

Ted ju je gledao s nevjericom. “Kako to misliš?” upitao ju je, “oni su povelj sviju na vožnju?” Nakon što se preispitao na brzinu, shvatio je da je onaj njegov san bio u aprilu. “Znate li za onu poljanu iza

onog šumarka tamo?” pitala je Susie, pokazujući pokazujući rukom prema šumarku. “Heidi nam je rekla da su jedne noći došli neki svemirci i da su nju i dosta drugih ljudi odveli na to polje do njihove rakete. Ona je rekla da su ih sviju povelili na vožnju.”

Bad i Ted su nervozno piljili jedan u drugog. “Susie,” na kraju je prozborio Ted, “šta misliš da li bi mogla da dovedeš Heidi ovamo unutra i da je pustiš da nam ona sama kaže o tome?” Heidi je došla i rado ponovila cijelu priču za Teda.

“Ta raketa je bila okrugla,” objašnjavala je ona, “I tamo je bilo mnogo, mnogo, drugih ljudi. Vi ste bili tamo takođe, mislim da jeste. Bilo je tamo i mnogo ljudi koje nisam poznavala.” “Zašto si išla s tim svemircima?” zapitao ju je Ted. “Zar ih se nisi bojala?”

“Pa, dobro, ja sam im rekla da ne smijem da izlazim napolje po noći”, odgovorila je Heidi, “ukoliko mi roditelji to posebno ne dozvole. Ali, oni su me ionako naveli da idem.” “Kako su te naveli na to da pođeš s njima?” on ju je upitao. “Stavili su mi prste u usta,” ona je demonstrirala kako, “a onda su me povukli ovako i odveli do rakete. Tako su me natjerali da idem.” “Šta se desilo nakon što si otišla na vožnju raketom?” “Ne sjećam se,” Heidi je slegnula ramenima. Ted se okrenuo ka Susie. “Kada je to tačno bilo kad vam je Heidi ovo ispričala?” upitao ju je. “Možeš li se sjetiti?”

“Da,” klimnula je glavom. “To je bilo tamo negdje početkom proljeća, mislim početkom aprila prošle godine. “A tada si i ti imao onaj san,” upao je Bad.

“Kakav san?” pitala je Susie. Nakon što je čuo Heidinu priču, Ted je osjetio potrebu da kaže njenim roditeljima o svom snu u vezi sa NLO ali oni nisu bili oduševljeni kad su to čuli. “Mi smo mislili da je Heidi samo to sanjala,” rekla je Susie, vrteći svojom glavom, “ali sada ne znam šta da mislim. Da li se takve stvari stvarno mogu dešavati?” Prije nego što je Ted uspio odgovoriti, Susie je nastavila. “Oh, upravo sam se sjetila nečega drugog,” rekla je uzbuđeno. “Istog vikenda nas je bio posjetio i jedan moj osamnaestogodišnji rođak. On je tada spavao na sofi u dnevnoj sobi. A kada smo ustali sljedećeg jutra, rekao nam je da je u noći vidjeo neku čudnu djecu u dnevnoj sobi.” “Da li su stvarno neka djeca mogla biti u kući?” pitao ju je Ted, na šta je Susie samo odmahнула glavom.

“Ne,” odgovorila je, “a nama nije bilo jasno o čemu on to uopšte priča. Rekao je da se probudio i vidjeo posvuda jednu prigušenu, blijedu, plavičastu svjetlost a da su svuda po sobi rastrčala neka djeca. Čak je rekao i to da je onda sjeo na kauč i pričao s njima, ali se nije mogao sjetiti šta su mu govorili.”

Tedu nije bilo dovoljno ovo što je Susie ispričala o tim stvarima, pa ju je nagovorio da nazove telefonom svog rođaka kako bi sve čuo direktno od njega. Tako su ga nazvali i Ted je po drugi put te noći čuo bar jednu djelomičnu potvrdu svog sna. Samo što je sada shvatio da on to ne može više nazivati snom.

Tri

Prijevod: Gordan

Zapiši viđenje, ureži ga na pločice, da ga čitač lako čita.

Habakkuk

Sa ovom novom potvrdom, Ted je protiv svoje volje prihvatio mogućnost da se njegov uznemiravajući "san" odrazio na stvaran događaj. I njegova nagonska reakcija na to nije bila sretna. Budući da se činilo da uključuju NLO -e i njihove male sive stanare, odlučio je to svoje iskustvo podijeliti sa svojim prijateljem u knjižari. Njegova je prilika došla sljedeću subotu kada je čekao u svom malom uredu da mu stigne sljedeći klijent i slušao razgovor između nekoliko njegovih prijatelja iz susjednog ureda. "Da li si gledao TV prilog neku noć o sakaćenju stoke u Arkansasu?" pita jedna žena. "Prikazali su sve one mrtve krave sa dijelovima koji im nedostaju. Neke su imale odstranjene repove i odrezane dijelove čeljusti. Jedna je bila sa uklonjenom maternicom pomoću neke vrste nepoznate kirurške procedure, možda laserski, doslovno izrezana između slojeva stanica." Zaintrigiran, Ted je izašao iz svoje kancelarije i upitao "Dali su rekli nešto o tome zašto je ta stoka bila osakaćena?" "Ne," odgovori žena. "Nisu rekli da su definitivno vanzemaljci, dali su nekoliko mogućnosti. Ali znamo da su za to odgovorni vanzemaljci." "Zašto bi vanzemaljci bili zainteresirani za krave?" upita Ted. "Rekla bih da oni proučavaju različite vrste na našoj planeti," odgovori druga žena. "Vjerojatno traže načine da poboljšaju prehranu koju dobivamo od krava. Moguće da čak genetski modificiraju novu vrstu goveda da mogu izdržati predstojeće zemaljske promjene, tako da bi ljudskoj vrsti bio osiguran opstanak."

"Ne možemo dokazati da su bili vanzemaljci," veli prva žena, "ali sigurno su oni. Zdrav razum govori da bi to naša vlada zaustavila da su u pitanju bili samo lopovi. Osim toga, lopovi bi htjeli cijelu kravu, a ne samo iskružen rektum." Svi su se smijali, uključujući i Teda, a ona je nastavila. "Mislim da vanzemaljci čine te eksperimente da bi pomogli čovječanstvu," "Po svemiru kruži priča kako je ljudska rasa pokvarena i samodestruktivna i oni nam žele pomoći da sve to počistimo." "Nadam se da si u pravu," odgovori Ted, "ali ne razumijem zašto vanzemaljci samo ne slete i iskreno nam kažu što žele. Zbog čega sva ta tajnovitost?" "Gledaj, Ted," objasni mladić, "znaš kakvi su ljudi. Ako bi vanzemaljci sletjeli, prvo što bi ljudi učinili, uzeli bi svoje puške i počeli pucati. Nismo dovoljno duhovno razvijeni da bi podnijeli jedan takav masovni bliski susret. Cijeli svijet bi bio u panici i vanzemaljci to znaju. To je zašto se oni ponašaju na takav način. Oni su ovdje da nas nauče, ne da nas preplaše. Oni znaju bolje nego da samo slete." "Pa, mene su pakleno prestrašili," odgovori on, iznoseći priču otmice njega i susjeda. Prijatelji su na to reagirali uzbuđeno i ushićeno. "Nisam iznenađen," jedan od njih je primijetio. "Neke od stvari koje si nam rekao navode me da se zapitam da nisi i ti imao kontakte sa vanzemalcima. Kako divno! Ti si očigledno specijalna osoba, odabrana osoba." "Ne znam zašto mi se to dogodilo," odgovori Ted. "Ne znam ništa u vezi vanzemaljaca i da vam pošteno kažem, cijela stvar me jako prepala. Ne želim da se vraćaju u moju kuću, ili da opet otimaju ni mene ni moje susjede. Zašto su baš izabrali mene?" "Pokušavaš ovo učiniti previše komplicirano, Ted," prva žena odgovori, "ali je u stvari vrlo jednostavno. Niste oteti ni ti ni tvoji susjedi. Vanzemaljci ne otimaju ljude, nego prave kontakt s njima. Oni su ti vjerojatno pomagali već duže vrijeme a ti samo nisi to znao. Uvjerena sam da su tvoji duhovni vodiči dopustili vanzemalcima da naprave kontakt. Upozorili bi te da vanzemaljci nisu uredi." "Vanzemaljci znaju da si ovdje u ovoj inkarnaciji na psihičkoj(vidovnjačkoj) misiji da pomogneš čovječanstvu," složi se njezin prijatelj, "i oni ti pomažu. Mislim da je to jako lijepo. Tko zna što te sve ne uče?"

“Mislite li da su to moje psihičke (vidovnjačke) mogućnosti koje su ih privukle prema meni?” zapita Ted. “Mislite li da će me voditi i učiti me stvarima kao u filmu Close Encounters (Bliski susreti treće vrste)?

Pa, promislite ponovo! Ne zanima me ako ih moje sposobnosti interesiraju, ne sjećam se da sam ih pozvao u svoju spavaću sobu usred noći da me preplaše. Kakvo im je to ponašanje?”

“Sa njihovom tehnologijom,” on nastavi “vjerujem da su mogli nazvati prije upadanja u kuću. Možete govoriti bilo što, ali Vam upravo govorim, da je nešto čudno u vezi cijele ove stvari.

Ne sviđa mi se i ne želim biti ni jedan dio nje.” “Pretjeruješ,” odgovori žena “i uz to, ne možeš napraviti ništa u vezi toga. Tvoje više JA je dalo dozvolu za to na jednoj razini, vjerojatno prije tvoje reinkarnacije. Sve je isplanirano, pa se možeš jedino opustiti i uživati u tome.”

“Možda je tako,” ogradi se Ted, “ali znam jednu stvar. Bolje im je neka počnu kucati prije ulaska ako žele moju pomoć. Ako je sve to tako divno kao što govorite, zašto onda ne mogu spavati po noći? Želim znati što mi se dogodilo od vremena kad smo napustili područje, pa sve dok nisam vraćen natrag u kuću, jer se ne sjećam ni jednog tog dijela.”

“Sigurna sam da su te samo učili,” čovjek ga je uvjeravao, “i kad dođe pravo vrijeme, sjetit ćeš se.”

Međutim, Ted nije bio zadovoljan njihovim objašnjenjem. Neizbježno, kada god bi se našli u daljnjoj diskusiji u vezi vanzemaljaca i njihovih postupaka, razgovor bi se obično okrenuo u njihovu korist. Ostali su bili čvrsti u svojim uvjerenjima da su vanzemaljci bili divni i dobronamjerni, ali Ted je rezervirano gledao na bilo koju vrstu bića čije su akcije bile tako nametljive.

Nedugo nakon incidenta u susjedstvu, Ted je primio iznenađujuće čistu komunikaciju iz izvora kojeg nije mogao identificirati. Uvijek je pretpostavljao da takve poruke dolaze iz duhovnog svijeta, ali sada sa svjesnosti o izvanzemaljskom upletanju, nije bio više siguran u to. Unatoč nebuloznom izvoru, poruka je bila sasvim specifična, o knjizi koju je namjeravao napisati. U prošlim očitanjima koja su drugi vidovnjaci napravili za njega, nekoliko mu je puta bilo rečeno da će biti umješšan u izradu knjige. U nekim od očitavanja, sve unatrag do 1970 -e, navedeno je da će biti više od jedne knjige. Ali Ted nikad nije osjetio potrebu da napiše knjigu, barem ne do ove nove poruke. Osjetio je nagon da napiše o njegovim životnim iskustvima, ali pošto nije pisac, bio je frustriran i nesiguran kako započeti. Pa kao što je i činio u prošlosti, Ted je stavio cijelu stvar u ruke svojih duhovnih vodiča. Rekao im je da ako su oni stvarno htjeli od njega da piše, trebali su mu osigurati odgovarajuću opremu i inspiraciju. “Nemam ni pisaće mašine,” rekao im je. “Ako trebam da pišem tu knjigu, onda želim pisaću mašinu.”

Zaboravio je nakon nekog vremena na to, ali kad mu je umro prijatelj i ostavio mu pisaću mašinu, vratio mu se taj duhovni izazov. Ubrzo je uslijedio jedan živ san, u kojem su mu neki neidentificirani entiteti pokazali tu knjigu koju je trebao napisati. Slijedeće jutro, ispričao je prijatelju san, uvjeren da je to važno. “Ozbiljni su,” rekao je, “zaista žele od mene da napišem tu knjigu. Ne samo da su mi je pokazali, nego su mi rekli i kako da je nazovem ”THE LIGHT WORKER“.

No, iako su duhovi insistirali i oprema je bila osigurana, Ted je odgodio početak rada na knjizi. Njegove sumnje o prirodi tih entiteta smekšale su entuzijazam za projekat. Umjesto da piše, Ted je uložio svoju energiju u vidovnjačka očitavanja u knjižari, ali ipak nastavio je razmišljati o NLO-ima i vanzemalcima, te raspravljati o njima sa svojim prijateljima.

Jedno poslijepodne, kad su imali jedan od takvih razgovora u knjižari, Ted je počeo da pretura sam po knjigama. Nekoliko momenata kasnije, dignuo je pogled i primjetio je jednu ženu, malu i zrelu ali

veoma atraktivnu i kulturnu, koja ga je gledala sa smiješkom. "Samo pretražujem," rekla mu je, "i načula sam Vaš razgovor."

"O? Prilično zanimljive stvari, zar ne?" odgovori on. "Stvarno mislim da bi ste trebali pročitati ovo," nastavi ona, davajući mu knjigu. Ted ju je uzeo i pogledao naslovnicu. Prikazivala je crtež čudnog bića sa velikim crnim očima. Ted se zgrčio. Nije imao utisak da su mu bića bila poznata ali je osjetio kako mu žmarci silaze niz kičmu. Naslov je bio COMMUNION. Podigao je pogled da pita ženu o knjizi ali nje nije više bilo. Tražio ju je po knjižari, ali ju nije mogao naći, pa je otišao do prijatelja u drugom kraju prostorije. "Tko je bila ta žena?" pitao ih je.

"Ne znamo, ali smo vidjeli što je uradila. Činilo se kao da je netko koga poznaješ." „Mislim da je nikad prije nisam vidio ovdje." "Mislila sam ti isto tako reći da pročitaš ovu knjigu," primjeti Felicia. "Pošto imaš posjete vanzemaljaca, trebao bi ovo pročitati. Mnogo bi ti pomoglo. Uzmi je kući i kad je pročitaš, ima još jedna koju bi također trebao pročitati, TRANSFORMATION." "Dobro," složi se Ted, uzimajući knjigu na odlasku.

Čitajući COMMUNION u njemu su se pokrenule neke jake emocije i u vrijeme kad je završio sa čitanjem knjige, bio je dosta uvjeren da su neka od njegovih iskustava bila doista posjete vanzemaljaca. Pročitao je i TRANSFORMATION i nakon toga se otvorio i ispričao prijateljima iz knjižare o nekoliko drugih neobičnih prošlih događanja. "Vidiš," odgovoriše mu prijatelji, "svi smo ti govorili da su to bili posjeti vanzemaljaca! Imaš toliko sreće, Ted, da si odabran od njih."

Ted se nije osjećao sretno, ali je pokušao prihvatiti ono što su mu rekli prijatelji. Ako većina drugih ljudi nije imala takva iskustva, možda je bio uistinu "odabran," iako nije vidio ni jedan razlog za to. Ipak, odrekao se prepirki sa svojim prijateljima o dobronamjernoj prirodi vanzemaljskih akcija i motiva. To bi zahtjevalo više znanja i više iskustava da bi oformio bilo kakvo svoje mišljenje, objasnio je.

Povremeno su se i ostvarivali takvi novi događaji. Jednom, krajem 1989, kad su se Ted i Bad vozili kući sa izleta iz Floride, oba dvoje su svjedočili NLO aktivnostima. Bilo je oko tri ujutro, kako su se približavali području blizu Crystal Springsa, Mississippi, putujući po maloj, zavojitoj cesti trudeći se ostati budnim. Bad je sjeo za volan a Ted na stražnje sjedalo da odrijema i osvježi se za slijedeću etapu putovanja. U trenu kad je legao i zatvorio oči, Ted je imao psihički bljesak, viziju da nekoliko jelena stoji pokraj ceste.

"Bad, mislim da bi trebao usporiti," rekao je, podižući se da pogleda kroz prozor. "Sa svim ovim drvećem, teško je vidjeti cestu i upravo sam imao psihički bljesak i vidio nekoliko jelena ispred. Ako dodjemo prebrzo do njih, mogli bi naglo iskočiti ispred auta i uzrokovati nam udes." Bad je usporio i nakon tri milje dalje, vidjeli su tri jelena veoma blizu ceste, odbijajući da se odmaknu. Auto je prošao pokraj njih polako i gledajući životinje, Bad je primjetio, "Ne mogu se nikako načuditi tome kako možeš raditi takve stvari." "Ne znam kako ih radim," odgovori Ted. "Jednostavno se dogode." "Po meni, takve stvari dokazuju tvoju vidovnjačku sposobnost," kaže mu Bad. "Nemam uopće sumnje u to. Ali ipak imam problema sa NLO -ima. Nije da sumnjam u to što si mi rekao, ali nisam još nikad vidio sam te stvari. I stvari koje se mogu vidjeti na TV nisu baš uvjerljive. Osim toga," nastavi on, "vlada tvrdi da je to sve sranje i nije stvarno. Jednostavno ne znam u što vjerovati. Dovraga, želio bi imati neku vrstu fizičkog dokaza, pa da mogu znati." "Želio bih ti dati dokaz," nasmije se Ted, "ali ne znam nijedan. Nemam kontrole kad dolaze i odlaze i čak ne znam ni što rade."

Legao je da odspava, ali nakon nekoliko minuta kasnije Bad ga pozove, "Tede! Pogledaj ovo!" Ted ustane ponovo i pogleda kroz prozor. Ravno ispred njih, silaznom putanjom po nebu, vidjela se kako se činilo jedna svijetla zvijezda padalica. "Prokleta briljantno," rekao je Ted, "i zaista jasno. Ali, ova zvijezda padalica mi izgleda kao da ide sporije od ostalih koje sam viđao prije."

Nekoliko minuta kasnije, iznenada izleti iza auta druga zvijezda padalica, leteći potpuno u tišini iznad i direktno ispred njih. “Čudno,” rekao je Ted, “da ova zvijezda padalica slijedi isti put kao i prva, zar ne?” Možda nakon tri minute kasnije, pojavi se iznad njih i treća zvijezda padalica. Ted i Bad gledali su u čuđenju. Ali jedva da su prokomentirali, pojavi se i četvrta zvijezda padalica, leteći polako u istom smjeru kao i ostale. “Dovoljno, to je dovoljno!” insistirao je Bad. “Ne želim više, ne želim više dokaza! Ovo je dokaz koji trebam. Vjerujem ti Ted, vjerujem ti!” Nakon toga, zvijezde padalice se nisu više pojavljivale.

U aprilu u proljeće 1990, dogodio se mnogo dramatičniji događaj, kada je Ted posjetio Marie Jackson, ženu koja ga je prva dovela u duhovnu zajednicu i koja ga je trenirala u njegovom psihičkom razvoju. Iako nije bio više aktivno umješšan u zajednici, on i Marie su tokom godina ostali veoma bliski prijatelji. Ali pošto su živjeli dosta udaljeno jedan od drugog, rijetko su se posjećivali i njihovih prvih nekoliko dana zajedno bili su ispunjeni dugim razgovorima. Nekoliko noći kasnije, dobro noć, Ted se prenuo iz sna, pošto je čuo Marie da ga zove iz dnevne sobe gdje je spavala na sofi.

“Ted!” povikala je, “dođi ovamo! Odmah!” zvučala je uznemireno, pa se Ted preplašio i požurio u dnevnu sobu. Sva svjetla ispred kuće su bila upaljena, a Marie je pušeći cigaretu nervozno hodala i izgledala je jako zabrinuto. “Moj Bože, Marie, što se dogodilo?” upita Ted. “Neznam,” odgovori ona, tresući glavom, “ali me je stvarno. Bilo je pre čudno.” Ted ju je pokušao nagovoriti da sjedne, ali bila je previše uznemirena.

“Čitala sam u krevetu,” odgovori mu Marie i dalje hodajući, “Digla sam se iz kreveta i pogledala uokolo, ali odjednom kao da su svi zidovi jednostavno nestali!” “Uh?” odgovori Ted u čuđenju. “Slušaj,” nastavila je Marie, “Mogla sam vidjeti van. Mogla sam vidjeti od jednog do drugog kraja kuće i mogla sam vidjeti sve do tvoje sobe. Zidova jednostavno nije bilo! Vidjela sam te u krevetu, bio si okrenut lijevom stranom prema zidu.”

“Ali kako se to moglo dogoditi?” zbunjeno zapita Ted.

“Ne znam,” Marie odgovori slegnuvši ramenima, “ali to nije sve. Kada sam pogledala uokolo, vidjela sam dva neobična duha kakva još nisam vidjela u životu! Došli su iz pravca točno gdje je trebao biti zid i pokušali su me iznijeti napolje.”

“Da li je sada sve u redu?” zapita Ted.

“Da,” klimne ona. “Pokušali su me iznijeti napolje ali sam se počela braniti. Previše sam tvrdoglava, nisam htjela ići nikamo sa njima i napravila sam im pravi pakao. Do trenutka kad sam završila s njima, okrenuli su me naopako.”

“Kako su izgledali?” Ted je htio znati i kako je slušao Marijin opis malih sivih bića, srce mu je zaigralo. Zvučalo je kao i ona mala bića koja su otela njega i njegove susjede i odvela ih u veliki NLO u polju.

“Mora da su neki od tvojih prijatelja vanzemaljaca,” završi Marie, pripaljujući novu cigaretu i nervozno hodajući po sobi, “jer zasigurno nisu bili moji prijatelji, ne sa ovog, niti bilo kojeg drugog svijeta kojeg znam. I ne želim imati ništa sa njima.”

Četiri

Prijevod: galaksija

*Iza biljaka su životinje,
Iza životinja je čovjek,
Iza čovjeka je univerzum.
Velika Svjetlost,
Pustite Veliku Svjetlost unutra!*

Jean Toomer

Još prije Marijinog neprijatnog susreta s vanzemalcima u njegovoj kući, Ted je osjećao da je zainteresovanost vanzemaljaca za njega sve veća. Ona predstava sa 'zvijezdama padalicama' koja je potvrdila Badu istinitost postojanja NLO-a, također je i Tedu ukazivala na neke buduće promjene. Primjetio je da se nakon njegovog povratka iz Floride krajem 1989. godine, tip njegovih klijenata koji su dolazili na vidovnjačke seanse dosta promijenio. Prije, većina njegovih klijenata je tražila informacije o ličnim ili 'ovozemaljskim' stvarima. Oni su željeli znati o njihovim ljubavnim vezama, zdravstvenim problemima, poslu. Međutim, sada su mnoge od njegovih novih klijenata ozbiljnije interesovala metafizička pitanja od onih lične prirode.

Iako nije znao šta da misli o tome, Ted je također primjetio da se kod mnogih seansi počinju javljati i podaci koji ukazuju na kontakte sa vanzemalcima. Takve stvari se jednostavno nisu prije događale prilikom njegovih vidovnjačkih seansi. Međutim, sada, kada bi Ted održavao seansu s nekim klijentom, primao bi nekoliko neobičnih slika i uvida o toj osobi. A kad bi on toj osobi predstavio te impresije koje je o njoj dobijao, često bi se ispostavljalo da se ona jeste nalazila u nekim čudnim situacijama koje su ukazivale na umiješanost NLO-a i vanzemaljskih bića.

Toliko je takvih slučajeva isplivalo na površinu da je neko na kraju predložio da osnuju jednu grupu koja bi se povremeno okupljala i diskutovala NLO tematiku. Tako su Ted i neki od njegovih klijenata počeli da se sastaju svakog mjeseca. Na njihovim sastancima dijelili su informacije iz knjiga koje su pročitali kao i njihove lične neobične doživljaje. Kako je sve više upoznao te ljude, tako mu je sve više postajalo jasno da su neki od njih patili zbog posljedica istih problema koje je i on sam imao. Slično kao i on, nekoliko ljudi iz te grupe imalo je stalne probleme prilikom spavanja, a neki od njih su patili od anksioznosti i prolazili kroz jednu mentalnu buru koja je bila Tedu prilično poznata iz njegove lične prošlosti.

Grupa je nastavila da se sastaje tokom cijele iduće godine, razvijajući jedan jak utisak uzajamne podrške među njenim članstvom. Međutim, Ted je shvatio da niko od tih ljudi nije stvarno dovoljno poznao istinsku prirodu vanzemaljskih bića, njihove planove, ponašanje i motive. Ipak su diskutovali razne mogućnosti i međusobno dijelili svoja mišljenja koja su bila raznolika. Vjerovanje u dobroćudnost vanzemaljaca još uvijek je dominiralo u toj grupi, što ih je nagnalo da ponekad odu po noći izvan grada gdje su zajedno sjedjeli na nekoj livadi, međusobno razgovarajući i čekajući u nadi da će vidjeti neki NLO.

NLO-e nisu nikada uspjeli vidjeti, međutim, ta grupa ljudi je bila ohrabrena jednim drugim uzbuđljivim razvojem događaja što je kod njih podstaklo jos veće poštivanje Tedovih vidovnjačkih sposobnosti. U svojim diskusijama neki od članova bi često postavljao neka generalna pitanja o kojima

bi svi trebali razmišljati. Niko od njih, uključujući i Teda, nije očekivao da će na ta pitanja dolaziti ikada neki čvrsti odgovori. Međutim, onda je on opet počeo imati noćne kontakte, a ovaj put su informacije koje je dobijao bile u jednoj uskoj vezi sa pitanjima koja su bila postavljana na sastancima njegove grupe. Do kontakta je uvijek dolazilo dok je spavao a kada bi se sutradan probudio, mogao se jasno sjetiti poruke ali ne i glasnika. Kad god bi na taj način primio neku novu informaciju, Ted bi ju podijelio s grupom, što bi onda raspirivalo diskusiju i podsticalo postavljanje novih pitanja. Njegovi prijatelji su ozbiljno uvažavali te uvide za koje su bili sigurni da dolaze od strane Tedovih dobroćudnih vanzemaljaca. Međutim, nakon što je godinama prihvatao komunikaciju s duhovima kao nešto sasvim normalno, sam Ted je bio više u jednoj nedoumici, nego što je bio oduševljen tom novom vrstom kontakta. Najviše ga je bunila nebulozna priroda odgovora o navodnim mjestima odakle potiču svi ti vanzemaljci, kao što su Zeta Reticuli, Orion, i Plejade, a bio je siguran u to da su vanzemaljci fizičke prirode. Ukoliko oni stvarno istinski postoje kao i ljudska bića, pitao se Ted, zašto onda skrivaju od njega njihovu fizičku prirodu, komunicirajući s njim samo uz pomoć telepatije ili neke vrste snoviđenja, odnosno, susreta kojih nije bio u stanju jasno se sjetiti. Ted je zaključio da sve dok ne bude u stanju da objektivno dokaže istinitost NLO-a, neće moći biti siguran u to ko u stvari komunicira s njim.

S takvim stavom je jedne večeri sjeo da pogleda Spielbergov film Bliski Susreti Treće Vrste. On je taj film već jednom gledao ali ovaj put je njegovu pažnju bila privukla jedna scena u kojoj je bilo prikazano kako nekoliko malih okruglih svjetala lete oko NLO-a i ulijeću u njega. Narandžaste i crvene svjetlosne lopte su se brzo kretale i ponašale su se kao da su bile nekako kontrolisane uz pomoć jedne nevidljive pupčane vrpce. "Pitam se čemu to sve služi," razmišljao je pomalo radoznalo, međutim, par noći kasnije, nako što se jedan dio iste filmske scene ponovo odvio u njegovoj vlastitoj kući, njegova radoznalost se pretvorila u zadivljenost.

Nakon što je zaspao jedne noći, Ted se iznenada probudio osjećajući kako mu srce ubrzano lupa. Pogledao je unaokolo po slabo osvijetljenoj sobi misleći da će mu opet doći nepozvani gosti. Osjetio je napad panike u momentu kad je primjetio kako se jedna okrugla lopta lebdeći kreće prema njemu s druge strane sobe, neposredno uz plafon. Vidjeo ju je i kako je ušla unutra kroz zid njegove sobe. Bila je veličine košarkaške lopte i treperila je svjetlošću crvene i narandžaste boje. Ted je razmišljao kako bi to vjerovatno izgledalo kao jedna leteća vatrena kugla kad bi se posmatralo u potpunom mraku. Zatvorio je oči na par sekundi nadajući se da možda halucinira, ili da samo zadržava u svom umu neku sliku koja mu je ostala iz nekog sna iz kojeg se upravo probudio. Međutim, kad je otvorio oči, ona vatrena lopta je još uvijek bila tu, samo što mu se sada još više približila. U stvari, ona je sada bila direktno iznad njega, navodeći ga da gleda u nju prema gore, kako bi je vidjeo iznad sebe. To svjetlo mu je bilo na dohvat ruke i uprkos straha koji ga je skoro paralisao, Ted je polako podigao ruku s namjerom da dotakne tu svjetlosnu loptu. Na njegovo zaprepaštenje, jedan glas mu je naložio da to ne čini. Taj glas je zvučao donekle mehanički i činilo se kao da dolazi sa svih strana istovremeno. Ted se okrenuo i pogledao prema hodniku kako bi provjerio da mu se možda neko ne obraća iz tog pravca, međutim, tamo nije bilo nikoga. Pomislio je da iskoči iz kreveta i zbriše napolje kroz hodnik, međutim, samo što je pogledao u tom pravcu svjetlosna lopta kao da mu je pročitala misli i progovorila je opet. "Ne boj se," rekla je. "Došla sam samo da ti uručim jednu poruku."

Ted je mirno ležao i posmatrao čudni uređaj koji je lebdjeo na metar iznad njegovog lica. Mogao je razabrati velike brazde koje su se ukrštale na nekoliko mjesta na lopti a unutar njih, razmaknute nekoliko inča jedna od druge, bile su ugnježdene 'leće' veličine novčića od pet centi, koje su se okretale usmjeravajući svoj fokus na sve dijelove sobe, kao i na Tedovo lice. U tom momentu je došlo do jednog ogromnog ulijevanja informacija u Tedov mozak. Činilo se kao da je neko pritisnu tipku "enter" na kompjuteru kako bi u njega pohranio gomilu informacija. To je bukvalno bilo toliko brzo i iznenada, da Ted u tom momentu nije bio u stanju da raspozna te podatke. Kad je analizirao šta se

upravo dogodilo, uređaj se pomakao prema vratima sobe a onda je odletio kroz hodnik. Ted se tiho izvukao iz kreveta pokušavajući da ga prati. Kada se svjetlosna lopta našla u dnevnoj sobi, brzo je promijenila smijer za 90 stepeni, demonstrirajući svoju nezavisnost od njegove fizičke ili mentalne kontrole. Nakon toga je ubrzala prema zidu kuhinje i nestala pravo kroz njega. Još uvijek u gaćama, Ted je izletio napolje u dvorište pokušavajući da je prati, međutim, od nje nije bilo ni traga. Kada se vratio natrag unutra pogledao je na sat. Bilo je 3:47 ujutro. Cijeli taj događaj se desio u nekih 3 do 5 minuta, pretpostavljao je Ted, ali mu se to činilo kao jedan životni vijek. Sa zbrkanim nervima, velikom radoznalošću i sa određenom dozom straha, ostao je tako da sjedi sve do zore. U zoru je bio ponovo spreman da zaspe jer se najsigurnije osjećao kad spava ispod pokrivača od sunčeve svjetlosti.

Probudio se oko 11:20, prije podne a onda je otišao da se na brzinu istušira. Nakon što se osvježio, otišao je u kuhinju da napravi kafu a onda, kad je pogledao ka kuhinjskom zidu, iznenada ga je preplavilo sjećanje na zbivanja prošle noći. Kad je sjedio pijuckajući kafu, shvatio je da se ovaj put sjeća ne samo tog doživljaja, nego se sjeća i poruke, kao i samog glasnika.

Informacije koje mu je ona svjetlosna lopta nekako ubacila u glavu objašnjavale su to da je taj uređaj kontrolisan od strane obližnjeg NLO-a, kako njih ljudi nazivaju, međutim, njihova posada ih smatra svojim vozilima-za-održavanje-života. Oni loptasti uređaji su prema tim informacijama u stvari skeneri, koji služe za inspekciju ljudskih nastambi prije nego što se u njih pošalju 'kuriri' u sklopu obavljanja njihove misije. Ti skeneri sa njihovim mnogobrojnim lećama i uređajima za osluškivanje omogućavaju kontrolorima iz NLO-a da vide cijelu unutrašnjost neke kuće. Tako je kontrolor u stanju da vidi gdje se svaka osoba nalazi, koliko ih je u kojoj sobi, da li spavaju ili su budni, da li su ljudi obučeni ili da li su naoružani na neki način, kao i to, da li u kući ima nekih životinja? Tako mogu da odrede da li će "kontaktiranu osobu" morati mentalno izmanipulisati tako da ona ode u drugu prostoriju, da se ostali ne bi uzbunili. Taj objekat mora izvršiti svoju misiju uz što je manje moguće otpora. Dok je tako sjedio pijuckajući kafu, Ted se po prvi put osjetio izmanipulisanim, iskorištenim i bespomoćnim da učini bilo šta s ciljem zaustavljanja tih upada u njegov intimni život. Odlučio je da pozove sve članove svoje grupe i da podijeli s njima ovo svoje iskustvo, nadajući se da će neko od njih imati neku ideju kako bi se moglo zaustaviti ovo sramotno nametanje vanzemaljaca.

Već do pet sati popodne, Ted je ispričao petorici članova grupe svoj doživljaj iz prošle noći. Svakome od njih je objektivno predstavio sve detalje tog doživljaja, trudeći se da ne reaguje pretjerano i da ne preuveličava stvari. Sve što je govorio bilo je otvoreno prihvatano sve dok nije počeo da skreće pažnju tim ljudima na negativnu pozadinu te interakcije s vanzemalcima, u smislu kršenja nečije privatnosti, špijuniranja, osjećaja bespomoćnosti prilikom pokušaja sprječavanja posjeta, mogućeg izlaganja opasnoj radijaciji, a ukazivao im je i na arogantno ponašanje tih vanzemaljaca koji su smatrali da je sasvim u redu to da ulaze u tuđe kuće kad god im se to prohtije, bez pitanja i bez poziva.

Nakon što je završio razgovore sa svojim prijateljima, Ted je ostao potpuno frustriran. Svi oni su odmah izvrtali situaciju naopačke pokušavajući da ga ubijede u to kako je on privilegovani samim tim što su mu bile uručene tako dragocjene informacije. Bez obzira na to šta on sugerisao u vezi s tim, njegovi prijatelji to dočekivali sa nekim opravdanjima koja su trebala da naprave cijelu stvar prihvatljivom. Rekli su mu da je čak ludo s njegove strane uopšte i pomišljati na mogućnost da taj vanzemaljski uređaj nije 100% dobroćudan po svojoj prirodi i namjerama. Jedan od njih je došao kod Teda da bi pregledao mjesto na zidu gdje je ona svjetlosna lopta ušla i izašla iz kuće, tražeći neke tragove na njemu. Drugi je insistirao na tome da Ted kaže posadi NLO-a da posjete njegovu kuću jer će im on biti u stanju da ukaže mnogo više poštovanja (nego što je to Ted bio u stanju). Ted se pitao da li je on stvarno bio samo pretjerano negativan u odnosu na sve to, kako su ga prijatelji optuživali, ili se možda radi o tome da oni žive s nekim metafizičkim zavjesama navučenim preko njihovih očiju.

“Pa, dobro,” Ted je tješio samog sebe, “nisam bio povrijeđen, samo malo uplašen, tako da će možda na kraju i nešto dobro proisteći iz svega toga. Ali, znam jedno. Igraću tu igru isto kao što je igraju i moji prijatelji, kao da je sve to za naše dobro, sve dok se ne uvjerim u suprotno jer sam umoran od toga da postanem meta napada svaki put kad pomenem one stvari koje mi se u svemu tome ne sviđaju.”

Nakon što je Ted ispričao svoj doživljaj prijateljima, vijest o svjetlosnoj kugli brzo se proširila među svima koji su pratili NLO tematiku u Shreveportu. Unutar desetak dana Ted je primio tri zanimljiva telefonska poziva od lokalnih ljudi koji su željeli ostati anonimni. Jedan čovjek, koji je radio u jednoj kompaniji za održavanje gradske infrastrukture, rekao je Tedu da je prije samo par sedmica i on takođe imao jedan čudan događaj s jednom kuglom od bijele i žute svjetlosti koja je bila veličine klikera i koju je mogao čuti kako tiho zuji. Dok je popravljao nešto na jednoj banderi, primjetio ju je kako lebdi iznad njegove glave. Polako je prelazila preko cijelog njegovog tijela, zujeći tiho i puštajući jedan skoro nečujan ‘klik-teći’ zvuk. Taj čovjek nije vidjeo odakle je ona došla ali kad je sišao na zemlju sa bandere primjetio je da je proveo na njoj preko sat vremena dok mu se činilo da cijeli događaj nije trajao ni deset minuta. On je takođe osjetio da su mu tom prilikom neke informacije bile natrpane u mozak toliko brzo da ih nije bio u stanju dešifrovati. Ono što ga je najviše uznemirilo, rekao je, bilo je to da šta god da je pokušavao, nije mogao da se oslobodi tog uređaja koji mu je na kraju ušao u grudni koš, nakon čega ga više nije vidjeo. On nije bio u stanju da priča s nekim o tome, osim sada s Tedom i tražio je od njega da ga ovaj uvjeri u to da je sve u redu i da mu ne prijeti nikakva opasnost u vezi s tim.

Ted je jedino mogao da podijeli s njim to njegovo iskustvo i utješi ga u smislu da ukoliko nešto ne bi bilo u redu u vezi sa svim tim, onda bi se to već do sada pokazalo. Taj čovjek se osjećao dobro, osim što nije bio u stanju da spava nekoliko noći nakon tog događaja. Ted je nakon par sedmica razgovarao opet s njim i taj čovjek je naglasio da mu se ništa čudno nije više dešavalo i da se osjeća mnogo bolje nakon što je porazgovarao s Tedom o tom događaju.

Druga osoba koja je pozvala Teda telefonom bila je jedna žena koja je mu je rekla kako je jedne noći prije tri godine zajedno sa svojom prijateljicom vidjela sličan uređaj kako lebdi iznad trijema njene kuće u sitnim noćnim satima. Dvije prijateljice su provele to večer u jednom lokalnom klubu i vratile su se kući oko 1:30 poslije ponoći. Pripremle su se da pođu na spavanje, međutim, odlučile su da prije toga sjednu na terasu, da zapale još po jednu cigaru i da malo uživaju u svježoj ljetnjoj noći. Dok su tako sjedile primjetile su kako je jedan objekat koji je izgledao kao vatrena lopta brzo preletjeo preko travnjaka a onda se pod pravim uglom okrenuo i uputio prema njima. Lebдио je tiho iznad njih oko deset sekundi a onda se brzo udaljio. Te žene su se uplašile i provele su ostatak noći zaključane u kući. Ispričale su jednom prijatelju šta im se desilo ali se on na sve to samo nasmijao i rekao da im je neko vjerovatno ubacio malo LSD-a u piće dok su bile u baru. Te žene su bile ubijedene da to nije bilo tačno ali su ipak shvatile da se tu radi o jednom doživljaju kojeg nije svako spreman čuti. Tako su odlučile da ne pričaju drugima o tome. Jedna od njih je rekla Tedu da joj je bilo mnogo lakše nakon što je pronašla nekoga kome to može povjeriti. Poželjela je Tedu sve najbolje i priznala mu je da se nakon toga svake noći molila da ne vidi taj uređaj nikad više u svom životu jer je taj događaj kod nje proizveo jedan neprijatan i jeziv osjećaj. Njena prijateljica je rijetko kad to spominjala. Te žene se ne sjećaju nakakvog gubitka vremena tom prilikom, osim gubitka živaca.

Iz jednog obližnjeg naselja takođe se javio telefonom i jedan devetnaestogodišnjak. On je tvrdio da ga je jedna takva vatrena lopta susrela na putu kada se vraćao kući sa sastanka s njegovom djevojkom. Rekao je da se neposredno nakon ponoći suočio s tom svjetlošću nakon što se motor njegovog kamioneta ugasio, te se tako morao zaustaviti u mraku pored jednog seoskog puta. On je izašao iz kamioneta i podigao haubu pokušavajući da pronađe uzrok naglog prestanka rada motora. Tada se na njegovo iznenađenje niotkuda pojavio jedan svjetleći objekat veličine svjetlosne lopte i lebdjeo mu je

je iznad glave na dohvata ruke. Rekao je da ništa nije čuo ili osjetio. Ta vatrena lopta je lebdjela tako nekoliko sekundi u njegovoj blizi a onda je u jednom trenu nestala. On je brzo uskočio u kamionet kako bi uzeo bateriju a onda je primjetio da motor opet radi. Nakon toga je velikom brzinom prevalio ostatak od oko tri kilometra puta do svoje kuće. On se ne sjeća da li je tom prilikom izgubio vrijeme a tvrdio je da nikada nije vidio NLO ali bi željeo da vidi bar jedan jer ga je ta tematika prilično zainteresovala nakon onog susreta sa svjetlosnom loptom.

Razmišljajući o svom vlastitom susretu s onom 'kuglom-za-nadzor', Ted je primjetio koliko je taj čudni događaj odražavao onu scenu iz filma Bliski Susreti Treće Vrste, i pitao se da li je neko ili nešto čulo onaj njegov komentar kojeg je promrmeljao za samog sebe dok je gledao taj film. Takođe je zaključio da je nekim slučajem vidio takav svjetlosni prizor bilo kad prije 1988. godine, vjerovatno bi ga uzeo kao jedan signal ili oblik manifestacije nekih duhovnih entiteta. Međutim, sada je Ted shvatio da je taj prizor imitirao onu scenu iz filma, pa je tako vjerovatno trebao da mu ukaže na to da su mnoga njegova prijašnja iskustva takođe bila bazirana na NLO temeljima. Da li je taj događaj, pitao se on, stvarno predstavljao jedan objektivni dokaz kojeg je tražio? Možda to jeste tako, razmišljao je, međutim, ta svjetlosna lopta, uprkos njenoj stvarnoj i kratkoj pojavi, još uvijek nije bila dovoljna da ubijedi Teda u sve to.

Pet

Prijevod: vjetar

*Na neke molitve Bog odgovara oštro i iznenada,
I stvari za koje smo molili nabije nam direktno u facu*

Browning

Ubrzo nakon ove epizode nazvala je Marie Jackson i pozvala Teda u svoj dom na Floridi. Željani razgovora o njegovim nedavnim iskustvima sa svojim starim mentorom, Ted prihvati poziv. Krenuo je u julu. Dok ga je zrakoplov nosio prema Floridi vrijeme je utrošio na gledanje kroz prozor, pitajući se da li će NLO proletjeti pored i čitajući knjigu na tu temu.

"Pitam se da li ET-i znaju da idem kod Marie", razmišljao je tiho. "Čini se da znaju puno toga o meni, tako da mislim da je moguće."

Stigavši, shvatio je da još jedna stara prijateljica, Amelia Reynolds, također boravi kod Marie, i njih troje uživali su u prekrasnim razgovorima, smijući se i pričajući do dugo u noć. Ted im je rekao sve o NLO studijskoj grupi i mnogim čudnim iskustvima kojima su on i ostali svjedočili. Marie je vrlo znatiželjno slušala, ali je Amelia cijeli fenomen samo tako odbacila.

Bez obzira što joj Ted govorio, jasno se deklarirala, „Ne postoje nikakvi NLO-i. Takve stvari objavljuje National Enquirer, pa kako ih onda zaboga možete uzeti za ozbiljno?"

Jedne večeri, nešto iza ponoći, troje prijatelja zaželjelo si je laku noć i otišlo spremi se za počinak.

Tedova soba nalazila se u najudaljenijem kraju kuće u odnosu na spavaonicu u kojoj su se, na dva razdvojena kreveta, smjestile Marie i Amelia. Svjetla su bila pogašena i kuća u tišini, sve dok se Amelia nije iznenada probudila čuvši buku helikoptera koji lebdi iznad nje.

"Marie?" prošaptala je, "Čuješ li to? Što radi taj helikopter leteći okolo tako nisko u ovo doba noći? "

"Kakav helikopter?" odgovori Marie. "Ne čujem ništa. Mora da si sanjala. "

"Ne, nisam! Točno je iznad nas! Mogu ga čuti upravo sada ", inzistirala je Amelia. "Što ti je?" A onda se smrznula, u tišini zaprepašteno buljeći u strop. "Mogu ga vidjeti", rekla je polako. "Marie, mogu ga vidjeti."

Marie s nevjericom pogleda u mračni strop. "Probudi se Amelia, sanjaš", reče. "Tu ničega nema."

"Ne spavam," protestirala je Amelia podižući glavu s jastuka još uvijek buljeći gore. "Kunem ti se, mogu vidjeti helikopter točno tamo gore! Pored onog velikog stabla sa svim lišćem. Vidim prednjicu te stvari, zaobljena je, a noge su podvučene ispod ".

"Dobro, pa zašto ga onda ja ne mogu vidjeti?" ogorčeno upita Marie.

"Ne znam", odgovori Amelia. "Izgleda kao da strop nije tu. Nestao je i ja mogu vidjeti ravno kroz krov. " Slab plavičasti sjaj iznenada se pojavio oko Amelie koja je pokušavala ustati iz kreveta. Marie skoči kao oparena. "O, moj Bože," reče, dok se sjaj pojačavao okružujući krevet cirkularnom izmaglicom plavog svjetla.

"Amelia! Bježi otamo! "

"Ne mogu se pomaknuti," bespomoćno reče Amelia. "Paralizirana sam! Gdje si? Više te ne mogu vidjeti! Nešto je tamo dolje, u podnožju kreveta ".

"Kažem ti, ja ništa ne vidim," inzistirala je Marie gledajući po sobi. "Što je to što ti vidiš?"

"Dvoje ljudi, dva bića," odgovori Amelia zureći u podnožje svog kreveta, "i oni ne izgledaju kao duhovi."

"Kako izgledaju?" upita Marie.

"Jedan od njih je zbilja visok," opisala je Amelia, "i on ima zelenkastu kožu, poput guštera ili krokodila. Nikad prije nisam vidjela takvo što! Glava mu je jajolika i mogu vidjeti kose oči, ali ne i uši ili usta. A ovaj drugi je niži, neke vrste plavo-crne boje, poput grožđa ili cveba. Što su oni, Marie? Možeš li komunicirati s njima? Koja vrsta duhova su oni? "

"Hej," Marie ju prekine. "Ne znam ništa o tim bićima. Izgleda da su to neki Tedovi prijatelji, moji nisu. Tedel!" povikala je postajući sve više uplašena. "Tede! Dolazi ovamo! S Ameliom nešto nije u redu! "

Teda je probudila buka, ali nije mogao razumjeti što to Marie viče. Odgurnuo je vrata i potrčao niz hodnik trenutno se zaustavivši kad je ugledao plavi sjaj koji je izbijao sa dovratka. Unutra je Marie, čekajući ga da se pojavi, kružila po sobi leđima se pritiskajući o zid najudaljeniji od kreveta na kojem je, obavijena briljantnom svjetlošću, nepomično ležala Amelia. Ted nesigurno uđe i na mjestu se ukopa

zureći.

"Koji je...?" zausti, ali u tom trenu streličaste iskre svjetlosti iznenada polete kroz plavu sumaglicu natjeravši i njega i Marie da poskoče od iznenađenja. "Amelia!" poviče, "makni se odande!"

"Marie?" zazivala je Amelia, "Marie? Gdje si? "

"Ovdje sam," poviče joj Marie nazad "i Ted je također ovdje." Pomakli su se bliže krevetu i dalje održavajući siguran razmak od plavog sjaja koji je sada bio ispunjen sitnim, brzim munjolikim tragovima eksplozija.

"Jedva vas mogu čuti," reče Amelia glasno. "Govorite glasnije!"

"Što se to događa?" Ted je pitao. "Odakle sve ovo dolazi?"

"Ne znam", reče Marie. "Počela je pričati o helikopteru i sad kaže da ga može vidjeti gore kroz krov, da joj je točno iznad glave. Što da radimo? "

"Jesi li ti u redu, Amelia?" Ted je povikao. "Jesu li te povrijedile sve te stvari, svo to bljeskanje?"

"Koje bljeskanje?" Amelia je vikala iznenađeno. "Ja sam u redu, ali se ne mogu pomaknuti. Ta helikopterska stvar je još uvijek gore, a i one druge dvije stvari još uvijek tamo samo stoje buljeći u mene. "

"O čemu to ona govori?" upita Ted, i Marie mu ispriča o čudnim stvorenjima koje je Amelia opisala.

"Ja ih ne mogu vidjeti," Ted povika Amelii. "Pitaj ih za ime ako možeš." To o čovjeku-aligatoru zazvučalo mu je sumljivo poznato dok je pomislio na čudan slijed događaja koje je otprio prije mnogo godina. "Može li to biti nešto kao Volmo?" šapnuo je Marie, ali ona slegne nesigurno.

"Ja ih ne čujem da govore," odvratila Amelia. "Ali to je kao da mi stavljaju poruku u um. Vidim velikim tiskanim slovima ispisano ime: RAYMOND. "

"Što sad rade?" upita Marie. "Jesi li još uvijek dobro?"

"Da," reče Amelia, " a sada vidim drugu riječ. Mislim da je to ime te helikopterske stvari. Kaže: COMMAND II. "

"Moramo joj pomoći," Marie je inzistirala. "Ovo ne izgleda dobro."

"Ne znam", Ted je oklijevao. "Barem je ništa ne boli. Ne znamo što bi se moglo dogoditi ako ju pokušamo izvući iz tog energetskog polja ili što već to je. Možda bismo trebali čekati. "

"Jesu li ona bića još uvijek tamo?" Marie upita, ali prije negoli je Amelia uspjela odgovoriti, plavo svjetlo bljesnuvši se ugasi i ona pade natrag na jastuk. Marie dotrči do kreveta, a Ted upali svjetlo, bojažljivo pregledavajući sobu. No, sve je izgledalo savršeno normalno.

"Nikad nisam vidjela ništa slično tim bićima", izjavi Amelia, očito potresena. "Oni nisu izgledali kao duhovi, kažem vam to! I taj helikopter isto nije bio normalan. Kad si neki dan govorio o NLO-ima i vanzemalcima Ted, nisam ti vjerovala. No, nakon ovoga, ne znam. To je nešto najjuvrunutije što sam

dosad doživjela. "

Kad su sjeli zajedno, pokušavajući jedan drugoga smiriti i prodiskutirati bizarni događaj, Marie i Ted su se iznenadili saznajući da Amelia nije vidjela plavičasto sferno svjetlo oko svoje postelje. A onda se Marie prisjetila svog čudnog susreta s nepoznatim bićima.

"Kad sam prošle godine ja bila kod Teda ", obratila se Amelii, "mislim da su i mene posjetili isti ti dečki. Se sjećaš Tede? "

"Je," kimnuo je, "kako bih mogao zaboraviti? Probudila si me vrišteći i cijelu noć smo probdjeli držeći se za ruke i pušeći cigarete. "

"Pa i ti bi se također uzrujao," odgovori ona, "da si vidio ono što i ja." i opiše cijeli događaj; kako su zidovi nestali i dva čudna bića ju pokušala odvući van. "To sve se dogodilo dok sam bila s Tedom," zaključuje, "a pogledaj što se sada tebi dogodilo Amelia, uz Teda ovdje s nama. Ne, ovi nisu nijedni od duhova koje ja znam. Mislim da su se pojavili zbog Teda. "

On se nije htio raspravljati s njom. Poput njega i Amelia i Marie su vidjele zidove ili strop koji se otapaju i nestaju, a i susrele su ne-ljudska bića u nepoznatoj letjelici. Duhovi, svo troje su to znali, ne trebaju ni svemirske brodove niti "helikoptere" za svoja putovanja, no ova tajanstvena bića, očito trebaju.

Kada se vratio u Shreveport i ispričao svojim prijateljima o ovom najnovijem iskustvu, bili su više nego ikada uvjereni da je Ted u žarištu vanzemaljskih interesa. Alienske aktivnosti oko Teda bile su u očitom porastu, svi su to shvatili. Ipak, bez obzira na ove događaje, i usprkos svim njihovim proučavanjima i raspravama, nitko nije mogao uistinu objasniti što se događa, i zašto.

Što je Ted više razmišljao o situaciji, više je osjećao da mu je potrebna pomoć. Plašilo ga je to da nije imao nikakvu kontrolu nad svojim odnosom s vanzemalcima. Marieini posjetitelji došli su nepozvani 1990. u njegov dom, a on i susjedi, 1989., sigurno nisu bili upitani da li žele ići na vožnju NLO-om. Sad je tu bilo i plavo sferno svjetlo i Amelia koja razgovara s nevidljivim alienima. Bilo je jednostavno previše toga da bi se ignoriralo. Htio je neke prave odgovore, a studijska ih grupa do sada nije iznalazila.

Tada se sjetio što su ga duhovi podučili o manifestiranju stvari koje mu trebaju i počeo je vizualizirati nekoga tko bi mu mogao pomoći. Odlučio se objaviti oglas u lokalnom metafizičkom biltenu, Illuminations.

Podebljano otisnuta, obavijest je jednostavno glasila:

„TED RICE ŽELI POKRENUTI GRUPU ZA POTPORU OTETIMA OD STRANE NLO-a.

MOLIMO VAS DA SVOJE PONUDE POŠALJETE NA P.P. _____ I MI ĆEMO IH PROSLIJEDITI TEDU.,,

To je bio njegov način prebacivanja svog problema u ruke više sile, baš kao što je to činio mnogo puta u prošlosti. Nije imao nikakve ideje kakve rezultate bi oglas mogao polučiti, ali je znao čemu su se on i njegovi prijatelji nadali: dobro potkovanom NLO istraživaču i kompetentnom hipnotizeru koji bi im mogao pomoći u istraživanju njihovih iskustava. Bilo je vrijeme za neke odgovore.

Ali čak ni Ted nije očekivao da će odgovor doći tako brzo. Mjesec dana nakon što je tiskana obavijest, Ted je primio pismo od dr. Karle Turner, istraživačice abdukcija iz Little Rock-a. Čitajući ga, njegovo uzbuđenje je raslo. Dr. Turner ne samo da mu je otpisala kako surađuje s još jednom istraživačicom, čiji se izvještaji o abdukcijama broje u stotinama, nego da je i ona osobno bila otimana. I još mu je preporučila, u slučaju da se odluči koristiti hipnotičkim regresijama kao alatom u svom istraživačkom radu, neka kontaktira tu drugu istraživačicu, Barbaru Bartholic.

Pismo je doživio kao odgovor na svoju molitvu. Nije znao što je sve točno istraživanje abdukcija uključivalo, ali je bio odlučan da sazna. Ted je odmah otpisao dr. Turner da mu se javi telefonski i kad je kontakt jednom ostvaren, razgovori su postali redoviti. Karla mu je objasnila kako je do suradnje s Barbarom došlo nekoliko godina ranije kada je njezina obitelj opetovano bila izložena susretima s vanzemalcima o kojima je upravo napisala knjigu „INTO THE FRINGE“. Također ga je upoznala s informacijom da postoje tisuće drugih ljudi koji prolaze kroz iste takve stvari, a to je Teda uvjerilo da se u njegovom slučaju ne radi isključivo o duševnom poremećaju.

No osim tih stvari, Karla Tedu nije davala nikakve nove informacije. Umjesto toga, koncentrirala se na učenje o Tedovim prošlim iskustvima i na njegovo osobno i obiteljsko podrijetlo. Pričao joj je o svom djetinjstvu u kraju pamučnih polja sjeverozapadne Alabame, gdje je rođen 1942., i gdje je naučio da voli prirodu i njezina divlja stvorenja; o svojoj karijeri u financijskom biznisu, te o njegovom vidovnjačkom radu.

Pažljivo je slušala dok je Ted objašnjavao svoju metafizičku filozofiju koja ga je naučila da svi oblici života duhovno evoluiraju uzdižući se u susret savršenstvu i krajnjem izvor svih geneza. Ljudi koji dođu na ovaj svijet predodređeni da rade i doprinose ljudskoj transcenciji poznati su kao "Radnici Svjetla"(Svjetlosni Radnici p.prev.), taj termin se obično koristi za duhovne učitelje i vođe u metafizičkoj zajednici.

I još je podijelio s njom svoj osjećaj za misiju; da svoj vidovnjački talent treba iskoristiti za pomaganje drugima u shvaćanju njihove vlastite sudbine i pokazati im na koji način ljubav i svjetlo utječu na njihove životu. Kroz ove duge razgovore, Karla je prepoznala Teda kao toplog, pristupačnog, pronicljivog čovjeka, sa smislom za humor rođenog komičara.

Kada je Ted prešao na opisivanje nekih od bizarnih događaja u njegovu životu, Karla je prepoznala detalje koji upućuju da su u tijeku vanzemaljski susreti. Povezala ga je s Barbarom Bartholic i oni su uskoro iskovali plan kako da se sretnu u živo. Ted je bio nestrpljiv naučiti o čudnim bićima čiju upletenost u svoj život više nije mogao poricati, te se nadao da će hipnotičke regresije pomoći pri razotkrivanju bilo kakvih skrivenih znanja.

Ali prije nego je Barbara pristala raditi s Tedom, bilo joj je potrebno saznati o njemu što je više moguće. Kroz tjedne dugih telefonskih razgovora slušala je kako Ted iznosi na vidjelo najčudesniji prikaz. Na osnovu svega onog što je naučila proučavajući druge slučajeve abdukcija, Barbari je ubrzo postalo jasno da je Ted Rice doista bio izabran za doživotni angažman sa snagama za koje većina ljudi nikad nije čula da postoje.

Vrlo brzo je shvatila da su njegovi nedavni susreti s NLO-ima i vanzemalcima bili samo još jedan preokret na putu kojim je prolazio. Upoznao je spirite i svemirske brodove, anđele i duhove, prekrasnu vanzemaljku i bizarne reptilske humanoide, a pokazani su mu bili i prizori nebesa i strašnog razaranja. Da bi se iz svih tih događaja mogao izvući neki smisao, bilo je potrebno istražiti cijeli njegov životni put.

A priča koja je isplivala na površinu, o misterioznim silama koje su oblikovale život pamučarskog klinca iz zabiti Alabame, pa ga transformirale u "Svjetlosnog Radnika", imala je puno šire implikacije, onkraj isključivo osobnih. Sa svime što otkriva o iluziji i stvarnosti, dobru i zlu, i prirodi čovječanstva, priča Teda Rice provocira sve što smo mislili da znamo o svemiru.

Drugi dio

Prijevod: galaksija

Dijete

*Mladić kojem je bilo dato Toliko
mnogo od zemlje-toliko mnogo od neba*

Wordsworth

*Postoji uvijek jedan momenat u djetinjstvu
Kada se vrata otvore i puste budućnost unutra.*

Graham Greene

Šest

Oduprite se đavolu i on će pobjeći od vas.

James 4:7

Nevidljive sile su se po prvi put umiješale u Tedov život još kad je on bio veoma mlad, kad mu je bilo oko šetiri ili pet godina, a posljedice tog njihovog upada bile su par pljuski i isprašeno dupe. To, kao i velika neobičnost cijelog događaja, doprinjelo je tome da ga on nikada ne zaboravi.

Jednog jutra, kratko nakon zore, mali Tedi se probudio zatekavši se kako lebdi iznad kreveta. Bio je iznenađen ali ne i uplašen, čak i nakon što se njegova tačka posmatranja pomakla prema gore odakle je mogao jasno da vidi svoje zaspalo tijelo u krevetu s glavom koja viri ispod pokrivača. Sljedeća stvar koje je postao svjestan bila je ta, da se iznenada našao u kuhinji lebdeći tamo u blizini plafona, dok se ispod njega u sobi odvijala jedna aktivna scena. Tamo su bile njegova majka i baka, i razgovarale su sa njegovom ujom i ujakom, kao i malom rodicom Sally koji su neočekivano navratili. Tedi je bio toliko iznenađen tom situacijom tako da jedino što je mogao učiniti, bilo je samo da gleda i sluša. "Šta radite ovdje tako rano?" pitala je njegova majka. "Mora da ste krenuli negdje na put." "Da," rekla je njegova uja, "sinoć smo odlučili da odemo danas do Parrish-a, da vidimo mog brata i njegovu porodicu prije nego što se vrate natrag u Mobile. Oni su tamo kod tate već nekoliko dana. Pa smo pomislili da svratimo do vas i povedemo Tedija sa sobom, ako ga hoćete pustiti da ide s nama.

Sally i on se uvijek lijepo slažu. Osim toga, kada su zajedno onda je i nama lakše”, nasmijala se ona. Gore iznad njih, Ted je postajao sve uzbuđeniji i srećniji što će moći da bude s njegovom rodicom. Sally je bila jedna od njegovih najboljih partnera u igri a svaka avantura koja je razbijala monotoniju života na farmi za njega je bila poslastica.

“Ne,” odgovorila je njegova majka. Tedi nije mogao vjerovati svojim ušima. “Ne, bolje je da ovaj put ostane kod kuće. Njegov otac dolazi danas, a takođe smo mislili da ga odvedemo i na šišanje. A moramo mu kupiti i nove cipele jer su mu ove koje nosi probušene. Tako, najbolje je da ovaj put ne ide.”

Tediju je srce bilo slomljeno i bio je veoma ljut. “Kako to misliš!?” vikao je. “Zašto ne mogu da idem s njima!?”

Međutim, bez obzira na to koliko glasno je on protestovao, njegova majka ga je ignorisala kao i svi ostali koji su tu bili. Na kraju je shvatio da oni nisu ni znali da je on tu. Nisu ga mogli ni vidjeti ni čuti, dok je njegov mladi um bjesnio. Bez obzira na to koliko se on trudio da ih prekine, oni su nastavljali sa svojom pričom o nekim rođacima i drugim trivijalnim stvarima a onda su se spremili da idu.

“Najbolje da izađete kroz zadnja vrata s ove strane kuće,” predložila je njegova majka. “Ako vas Tedi čuje da izlazite kroz prednja vrata, onda će se sigurno probuditi. Razbjesniće se zbog toga što ne može ići s vama, pa će stvar završiti tako što će još morati dobiti po dupetu.” Oni su se nasmijali i majka ih je ispratila napolje, ostavljajući Tediju koji se onako nevidljiv pušio od ljutine.

Bio je veoma ljut što ga nisu pustili da ide, bio je ljut i zbog toga što su se smijali na njegov račun a najviše ga je ljutilo to što su ga svi ignorisali.

Izenada, Ted se uspravio u krevetu i zbunjeno pogledao unaokolo. Bio je očigledno ponovo u svom tijelu, međutim, nije imao vremena da razmišlja o tome. Pušeći se još uvijek od ljutine, iskočio je iz kreveta i sjurio se kroz dugački hodnik u kuhinju. Njegova majka i baka bile su tamo same i čistile su sto nakon doručka.

“Zašto me niste pustile da idem?” vikao je u ljutini. “Htjeo sam da idem sa Sally! Želio sam da idem s njima na put!” Dvije žene su piljile prvo u njega a onda jedna u drugu. “O čemu ti to zaboga pričaš?” upitala ga je majka. “Oni su upravo bili ovdje! Vidjeo sam ih!” vikao je Tedi, dok je frustrirano brisao suze s lica.

“Ne, nisi” suprostavila mu se majka. “To je bilo prije više od sat vremena a ja sam odmah nakon što su otišli provjerila tvoju sobu. Ti si bio spavao.”

“Uh-uh, ja sam bio ovdje,” bio je uporan on. “Ti si bila nekulturna! Nisi htjela da mi odgovoriš kad sam pričao s tobom, majko. Vidjeo sam ujaka, ujnu i Sally kako su stajali upravo ovdje. Pitali su te da i mene povedu s njima a ti si rekla – ne! A, ja sam želio da idem, ja želim i sada da idem!”

Majka ga je onda uhvatila i udarila ga par puta po stražnjici. “Odmah da si prestao da kukaš,” naložila mu je i poslala ga u njegovu sobu. On se smirio na neko vrijeme ali je kasnije opet ponovio svoju priču kako je bio u kuhinji i tamo vidjeo njegove rođake. Bio je ljut što mu niko nije vjerovao. Kada je baka uspjela da ga nađe nasamo na jedan momenat, upozorila ga je da više ne priča o takvim stvarima.

“Tedi, neko može pomisliti da si čudan ili da nešto s tobom nije u redu,” rekla je ona. “Takve stvari se jednostavno ne dešavaju. A ako se dese, onda su to ružne stvari. Ti si premlad da bi znao o kralju Saulu i vještici Endori a oni su upravo ovdje u Bibliji. Dečko, treba da se kloniš takvih mračnih stvari.”

Čvrsto ga je zagrlila. "Baka tebe voli, Tedi," šaputala mu je na uho. "Ti si moj dobri dečko, najdraži, i ja ću uvijek da te pazim. Ali moraš da budeš oprezan u životu. U ovom svijetu ima mnogo lijepih stvari ali takođe ima i mnogo onih koje su ružne." Pustio je da ga baka tješi. On nije razumjeo zašto je ona bila tako zabrinuta isto kao što nije razumjeo šta mu se u stvari desilo. Ali kad baka kaže da je to bilo pogrešno, onda sigurno jeste, razmišljao je on. I nakon što niko nije više pominjao taj događaj, on je tako prešao u zaborav.

Međutim, nekoliko godina kasnije, 1975-te godine, sve mu se to vratilo natrag. Ted je tada živjeo u Atlanti, gdje je bio aktivan član spiritalističke crkve King's Gate. Bio je zastalno zaposlen u jednoj banci ali je svake sedmice posvećivao par večeri za proučavanje i praktikovanje vidovnjaštva. Povremeno je održavao i privatne seanse kao i javna predavanja fascinirajući publiku tako što bi među njima birao pojedine osobe koje je očitavao i diskutovao s njima svoje uvide. Viđao je scene iz njihove prošlosti i budućnosti za koje se kasnije ispostavljalo da su bile istinite. To je bilo i vrijeme kad je došlo do pojave nekoliko čudnih incidenata.

Jedne noći, Ted se probudio i kao kroz san otišao je do pisaće mašine, stavio je u nju prazan list papira i počeo da kuca po tastaturi. U svom umu jasno je razabirao jednu priču, priču o jednom malom dječaku po imenu - "Karly Kane," za kojeg mu je glas u glavi rekao da je ovaj trčao za jednim zecom po livadi. Počelo je tako što je Karly išao kući s ručka, s malim zecom u naručju ali ga je u jednom trenutku uhvatila malaksalost, pa je sjeo na zemlju u sijenci jednog drveta. Njegova svjesnost se odjednom promijenila, šireći se i on se našao na nekom drugom mjestu gdje se onesvijestio. Kada se probudio, čuo je prelijepu muziku. Neki glas iz nepoznatog izvora vodio ga je kroz maglovitu zemlju čudesa i divljih stvorenja, dok je u blizini pjevala jedna grupa djece. Ta muzika je navela Karly-a da razmišlja o nebesima. Tamo je bilo oko tridesetak djece koja su bila odjevena u plavo i on je ispružio ruke kako bi ih dodirnuo. "Ne," rekao mu je glas, "ovaj put ne možeš biti s njima."

Karly se počeo ljutiti, vičući i tukući ka glasu koji ga je pokušavao kontrolisati. Odjednom se sve promijenilo. Djeca su otišla, drvo sa sijenkom je nestalo, čak je i zec nestao, dok je Karly sjedio sam na suncu žudeći za svojom kućom.

Ted je završio priču i otišao pravo natrag u krevet. Tek kad je sljedećeg jutra pronašao uredno otkucane papire na svom radnom stolu, sjetio se da je u neka doba prošle noći ustajao zbog nečega i pisao nešto na mašini, iako mu nije bilo jasno šta ga je bilo motivisalo za to i kako je uspio da to napravi u to vrijeme.

Kad se isto desilo drugi put, Ted se još manje sjećao cijelog događaja. Jednog jutra se probudio i našao nekoliko uredno otkucanih stranica papira kako leže pored njegove pisaće mašine. Živjeo je sam tako da u kući nije bilo nikoga drugog ko bi to mogao napisati a sam sadržaj mu je bio potpuno nepoznat. Sjećao se kao kroz maglu da je ustajao zbog nečega prošle noći ali se nije sjećao da je nešto radio a pogotovo kucao na pisaćoj mašini. Sve to mu je bilo zagonetno.

Tekst se odnosio na Margaret Mitchell, spisateljicu koja je bila autor novele *POHUJALO S VIHOROM*, međutim, Margaret Mitchell nije mnogo zanimala Teda. Priča je govorila da je stvaranje umjetničkog djela gospođe Mitchell's bio jedan zadatak koji je bio obavljen uz pomoć nekih spiritalnih formi ili duhova-vodiča. Radeći kroz gospođu Mitchell, ti duhovni entiteti su napravili jednu veličansvenu knjigu koja je oživjela romantičnu južnjačku tradiciju. Tako je u toj priči koja se našla u njegovim rukama rečeno sljedeće:

"Taj duh je bila jedna visoko razvijena duša, koja je jednom živjela život koji je bio sličan životu Scarlett O'Hara, a njena priča je bila toliko snažna da je ona morala da je kaže. Njoj je bilo potrebno

da se oslobodi te energije i Margareta joj je poslužila kao kanal za to.

Ona je tako kroz Margaretinu olovku bila u stanju da prizna krivicu za svoje nepošteno ponašanje koje je povrijedilo mnoge ljude za vrijeme kada je ona bila na zemljskoj ravni. To je također pomoglo Margareti u njenom vlastitom duhovnom razvoju, dok je ista priča zabavljala i milione ljudi širom svijeta. Tiho i tajanstveno, ona se kretala oko Margarete, te su one tako formirale tim koji je proizveo jednu od najpoznatijih svjetskih novela svih vremena.”

To nije bila ona vrsta priča ili medijuma koja mu je bila poznata od njegovih duhova-vodiča. Smisao same te priče mu nije bio jasan a još više ga je brinulo to što se uopšte nije sjećao da ju je on napisao.

Doduše, ona prva priča se mogla i nekako objasniti, razmišljao je, jer je bilo jasno da se Karly-jev opis, ponašanje i njegova pozadina, podudaralo s njegovim ličnim. Pitao se da li je ta priča proizašla iz nekog zaboravljenog sjećanja iz njegovog djetinjstva. Tako je pretraživao svoju prošlost ali je ostao praznih ruku. Jednostavno se nije mogao sjetiti da mu se tako nešto desilo kad je imao osam godina, koliko je imao Karly u toj priči. Doduše, kada je razmišljao o tim godinama provedenim u Alabami, sjetio se kada je onog jutra napustio svoje tijelo u krevetu i doletjeo u kuhinju. On je volio svoje djetinjstvo i ljude koji su se brinuli o njemu, pogotovo svoju baku. Kada bi pomislio na nju, pojavljivao bi se jedan poseban osjećaj koji ga odavno proganja. Njena smrt, kad je njemu bilo deset godina, urezala mu se duboko u srcu. Iako nije imao razloga za to, Ted je uvijek imao jedan osjećaj krivice i nelagodnosti u vezi s tim.

Samo da se neke čudne stvari nisu desile neposredno prije njene smrti, vjerovatno bi se osjećao drugačije. Njegova porodica se prije toga preselila sa farme u jedan manji gradić, tako da nije mogao često da posjećuje baku. Ona bi ponekad dolazila u posjetu i ostajala bi dvije do tri sedmice a njihova kuća bi se tom prilikom punila opojnim mirisima raznovrsnih kolača. Kuća im je bila mala, tako da kad bi baka dolazila u posjetu, spavala bi u Tedijevoj sobi zajedno s njim. Tedi bi se priljubio uz nju i brzo zaspao dok bi mu ona pričala priče iz starih vremena. Svaki detalj njene posljednje posjete još uvijek je jasno bio urezan u Tedovoj glavi. Otac ju je dovezao u grad u četvrtak naveče jer je vožnja do farme i natrag bila veoma duga. Tako, jedva da su imali prilike da malo popričaju, prije nego što su otišli u krevet. Međutim, Tedi se radovao dolazećem vikendu i bakinim biskvitima koje ona obično priprema za nedjeljni doručak. Obukao je svoju piđamu i uvukao se u krevet ispod pokrivača, dok je njegova baka u njenoj dugoj bijeloj spavačici legla pored njega. Krevet se ubrzo ispunio toplinom i Tedi je skoro odmah zaspao.

Bilo je mračno kada je otvorio oči. Osjetio je da je nešto u sobi, dosta prije nego što je to mogao čuti, međutim, kad je pokušao da ustane i pogleda unaokolo, njegovo tijelo se nije moglo pokrenuti. Osjetio je strahovit užas kao neka životinja uhvaćena u zamci. Želio je svim svojim srcem da se pribije uz baku koja je bila pored njega.

Onda se nešto pomaklo i Tedi se iznenada našao na podnožju kreveta odakle je mogao da vidi oba njihova tijela kako još uvijek leže ispod pokrivača a sada je mogao čuti i glas. Bio je to jedan njemu nepoznat glas, dubok i ljutit muški glas, a u jednom momentu se čak luckasto zapitao da li je moguće da taj glas dolazi iz njega jer nije mogao vidjeti nikoga drugog u sobi. Te riječi mu nisu imale nikakvog smisla, međutim, Tedi je mogao osjetiti opasnu srdžbu u njima. Ponovni pomak, i sada je bio ponovo u svom tijelu u krevetu ali još uvijek nesposoban da se pomakne. Baka se također nije micala. Ljudski, duboki i strašni glas je stalno nešto gundao a Tedi je pokušavao da mu vikne da učuti. Ali, njegova usta se nisu mogla otvoriti. Nije mogao podići ni svoju ruku kako bi dohvatio lampu pored kreveta a nije mogao ni gurnuti baku u leđa kako bi je probudio, nije mogao učiniti ništa, osim, biti uplašen. Tako je zatvorio svoje oči i kako mu se činilo, kad ih je otvorio sljedećeg momenta, mogao je vidjeti kako se sunčeva svjetlost probija kroz zavjese prozora pored kreveta.

Baka je već bila ustala iz kreveta i izašla iz sobe. Tedi je pospano otišao u kuhinju i tamo je zatekao kako sama sjedi za stolom. Ona je na sebi imala istu onu odjeću u kojoj je došla dan prije, a njen kofer je stajao čekajući pored vrata. "Gdje je mama?" pitao ju je, gledajući unaokolo. "U kupatilu", odgovorila je. "A tvoj otac je otišao na posao. Mislim da se sada i ti trebaš spremati u školu?"

"Uh-huh," rekao je, okrenuvši se da pođe. A onda je stao i vratio se natrag do bake s jednim upitnim izrazom na licu. "Šta je bilo ono prošle noći?" upitao ju je.

"Šta je bilo, šta?" odgovorila je ona izbjegavajući njegov pogled.

"Zar nisi čula, bako?" pitao je on. "Ko je bio onaj čiko? Probudio sam se i čuo sam ga kako priča. Nisam ga vidjeo ali me je uplašio. Ko je to bio?" Ispružila je ruke i stavila Teda u krilo. Oči su joj bile pune suza kad mu je napokon odgovorila, a i dječak je tada takođe počeo da plače.

"To je bio đavo, sine," rekla mu je. "To je bio đavo, a ti nemoj uopšte da se brineš o tome. Tvoja baka je to riješila, tako da ne moraš više da misliš o tome." Poljubila ga je u oba obraza a onda ga je ponovo spustila na pod. "Sada se obuci a ja ću ti napraviti jedan dobar doručak. Ajde, sada," zapovijedila mu je. Tedi ju je poslušao ali ga je brinulo ono što mu je baka rekla. I njene suze. Ako se ona bila toliko uplašila da je plakala, onda je taj Đavo sigurno bio jedan veoma, veoma, rđav čiko. Bilo mu je drago što mu je baka obećala da će ga štiti.

Kada se vratio iz škole tog dana zatekao je majku, oca i baku usred jedne žestoke rasprave.

"To je ludost," govorio je njegov otac. "Zaboga, pa tek si došla ovamo!" Okrenuo se kako bi dobio podršku od Tedijeve majke ali ona je samo slegnula ramenima. "Pa, šta," odgovorila je baka. "Želim da idem kući, baš sada."

"Pa, majko, ne mogu tek tako da te sada stavim u auto i vozim natrag do farme," rekao je njegov otac.

"Imam još poslova koje moram da obavim. Zašto ne ostaneš do sljedećeg vikenda?" Baka nije popuštala. "Ja sam se spakovala i želim da idem sada. Žao mi je što je to tako ispalo, ali moraš me vratiti kući."

Tedijev otac je zatresao glavom. "Ja jednostavno ne mogu to da uradim večeras," rekao je. "Sutra bih mogao da te odvezem ali to stvarno nije u redu."

"Dobro, onda sutra," baka se nevoljno složila. "Odvešćeš me kući sutra ujutro."

Te noći je baka u Tedijevom krevetu čitala bibliju naglas dugo vremena. A onda se duboko molila ljuljajući Teda u svom naručju u ritmu sa riječima koje je šaputala.

Sljedećeg dana prije doručka, opet je bila obučena i spakovana nestrpljivo očekujući da se i ostatak porodice spremi. Kad je sve bilo spakovano i utovareno u auto, krenuli su na tročasovno putovanje do stare farme. Tedi se zadovoljno igrao na zadnjem sjedištu i primjetio je da su odrasli slabo šta pričali. Njegov otac je izgledao duboko zamišljeno, majka je bila ljuta dok je baka jednostavno ćuteći gledala ispred sebe.

Kad su došli do farme, Tedi se brzo iskobeljao iz auta i otrčao do dvorišta želeći da se malo protegne i poigra nakon dugotrajne jutarnje vožnje. Njegovi roditelji su pomogli baki da unese svoje stvari u kuću, dok je Tedi otrčao do ljuljačke koja je visila na jednom drvetu pored ograde dvorišta. Umor od dugog putovanja je brzo nestao i on se osjećao ushićeno što je opet bio na mjestu kojeg najviše voli. Iznenada, jedan glasan vrisak prolomio se iz kuće i Ted je zaustavio ljuljačku. Kad je uletjeo u kuću čuo je još jedan vrisak, međutim, nije stigao daleko jer ga je majka zgrabila i odnjela u dnevnu sobu. Preko ramena je uspio vidjeti kako njegov otac kleči na podu dok je njegova draga baka ležala tamo blijeda i nepokretna.

Sve je izgledalo kao neki usporen film. U bunilu je gledao kako njegova baka odlazi dok su čekali

dolazak hitne pomoći. Svega što se nakon toga dešavalo on se sjećao samo kao kroz neku maglu. Prošlo je dosta vremena dok Tedi nije prestao da žali za bakom i nikad nije zaboravio one čudne riječi koje je ona prozborila dok su sjedjeli pored trpezarijskog stola. "To je bi Đavo." On takođe nije mogao objasniti sebi krivicu koju je osjećao u vezi s njenom smrću.

Doktori su rekli da je baka umrla od izljeva krvi u mozak ali Tedi nije bio siguran u to. On je čuo onaj zloćudni glas a ako je baka rekla da je to bio Đavo, onda sigurno jeste. Pa, dobro, šta je đavo htjeo onda? Baka mu je rekla da se ne brine, da će ga ona i Bog štititi, ali od čega? Da li je to bio razlog što je baka umrla, da bi njega zaštitila? Ništa što je naučio kasnije za vrijeme svoje spiritualističke obuke nije bilo u stanju objasniti taj događaj, tako da se to pretvorilo u jedno daleko sjećanje protkano nekim neobjašnjivim osjećajem krivice.

Sedam

Prijevod: galaksija

*Četiri anđela kod mog kreveta,
Lete oni oko moje glave,
Jedan će gledati, drugi će moliti,
A dva će ponjeti moju dušu daleko.*

Thomas Ady

Nekoliko godina nakon bakine smrti Ted je imao jedan generalno normalan i sretan život u skladu sa svojim godinama i mjestom gdje je živjeo. Mali grad Alabama je 1950-ih godina bio na neki način jedan uzan svijet. Njegovi stanovnici su ispoljavali konzervativna religijska i politička uvjerenja čak iako ih nisu uvijek upražnjavali a njihova životna očekivanja bila su skromna i provincijska. Stvari su se rijetko mijenjale i to je svima dobro odgovaralo, uključujući i Teda. Naposljetku, on je bio popularan u školi, imao je dosta prijatelja a bio je često uključen i u vannastavne aktivnosti. Godine u srednjoj školi su trebale proteći glatko i predvidljivo. Međutim, Tedu nije bio namijenjen život jednog tipičnog tinejđera. Neko ili nešto drugo, božansko ili đavolsko, imalo je drugačije planove, - kako je on kasnije razmišljao o tim godinama.

Sredinom njegove četrnaeste godine, agenti te nepoznate sile odlučili su da ga posjete. Došli su po noći kao lopovi i ukrali Tedovu spokojnost. On je mislio da su to bili anđeli. Kada se probudio u krevetu te noći, prvo što je vidjeo bilo je jedno blago, zelenkasto-plavo svjetlo koje je prožimalo cijelu sobu. Onda je s nevjericom posmatrao kako se dva mala stvorenja pojavljuju u sobi kroz njen zid, prilaze mu i posmatraju ga. Izgledali su kao neke neodrasle ljudske spodobе u plavoj i zelenoj odjeći koja je visila na njima a glave su im bile pokrivene kapuljačama i turbanima. Ted je pokušao da im jasno vidi lice, međutim, činilo se kao da oni nisu imali crte lica, skoro da su bili prozirni. On je bio preneražen i nesposoban da se pokrene sve dok mu ta stvorenja nisu prišla, svaki sa jedne strane njegovog kreveta. Zatim se našao kako lebdi između njih dok su ga oni navodili pravo kroz zid,

napolje u mračnu noć. Klizeći tako iznad zemlje, nastavili su da se kreću niz njegovu ulicu sve do jednog praznog školskog dvorišta koje se nalazilo u susjednom kvartu. Tada je Ted već bio u stanju da pogleda malo oko sebe i u daljini je vidjeo još dva anđela kako idu prema njemu sa jednom djevojčicom između njih. To je bila njegova susjetka i školska drugarica Jill a izgledala je ukočeno i šokirano isto kao i on. Anđeli su ih postavili jedno uz drugo, lice u lice a onda je jedan od anđela stao između njih. Stavio je svoju ruku za jedan momenat na Tedove grudi a onda ju je pomjerio prema mjestu iznad Jill-inog srca. Čudan glas zazvučao je u Tedovoj glavi: “Mi smo spojili vaše duše.”

Ted nije razumjeo šta to znači jer njegov mozak nije bio u stanju da funkcioniše, tako da je samo nijemo klimnuo glavom. Odjednom, jedno blještavo svjetlo je zaplamtjelo sa svih strana oko njih i zaslijepilo ga. Kad je ponovo otvorio svoje oči, našao se natrag u njegovoj sobi, drhteći u krevetu. Ostatak noći je preležao budan razmišljajući o tom čudnom događaju i onim anđelima s kapuljačama. Ništa u vezi s tim iskustvom nije mu imalo smisla. To jest, nije, sve do idućeg dana. U školi, istog momenta kada je vidjeo Jill, osjetio je navalu emocija kao neki strujni udar. Juče, on skoro da ne bi ni obratio pažnju na nju, dok ju je danas obožavao. Snažno, potpuno i bolno. Pred očima mu se pojavila ona scena s anđelima i onda je znao da su na neki način Jill i on bili predodređeni jedno za drugo. Njihova ljubav je bila zamišljena i stvorena od strane jednog nebeskog izvora, shvatio je on a sigurno i Jill mora to sada takođe da zna. Međutim, ona je prošla pored njega bez ijedne riječi. Iako je Ted odmah nakon toga uložio svu svoju energiju u njeno proganjanje, Jill kao da nije obraćala pažnju na njegovu usplamtjelu ljubav. Ted je bio slomljen. Prestale su da ga interesuju vannastavne aktivnosti i školski predmeti i povukao se od prijatelja. Međutim, tokom njihovog srednoškolskog obrazovanja, Ted je pod jednim stalnim nagonom davao sve od sebe kako bi privukao Jill. Nosio je njene knjige nakon škole, sjedio je pored nje u školskoj biblioteci, pratio ju je s jedne pristojne razdaljine, međutim, sve što mu je ona davala zauzvrat bilo je jedno površno prijateljstvo.

Ted je bolovao za njom tokom tih adolescentnih godina. Gledao ju je kako šeta s drugim momcima, zabavlja se s njima i flertuje, slično kao što su to činile i druge djevojke. A on ju je još uvijek voljeo. Jednom, u očaju, pokušao je da porazgovara s njom o onoj noći u školskom dvorištu. “Zar se ne sjećaš?” pitao ju je. “Kako su nam oni anđeli spojili naše duše? Zaboga dragog, Jill, kako si uopšte mogla zaboraviti tako nešto?” “Šuti,” odgovorila mu je, “ne pričaj takve gluposti. To je previše ludo.” “Pa, dobro, šta je to onda uopšte značilo?” nastavio je. “Šta su nam uradili oni anđeli? Ne mogu vjerovati da se ti ne osjećaš isto prema meni, kao što su mene naveli da se osjećam prema tebi. Oni su spojili naše duše!” Njegov pogled je molio za neke znakove razumijevanja s njene strane ali sve što mu je dolazilo natrag bila je jedna sve veća ljutnja, kao i znakovi neugodnosti, pa čak i straha.

“Stvarno tako mislim, Tedi,” upozorila ga je, “bolje da prestaneš da pričaš o tome. Jednostavno ne želim to da slušam. Samo me ostavi na miru.” Bijesan zbog njenog odbijanja, Ted se napokon povukao. Jedno obično prijateljstvo nije bilo ono što je on želio, tako da se povukao. Međutim, tokom završne godine školovanja, Jill je prekinula vezu s njenim mladićem, pa je ponovo potražila Teda i on je ipak popustio. Ponekad su zajedno izlazili ali bez ikakvih znakova neke romanse među njima. Kada se napokon pomirio s tim da budu samo prijatelji, među njima je polako počela rasti neka nova vrsta bliskosti. Nije htjeo da rizikuje, tako da više nikada nije pominjao onu noć s anđelima i pokušavao je da se zadovolji time što Jill sada ima povjerenja u njega i što se oslanja na njega kao na nekoga najbližeg. S vremena na vrijeme je razmišljao o onom spajanju njihovih duša, pitajući se zašto anđeoska magija nije djelovala kad je Jill bila u pitanju.

Školske godine su brzo prošle a niko nije bio svjestan Tedove samoće. Izvana, Ted je izgledao sretan i zadovoljan ne razlikujući se od ostalih učenika. Međutim njegove noći i njegovi snovi, razdvajali su ga od drugih. Često mu se ponavljao jedan san za kojeg mu se činilo da ga proganja, pa čak nekako i proročanski izgleda. Prvi put kada se on pojavio, bilo je to nedugo nakon što su ga anđeli odveli do

onog školskog dvorišta a onda se nakon toga ponavljao tri ili četiri puta godišnje. Taj san se uvijek činio istim. Ted se prvo zatekne kako polako uzlijeće sa svog kreveta i prolazi kroz plafon. Onda putujući velikom brzinom prolazi kroz neke svjetlosne pruge blještavih boja, nakon čega se nađe na jednom mjestu s kojeg odozgo posmatra ispod sebe jedan pustinjski pejzaž kao i snježne planine koje su se nazirale u daljini. Dolje ispod, jedan stari autobus tipa Grayhound, obojen u žuto, kretao se polako uskom cestom. Nakon toga, Ted uskače kroz krov autobusa unutra, direktno na jedno sjedište koje se nalazilo negdje oko sredine. Tamo je bilo još nekoliko ljudi ali niko nije obraćao pažnju na njega. Autobus je išao neko vrijeme ka sjeveru, prema planinama a onda se naglo zaustavio sa strane puta kao da čeka nešto. Radoznao, Ted je prošetao do prednje strane autobusa i pogledao kroz staklo. Ispred autobusa je mogao vidjeti kauboje na konjima kako gone stotine ovaca preko ceste. Vratio se natrag do svog sjedišta i kako se temperatura u autobusu bila podigla, on je otvorio prozor. Pored autobusa su se polako kotrljale mala konjska kola i Ted je čuo kako ljudi koji su se vozili na njima pričaju nekim čudnim jezikom. Napokon je i posljednja ovca prešla cestu tako da je autobus opet nastavio da se kreće prema sjeveru. Krajolik je bio predivan. Ted je nedaleko od puta vidjeo i jedan kristalno bistar potok i nekoliko ljudi koji su tamo pecali ribu a planine su rasle sve veće i postajale sve veličanstvenije kako im se autobus primicao.

Onda se put zavio i ušao u prelijepu dolinu oblika jedne ogromne zdjele opkoljene snježnim planinskim vijencima. Tedu je to mjesto izgledalo kao raj, jedan zemaljski prikaz nebesa, jedna prava zemlja čudesa. Autobus je prošao pored nekoliko velikih zgrada koje su ga podsjećale na švajcarske planinske kuće koje je vidjeo na slikama i zaustavio se pored najveće zgrade u dolini. Izgledala je kao da je bila napravljena od grube kalifornijske sekvoje. Ted je izašao iz autobusa, otišao pravo u zgradu a onda je iz nekog neobjašnjivog razloga počeo da grebe noktom svog kažiprsta po jednom njenom zidu, pri čemu je uslijedio jedan osjećaj iznenađenja.

Cijela scena njegovog sna se promijenila i Ted je sada vidjeo sebe kako nosi neku vrstu uniforme. Jedan srednjovječni čovjek mu je nešto govorio ali Ted nije mogao razabrati te riječi. U blizini je stajala jedna uniformisana žena sa svijetlo-smeđom kosom a takođe je vidjeo i jednu zdepastu ženu koja se smiješila sjedeći za stolom na kojem je stajala kasa. On je bio u jednoj maloj prostoriji u kojoj su bili nagomilani poslužavnici a iza nje je bila jedna ogromna trpezarija puna gostiju. U pozadini je orkestar svirao muziku za ples a kroz prozor je Ted mogao vidjeti jedno smrznuto klizalište po kome su se klizači glatko kretali u krug. Tu se san završavao. Šta je on značio, to Ted nije znao ali svaki put kad bi se pojavio, svi njegovi detalji su bili identični. On je ljubomorno čuvao te svoje snove jer su oni obrazovali jedan lijep dio njegovog ličnog svijeta, tokom srednje škole kao i prve godine studija na fakultetu. Nije imao Jill ali je ipak imao jednu prekrasnu dolinu, ako ništa, onda bar u svojim snovima. Nakon srednje škole, Ted se upisao na Alabama Univerzitet. Jill se odlučila za jedan drugi fakultet, međutim, ostali su da održavaju svoje prijateljstvo uz pomoć čestih pisama i telefonskih razgovora.

Njegovo srce se odazivalo samo njoj, tako da u vrijeme kad je većina mladića izvodila i po nekoliko djevojaka, Ted nije bio zainteresovan za studentske romanse na univerzitetu. Pored toga, on je sa strahopoštovanjem gledao na svoje sofisticirane kolege s kojima je pohađao predavanja. Za sve njih činilo mu se da su uradili mnogo više od njega, da su obišli mnoga mjesta i da su živjeli jedan mnogo uzbudljiviji život od njegovog. Sve što je on ikada upoznao bile su farme i mali gradići u zaleđu Alabame. Njega niko nikada nije naučio da preispituje svoj život ili svoje mjesto na ovom svijetu. Ljudi su sadili žito, radili svoje poslove, brinuli o svojoj porodici i išli nedjeljom u crkvu, i to je bila svrha postojanja. Međutim, život na univerzitetskom koledžu otkrivao je Tedu i druge mogućnosti. Studenti iz većih gradova kao što su Tuscaloosa i Birmingham, znali su mnogo više od Teda i on je sada postao radoznao da i sam sazna nešto više. Svi čudni događaji koji su se dešavali u njegovoj prošlosti bili su zaboravljeni u zanosu njegovog sadašnjeg novog života i on je osjetio prve poticaje koji su stizali iz njegovog istraživački nastrojenog uma. Želio je da otkrije jedan širi univerzum od

onog kojeg je upoznao na farmi.

Pred kraj druge godine neki od Tedovih prijatelja počeli su pričati o svojim ljetnim planovima, tako je i on shvatio kao i većina drugih da će mu biti potreban novac da bi platio za svoje dalje školovanje. To je značilo da će morati da pronađe neki posao, što je bilo nešto o čemu nikada prije nije morao razmišljati. Njegov cimer mu je pričao o lijepom provodu kojeg je on imao dok je radio u jednom odmaralištu i ta ideja je zagrijala Tedovu maštu.

Tako je tog proljeća Ted otišao u univerzitetski ured za zapošljavanje studenata kako bi se tamo sastao sa savjetnikom. Sjedio je u čekaonici, čekajući da prozovu njegovo ime i prelistavajući neke časopise. Dok je poluzainteresovano prelistavao stranice, pažnju mu je privukao jedan oglas. Bila je to slika jednog planinskog područja, sa klizalištima na ledu i snijegom pokrivenim padinama na kojima su se skijali poznati ljudi. "Dođite u Dolinu sunca u Idaho, na najbolji odmor svog života," pisalo je u oglasu.

Ted je bio opčinjen tom scenom. Odlučio je da je Dolina sunca ono odmaralište gdje će on raditi a kad je bio pozvan u savjetnički ured, odmah je položio magazin na sto ispred savjetnice i saopštio joj svoju želju da radi tamo. "Ti, i svaki drugi mladić u Americi," odgovorila je ona. "Ted, ja radim u ovom uredu već godinama i mnogo puta smo pokušali da dobijemo ljetne poslove za naše studente u Dolini sunca ali nikada nismo to uspjeli. Nikada." "Ali ja stvarno želim da radim tamo," insistirao je Ted. "Sigurno postoji neki način kako mi možete pomoći." Ona je odmahнула glavom. "To je mjesto gdje bogataši provode svoje odmore i mnogo poznatih zvijezda ima tamo svoje kuće. Bogataši koriste veze da tamo dobiju poslove za svoju vlastitu djecu, eto koliko je to mjesto ekskluzivno. Jednom smo ubijedili našeg senatora da poduzme nešto tamo u našu korist ali ni on takođe nije uspio." Primjećujući kako se izraz razočaranja pojavljuje na Tedovom licu, savjetnica je pokušavala da bude realna ali i da ga malo ohrabri: "Ted, to je gubljenje vremena," rekla je blago. "Hajde da obratimo pažnju na nešto što možemo učiniti, a ne na nešto što je nemoguće. Ovdje ipak imam nekoliko mjesta koja bi te mogla interesovati. Na svakome od njih ćeš se lijepo provesti." Uzela je jednu fasciklu i počela u njoj da prelistava ponude za posao, pokazujući Tedu cijeli jedan niz odmarališta na jugu. Onda mu je dala formulare za prijavu i rekla mu da ih popuni a onda ih vrati njoj, kako bi ih ona mogla poslati već iduće sedmice. Ted je pažljivo popunio formulare. Međutim, kada se nakon nekoliko dana opet obreo kod nje da joj ih preda, još uvijek je razmišljao o onom prekrasnom mjestu kojeg je vidjeo u oglasu. Ona fotografija je ostala zarobljena u njegovom srcu i on nije mogao da se nje odrekne.

"Znam da ne želite to da činite," rekao je on čežljivo svojoj savjetnici, "ali stvarno bih cijenio to od vas ukoliko bi ste poslali jedno pismo u Dolinu sunca, bar da pokušamo." Savjetnica je uzdahnula i slegla ramenima. "Ako će to učiniti da se ljepše osjećaš, poslaćemo to pismo", odgovorila mu je. "Ali se nemoj razočarati, Ted. Već sam ti objasnila situaciju." "Da, gospodo", klimnuo je on glavom. "Sada, vjerovatno nećeš dobiti odgovor od njih za nekoliko sedmica. A ako od ovog prvog pokušaja ne bude ništa, onda ću nazvati lično jedno mjesto gdje imam dobre veze. Jedan turistički ranč u državi Georgia."

Nasmijala se dok se Ted okretao ka izlazu. "Budi siguran da ćemo već naći nešto za tebe do ljeta."

Semestar se već bližio kraju i nakon slanja njegovih prijava Ted se morao koncentrisati na pripremanje završnih ispita. To je bilo vrijeme neke nestrpljivosti jer su studenti žurili da polože ispite i počinjali su da se pakuju za ljetni raspust. Ted ih je ljubomorno posmatrao jer za razliku od drugih, on nije imao kuda da ide. Njegova porodica se nedavno preselila u Tuscaloosa-u, tako da je živjeo kod kuće za vrijeme fakultetske nastave. Bez ljetnjeg posla negdje drugo, morao bi takođe tu da provede tih nekoliko mjeseci. Jednog dana, nakon što je položio jedan od završnih ispita, Teda je majka dočekala

odmah na vratima kuće i uručila mu je jedan telegram. On ga je otvorio nestrpljivo od radoznalosti. Kako je čitao tekst, tako su mu se oči širile a izraz lica mu je na kraju prešao u jedan široki osmijeh. “Vaša prijava za Dolinu sunca je prihvaćena,” glasno je pročitao. “Obavijestite nas kada možete početi ali da to ne bude kasnije od od prvog juna.” Na dnu je bilo neko ime kao i broj telefona kojeg je trebalo kontaktirati. Neke božanske sile su umiješale svoje prste u ovom njegovom svijetu, osjećao je on, jer mu je jedna nemoguća želja bila ispunjena. Ona prekrasna slika iz oglasa zabljesnula je u njegovoj glavi i on je već zamislio sebe kako juri niz snježne padine kao jedan od onih skijaša. On nikada prije nije skijao ali što to ima veze? Ovaj svijet je na kraju krajeva jedno čudesno mjesto, tako da ne postoji ništa što on ne može uraditi. Ted je odmah nazvao onaj broj s telegrama i dobio je jednu željezničku kancelariju. Od njih je saznao da je željeznica bila vlasnik onog odmarališta u Dolini sunca i oni će mu besplatno organizovati transport do tamo.

“Javite mi kada ćete krenuti,” rekao mu je menadžer, “kao i vašu najbližu željezničku stanicu.” “To je Birmingham,” odgovorio mu je Ted. “Dobro. Kad sve sredite, nazovite me i ja ću vam obezbijediti voznu kartu.” Ted je spustio slušalicu telefona sav ushićen. Ostatak dana je bio toliko uzbuđen da se nije mogao ni na šta koncentrisati, - nije mogao ni pomisliti na učenje – tako da je skoro pao na sljedećem ispitu. Čim je našao malo vremena, otišao je do ureda svoje savjetnice. “Pogledajte!” sretno je uzviknuo, mašući telegramom ispred njenih očiju. “Uspjeo sam! Dali su mi posao!” Jedva je uspijevao da se kontroliše dok je savjetnica zgranuto čitala dragocjeni komad papira, pitajući se ko je bio taj mladi momak i šta ga je to činilo toliko posebnim da mu pođe za rukom da ostvari nemoguće. U svom oduševljenju Ted nije razmišljao o tome koliko je ta ponuda za posao bila neobična. On je samo razmišljao o svim planovima koje mora da napravi. Nakon što je položio poslednji ispit, Ted je spakovao nešto svojih stvari, otišao u Birmingham, podigao tamo svoju voznu kartu i zaputio se na dvodnevno putovanje u Idaho. Za njegove roditelje to je mogao biti i mjesec jer ih je plašila velika udaljenost koja će ih razdvajati od njihovog sina. Međutim, Ted je gledao na ono što se nalazi ispred njega a ne na ono što ostavlja iza sebe. Bio je previše naivan da bi mogao i zamisliti koliko će on biti jedna drugačija osoba kad sljedeći put vidi svoje roditelje.

Duga vožnja vozom Tedu ni u jednom momentu nije bila dosadna dok je posmatrao kako poznati krajolici prolaze pored njega. Prošle su borove šume i vruće ruralne farme a onda su one bile zamijenjene pustinjским pejzažima koji su se širili i rasprostirali prema zapadu. I oni su se transformisali kad su se pojavile veličanske planine Rocky Mountains, koje su se nadvijale iznad horizonta. Posmatrao ih je u zanosu puštajući vozu da ga nosi prema naprijed i nagore ka šumovitim visinama dok se njegov duh uzvinuo u još veće visine. Njegova stara realnost je polako iščezavala sve dok nije osjetio kao da se nalazi negdje između sna i jave. A kad je iza njega ostalo oko dvije hiljade milja, razdvajajući ga od njegove prošlosti, voz se zaustavio u mjestu Shoshone, u državi Idaho, i Ted je sišao napolje u jedan novi svijet.

Upravitelj željezničke stanice mu je pokazao gdje se nalazi autobuska stanica objašnjavajući mu da će ostatak puta do Doline sunca morati preći autobusom. Ted je prošetao kroz mali gradić koji mu je bio potpuno stran i pokušavao je u sebe da upije svaki novi detalj. Ovdje je krajolik bio drugačijih boja, ljudi na ulici su bili obučeni na način kakav Ted nikad prije nije vidjeo, vazduh je mirisao na neki nov i čudan način a imao je i neku aromu u sebi. Bio je ponosan na sebe, impresioniran svojom vlastitom smjelošću da se otisne u jednu takvu avanturu u nepoznato.

Par sati kasnije, autobus je stigao na stanicu, a Ted se sledio kad je vidjeo kako se jedan veliki žuti autobus tipa Grayhound zaustavlja na peronu. “Ne,” rekao si je, “ovo je nemoguće,” a onda je pokušao otresti sa sebe osjećaj jeze koji mu se penjao uz kičmu. Ukrcao je svoj prtljag i stari autobus je krenuo ka sjeveru. Ted je daleko u daljini mogao vidjeti snježne planine kako stoje tamo kao neki svjetionici. Kako ga je autobus vozio, on se sve više opuštao u svom sjedištu a onda je primjetio da sjedi negdje

oko sredine autobusa.

Pogledao je unaokolo i primjetio nekoliko putnika koji su bili duboko udubljeni u svoje misli i nisu mu poklanjali pažnju. Ted se osjećao čudno, skoro izgubljeno, osjećajući kao da je cijela ta scena kao neki eho zvučala u njegovoj glavi. Onda se autobus zaustavio. Ted se na momenat nije micao dok se borio s jednim osjećajem slutnje a onda je bacio pogled kroz prozor i vidjeo je da je put bio zakrčen ovcima. Stotine njih, gonjene od strane kaubojna na konjima. Nije mogao ništa prozboriti, jedva je disao a kad su mala konjska kola prošla pokraj autobusa, mislio je da će se onesvijestiti. Kroz otvoren prozor čuo je neki čudan jezik kaubojna kojeg nije mogao razumjeti.

“Šta kažu?” pitao je jednog od svojih saputnika. “Zašto tako smiješno pričaju?” “To su Baski iz Španije.”, odgovorila mu je ta osoba. “Oni čuvaju stoku na ovom području.” Ovce su prešle put i autobus je nastavio svoje putovanje. Nešto dalje, pokraj ceste, proticao je jedan svjetlucavi potok, ribari su u tišini zabacivali u njega svoje udice dok je Ted sve to ošamućeno gledao. Put je onda zavio pored podnožja snježnih planina i onda se ponovo otvorio ka jednoj prekrasnoj dolini koja je bila oblika ogromne zdjele za koju je Ted već znao da će biti tamo. Nije više bio toliko zbunjen, najviše zbog uzbuđenja i oduševljenja koje ga je naglo zahvatilo.

Elegantne zgrade bile su razbacane po dolini kao da su bile prenešene iz švajcarskih Alpi, dok su blještava jezera ukrašavala krajolik šaljući svoj odsjaj ka planinama koje su opasavale dolinu. Autobus se zaustavio ispred najveće zgrade koja je bila napravljena od grube kalifornijske sekvoje.

Kada je Ted sišao s autobusa, kao da se kretao nečijom tuđom voljom a ne svojom vlastitom. Zaboravivši da odmah uzme svoj prtljag, otišao je direktno do najbližeg zida zgrade i zagrebao ga noktom kažiprsta. Crveno drvo je bila samo jedna iluzija, otkrio je iznenađeno, odlupljujući sa zida farbu koja je otkrivala jednu betonsku realnost ispod sebe. Vrlo jasno, Ted je trebao naučiti da vanjski izgled nije uvijek ono što se čini ali je bio previše iznenađen da bi zapazio ovu lekciju. Igrajući u već isprobanoj predstavi, Ted je otišao do kadrovskog ureda gdje mu je menadžer uručio ključ od sobe u radničkoj spavaonici. Sljedeće stajalište je bio upravni ured odmarališta gdje je Ted dobio zadatak da radi na dočeku gostiju u odjeljenju sobne posluge. Žurio je u uniformu koju je dobio sjećajući se da ju je već mnogo puta prije vidjeo.

Ted se nejasno sjećao događaja koji su uslijedili nakon što je raspakovao kofer i otišao u sobu. Zaspao je čim je dodirnuo krevet. Međutim, sljedećeg dana kada je otišao da se javi na posao, skoro da se srušio od iznenađenja kad ga je tamo dočekao jedan srednjovječan čovjek i poveo ga unaokolo kako bi ga upoznao s ostalim radnicima. Tamo je bila ona smeđokosa konobarica u onoj njemu već dobro poznatoj uniformi a tu je bila i ona zdepasta žena koja se smiješila dok je radila za kasom. Okrenuo se i vidjeo je veliku trpezariju u kojoj su čavrljali gosti dok se u pozadini vidjela orkestarska bina. Onda ga je Bert, njegov novi šef, poveo u jednu radnu prostoriju koja je bila puna praznih poslužavnika. Jedna skoro neprimjetna misao, tiho je šaputala u njegovoj glavi:

“Gledaj i divi se. Mi te pazimo. Ti si poseban. Ti si naš. Mi smo oni koji su ti ovo dali. A daćemo ti još više.”

Nije mu bilo potpuno jasno da li je stvarno čuo te riječi ili ih je zamislio, međutim, Ted se jeste osjećao posebnim. Čudio se ko mu je to mogao ostvariti njegove snove o ovoj dolini. Kome bi se mogao zahvaliti? Gdje god bi se okrenuo, Ted nije mogao da izbjegne onaj san koji ga je proganjao i ostvarivao se pred njim do najmanje sitnice. A on nije želio da bježi. Njegova rajska dolina je bila stvarna i Ted se napokon osjećao dobrodošlim u toj nebeskoj oazi na zemlji.

Osam

Prijevod: vjetar

Imao sam san koji san nije bio sav.

Lord Byron

Postoje trenuci u životu kad se sve mijenja. Skrenemo za ugao, napravimo izbor, a put kojim smo išli zauvijek ostavimo iza sebe.

U Tedovom životu taj trenutak je došao kad je stigao u Sun Valley (Sunčanu Dolinu- prev.). Godinama mu je bio prikazivan san u kojem je svaki detalj ovog trenutka bio jasan, ali on nije imao nikakvu predodžbu o njegovoj važnosti. I nikad nije shvatio da su neke sile djelovale oblikujući njegov život za nepoznate svrhe. Prije, kada bi se dogodile neobične stvari, obzirom da mu se nisu uklapale i imale smisla u širem kontekstu, Ted bi ih jednostavno izbrisao iz glave. Čak je došao na pomisao da je njegov sastanak s anđelima, koji su stopili njegovu i Jill-inu dušu, morao biti ništa doli san. Obzirom da Jill, na kraju krajeva, nije, poput njega, odgovorila transformiranim emocijama.

Ali sada, promatrajući kako njegov ponavljajući san u Sun Valley-u postaje kruta stvarnost, Ted je osjetio da se njegovo razumijevanje svijeta raspada. Što je bilo to, neprestano se pitao, što mu je pokazivalo one snove? Što ga je to dovelo na ovo mjesto i dalo mu ovaj posao, koji su mnogi prije njega bezuspješno pokušavali dobiti?

Međutim, to početno čuđenje ubrzo je nestalo, i Teda su opčinili blještavilo i brzi tempo života Sun Valley-a. Bio je to život nimalo nalik onom koji je iskusio u Alabami. Mladić, prvi put prepušten sam sebi, brzo prihvaćen od strane drugih zaposlenika, koji je stvarao prijateljstva s ljudima iz cijele zemlje i „trljao laktove“ s utjecajnim i slavnim; kako da ne bude impresioniran svim tim? Vani na klizalištu pratio je bravure Peggy Fleming, a u šumskoj Vili (eng.- Lodge) posluživao „selebritije“ poput Andy Williams-a, Ann Southern, i Lucille Ball. Upoznao je obitelj Hemingway, koje je njihov dom u Ketchum-u učinio redovitim posjetiteljima Doline. I još k tome su ga pozivali na čuvanje djece poznatih, poput mlade kćeri Janet Leigh, Jamie Lee Curtis.

Također se našao usred druge čudesne krasote, neodoljive ljepote krajolika. Ted je veći dio ljeta proveo u lutanju po planinama istražujući šumske staze koje su vodile daleko od doline u svijet veličanstvene divljine i mirne izolacije. Mali pamučarski klinac, koji je jednoč natjeravao zečeve po poljima, sad je, s obnovljenim uvažavanjem velike kreativne sile univerzuma, landrao planinskim livadama. Ponekad, dok bi ležeći odmarao od penjanja, Ted bi gledao dolinu ispod i osjećao kao da priviru u raj.

Ljeto je proletjelo brzo i sretno. Ted je do te mjere uživao na poslu u Vili, da gotovo da je osjećao krivnju što će za to biti plaćen. Njegovi suradnici su bili prijateljski i poticajni, i među njima se Ted, sa svojim jedinstvenim južnjačkim zavlacenjem i zarazno dobrim humorom, poprilično isticao. Svaki dan je bio tako pun uzbuđenja i zabave, da na sutra nije ni pomišljao, sve do samog zatvaranja ljetne sezone.

Jednog kolovoškog dana, upravitelj Bert ga je pozvao na dogovor oko planova za organizaciju ekipe

za zimsku sezonu. Zanimalo ga je na koga može računati nakon jednomjesečne stanke, prije ponovnog otvaranja Vile u oktobru. Ted iznenada shvati da je njegovu boravaku u raju došao kraj, i po prvi put od kako je stigao, morao je razmišljati o povratku u Alabamu i na sveučilište.

Smučilo bi mu se svaki put kad bi zamislio kako se ukrcava na vlak za jug. Cijelo njegovo biće opiralo se toj ideji, i na kraju sjede pisati pismo kući, javljajući svojim da se neće vraćati. Ovo mu je životna prilika, objasnio je, da iskoristi privilegij besplatnog skijanja, leteći niz snježne padine u društvu filmskih zvijezda i tajkuna. Stekao je nove prijatelje iz cijeloga svijeta, rekao im je, a osim toga, sveučilišta će uvijek biti tu. Ništa ga ne bi natjeralo da ode, ustrajao je, barem ne još.

Ted je također pisao i Jill, po prvi put od dolaska u Sun Valley, i iznio joj svoje planove. Odmah je otpisala špotajući ga što joj nije prije javio tako dobre vijesti.

"Da sam znala da ćeš prihvatiti taj posao," napisala je: "Pridružila bih ti se preko ljeta u Idahu."

Iznenaden tolikim entuzijazmom, Ted joj objasni koliko je nenadano dobio ponudu za posao da ju jednostavno nije imao kad obavijestiti. Rekao je da mu nedostaje i da mu je do nje stalo jednako kao i prije. I još je naglasio da su se ionako premalo viđali zbog udaljenosti između dvaju sveučilišta koje su pohađali.

Ted je, obzirom da se između njih nikada nije razvila romansa, smatrao vrlo čudnom Jillinu izjavu kako bi mu se pridružila u Idahu, no nije se previše zadržavao na pismu. Umjesto toga, usmjerio je pažnju na predstojeću stanku između sezona u kojoj je mogao malo putovati i još više razgledati kraj. Sve misli o Alabami bile su zaboravljene.

Nekoliko dana prije početka njegovog odmora, međutim, Tedu je netko pokucao na vrata. Otvorio je i ugledao Jill kako stoji s osmijehom i koferom.

"Bok", rekla je brzo ga zagrlivši, "Nedostajao si mi. Imam nekoliko tjedana do početka nastave, a sve što si pisao o ovom mjestu zvučalo je jednostavno fantastično, pa sam poželjela i sama to vidjeti. Zar ti nije drago što sam ovdje, Tedi? "

"Pa, naravno," odgovorio je nakon što je prvi šok popustio. "Ali zašto mi nisi javila da dolaziš"

"Htjela sam te iznenaditi!" nasmijala se. "Uskoro ti počinje godišnji odmor, zar ne? Možemo se super provesti prije nego se vratim kući." Ona ga opet zagri, i Ted osjeti ponovno nadiranje poznatog osjećaja ljubavi prema njoj.

"Da," rekao je, "možemo se super provesti Jill".

Ted ju je poveo na razgledavanje po dolini, ponosno ju predstavljajući svojim prijateljima, polaskan time što je prevalila toliki put samo da bude s njim. Pokazao joj je okolicu poput pravog domaćina.

Činilo se kako se Jill svima odmah svidjela. Čak se i Bert do te mjere zagrijao za nju nakon samo nekoliko minuta, da joj je ponudio posao konobarice ukoliko se odluči ostatiti preko zime. Ted se tome samo nasmijao, tako da ga je Jill-ino promptno prihvaćanje ponude ostavilo bez daha.

"A što ćeš sa školom?" profrfljao je, "i što će reći tvoja obitelj, za ime boga?"

"Ne zanima me što oni misle", kazala je Jill. "Ako ti možeš ostati ovdje i neko vrijeme zanemariti faks,

mogu i ja. Ti si mi najbolji prijatelj Tede, i izvrsno ćemo se zabavljati zajedno."

Ted dalje nije raspravljao. Sa Jill u Sun Valley-u, njegov raj bio bi savršen. Ljubav koju je osjećao za nju još otkako je imao četrnaest, nikada nije ugasla. A kada je Vila u rujnu zatvorena, Ted i Jill krenuli su u istraživanje svijeta. Putovali su na zapad kroz Utah, Oregon i Washington, mjesta za koja ni sanjali nisu da će ih vidjeti. Sva ograničenja koja su ih sputavala u prošlosti nestala su, svijet je bio nov i neograničen, a oni odgovorni nikom doli sebi.

Negdje tijekom njihova putovanja, Ted i Jill prešli su još jednu granicu preobrazivši se iz prijatelja u ljubavnike. Tedu se činilo da ne postoji više ništa što bi mogao poželjeti od života, i zahvaljivao je anđelima koji su ih jedno drugom predodredili. Nazdravljali su svemu; novim znamenitostima, novim gradovima, njihovom novom odnosu. Po svršetku godišnjeg odmora vratili su se u Sun Valley iscrpljeni ali dobro raspoloženi, pripremiti se za zimsku sezonu.

Bio je to krug danonoćnih zabava isprekidanih samo laganim pauzama za rad. Mnogi od Tedovih ljetnih prijatelja ostali su i tokom zime, a bilo je i drugih novih zaposlenika za upoznat. Drugarstvo je bilo na visokom nivou dok su nakon posla čoporativno odlazili plesati i piti i partijati po lokalnim barovima nošeni na krilima mladosti.

Jill je osobito voljela noćni život, i iako ona i Ted nikada nisu bili izloženi takvim slobodama, ili možda baš zbog toga, ona ih je nesmotreno prigrlila. Tiha, pristojna mlada djevojka koju je Ted zavolio u Alabami pretvorila se u žestoku partijanericu, koja je mogla piti i plesati do fajrunta.

Tedova je izdržljivost, s druge strane, ubrzo dosegla svoj limit. Isprva je tulumario i pio s pravim oduševljenjem, ali dolazeći kući pijan svake večeri, hvatajući nekoliko sati sna u svojoj sobi, a zatim pokušavajući mamuran odraditi smjene; i ubrzo je njegov entuzijazam splasnuo. Bio je mlad i zdrav, ali održati korak sa Jill, shvatio je, moglo bi ubiti i konja. Sljedeće noći, kada ga je Jill došla pokupiti na uobičajeni izlet u grad, Ted je predložio da rađe ostanu kod kuće i malo se za promjenu odmore.

"Ali ja nisam umorna," nasmijala se. "Hajde, svi su već dolje. Idemo. "

"Ne, stvarno, ne večeras", otresao je glavom. "Nećemo im nedostajati ovaj put."

"Pa, oni će meni nedostajati!" reče Jill s nagovještajem ljutnje. "Što ćeš ionako raditi tu unutra? Čitati? "

"Da, možda hoću", odgovori on. "Ali idi ti s ostalima ako želiš, a možda se i vidimo poslije." Vidio je da je Jill naumila partijati, a to što se njemu nije išlo nije značilo da se ona ne bi trebala zabaviti.

"Fino", rekla je Jill prpošno. "Uživaj u svojoj knjizi Tede." I ode bez osvrtnja.

Na trenutak je osjetio krivnju. Jill je bila mlada i slobodna, odlučna u namjeri da nadoknadi sve one godine koje je provela ponašajući se ozbiljno i odgovorno i dobro. Ako se htjela razuzdati malo, govorio si je Ted, dobro onda, zašto ne? Shvaćao je to, ili je barem mislio da shvaća.

Ali on sam je bio puno zreliji, stara iskusnjara u ovoj brzoj traci života s cigla četiri mjeseca slobode pod kotačima. Sad je već bio veteran u donošenju odluka koje život mijenjaju, a kad je odlučio ostaviti faks, Ted je počeo uvidati i druge mogućnosti za budućnost. Dok je promatrao svakodnevno poslovanje Vile, bio je iznenađen otkrićem da ga je poslovna strana stvari zaista zanimala. Dok na faksu njegova naobrazba nije imala neki određeni smjer, a odluka o karijeri činila se jako dalekom.

Promatranje poduzeća kao što je Sun Valley Vila iznutra bilo je pravo otvaranje očiju. Oduvijek je imao glavu za brojeve, te je ubrzo shvatio da bi se takva vještina mogla unovčiti. Financijsku i praktičnu stranu poslovanja njemu je bilo lako pohvatati. Izgledalo je kao prilično dobra ideja saznati sve što je mogao o tome, pa je Ted prionuo učenju. Prošao je dvadesetu, i bilo je vrijeme da počne razmišljati o svojoj budućnosti.

Netko mu je dao knjigu THE PETER PRINCIPLE, od Laurence J. Peter-a, i te noći je usredotočeno čitao prvih nekoliko stranica. U neko doba iznenadi ga kucanje na vratima i Ted baci pogled gore. Sat je pokazivo da je mnogo kasnije nego što je mislio.

Vrata se otvore i Jill ušeta pomalo teturajući. "Hej Ted," rekla je, "ti si stvarno propustio zabavu večeras." Baci se na krevet i zakotrlja unatrag, smijući se dok se Ted ispružio da ju dohvati.

"Da, a ti ćeš sutra patiti", odgovori on. "Nosim te u krevet prije nego padneš i slomiš nešto. Hajde, primi se za mene." Osovio ju je na noge i krenuo niz hodnik do ženskog krila, ali je Jill bilo teško kontrolirati u njenom pijanom stanju.

"Željela sam te uz sebe tamo", rekla je, odbijajući se od njega razigrano. "Puno bolje bi se zabavila s tobom." "Da si se samo malo bolje zabavila", reče on, "sad bi puzala Jill".

Progurali su se kroz vrata njezine sobe i Ted joj pomogne da legne u mraku. Ona je pokušala nešto reći dok ju je pokrivaio dekom, ali se onda prevrne i onesvijesti.

Sljedeće noći, Ted je otišao sa Jill do bara, i ovaj put je odlučio vidjeti koliko pije. Kad je naručila četvrtu, on je predložio da je možda već dovoljno popila, ali Jill ga je ignorirala. Kad je završila s petom, Ted je više nije mogao privoljeti da sjedne. Htjela je plesati, a ako Ted neće ima dosta drugih koji bi.

"Ne", inzistirao je. "Idemo sad doma. Skroz si me izmorila." Jill se prkosno istrgne. "Zaboravi", rekla je. "Uopće nisi zabavan. Što ti je?"

"Ne mogu više," odgovori on ogorčeno. "Meni je bilo dosta, i ja sad idem. Ako želiš poći sa mnom, skupi stvari i idemo."

Okrenuo se s namjerom da pođe, ali Jill nije ni mrdnula. Ted je oklijevao samo trenutak, a zatim izašao sam. Snijeg je počeo padati, no on ga je jedva primjećivao. Studen, koju je on osjećao, izvirala je negdje iz njegovog srca. Ruka mu poleti do prsa, i na trenutak pomisli kako je tamo osjetio dodir anđela. Jill u koju se bio zaljubio nije bila djevojka koju je upravo ostavio u baru.

Iduću večer nakon posla, Ted se pitao da li će Jill doći do njega i zvati ga da izađu. Iza dvadeset jedan sat, kad se nije pojavila, svladala ga je znatiželja i on ode do ženskog krila. Jillina soba je bila prazna. Bilo je puno kasnije kad se pripita konačno pojavila na njegovim vratima i napravila gestu pomirenja. Ništa više nije bilo izgovoreno nakon toga, ali su oboje znali da su se među njima stvari promijenile. Jill je većinu noći provodila u baru sama ili s drugima; Ted bi ostajao doma; a onda bi Jill, po povratku, nakratko banula poželjeti mu laku noć. Tijekom dana je, međutim, njihov odnos izgledao isto kao prije, pa se Ted nadao da je kriza prošla.

Jedne noći, kad nije imao ništa posebno za radit, odlučio se spustiti do bara i iznenaditi ju. Zagazio je kroz hladnu noć prema gradu, i do trenutka kad je stigao u bar bio je spreman na piće za zagrijavanje i možda kakvu vježbu na plesnom podiju. Išao je od stola do stola bezuspješno tražeći Jill dok mu

konačno jedan od njegovih suradnika nije mahnuo i Ted sjede.

"Već te neko vrijeme nije bilo ovdje", primijetio je njegov prijatelj. "Daj da ja počastim s ovom rundom, ok?" ponudio se dok je Ted od konobarice naručivao pivo, svoju uobičajenu namiru. "Hvala", rekao je Ted. "Nisi vidio Jill, jel' da?" "Niks, ne večeras", odgovori prijatelj. "Mislio sam da možda vas dvoje imate privatni party."

Ted se nasmijao kimajući glavom. Svi su znali da su on i Jill par, ali otkad je ona počela odlaziti u bar sama, njihove intimne kasnonoćne romanse su se prorijedile. Zato je on sada i bio tamo, nadao se da će se on i Jill zabaviti, a zatim vratiti u dom zajedno. Stvarno zajedno, po prvi put nakon više tjedana.

Popio je par piva i čekao sat ili više nebi li ju ugledao. No, naposljetku je postalo jasno da je Jill bila negdje drugdje, pa se nevoljko uputio natrag u dom sam.

Bilo je gotovo jedan iza ponoći kad je stigao. Prije odlaska u svoju sobu, Ted se zaustavi kod Jill i pokuca. Prigušeni glasovi iznutra natjerali su ga da na trenutak zastane, ali je ipak, lagano ih odgurnuvši, otvorio vrata. Pod prigušenom rasvjetom, prvo što je ugledao bio je njegov cimer Gary kako sjedi na kauču grleći nekoga. Jill. Bili su se ljubili, ali kad su se vrata otvorila oboje su ga zatečeno pogledali. Dok se Ted polako povlačio iz sobe Jill je krenula prema njemu, no izraz njegovog lica upozorio ju je da ga ne slijedi.

Trideset minuta kasnije Ted se opet zatekao u gradu, u prvoj trgovini sa žesticom na koju je naišao. Zatim je otišao u omanji hotel, unajmio sobu, i u nastavku krenuo isprazniti bocu koju je kupio.

Nije mogao prestati plakati. Ni alkohol mu nije mogao odagnati bol, ali se naposljetku barem onesvijestio na krevetu. Dva dana kasnije, kada se napokon vratio u Vilu, Bert ga je dočekao uzrujan i ljut.

"Gdje si ti dovraga bio?", inzistirao je. "Propustio si smjenu jučer, a ni sad ne izgledaš kao da bi danas mogao raditi. Takvo neodgovorno ponašanje nije tebi slično Tede."

"Žao mi je", kazao je Ted jadno. "Znaš da sam uvijek točan kao sat Berte. Nikad prije te nisam iznevjerio. Ali ovaj put je bilo osobno. Trebalo mi je neko vrijeme da sam sa sobom riješim neke stvari. Jesam li otpušten? "

"Ne, nisi otpušten", Bert odgovori, a iz tona njegova glasa Ted nazre da je njegov šef sigurno nešto čuo o situaciji. "Ti si mi jedan od ponajboljih radnika, mislim da bih ti mogao progledati kroz prste ovaj put. No, potrudi se da me idući put obavijestiš gdje si prije nego što opet nestaneš, u redu? "

"Dobro," Ted kimne. "To se neće ponoviti. Hvala Bert "

Kad mu je smjena završila, Ted nevoljko krene u dom nesiguran što bi se moglo dogoditi kad se suoči sa Gary-jem. To je bila prva stvar koju je trebao srediti. Suočavanje s Jill je u ovom trenutku bilo više nego što bi mogao podnijeti.

No, kad je došao u svoju sobu, postade mu jasno da se Gary odselio. U jednu ruku mu je laknulo, dok s druge strane jedan dio njega je želio sukob. Izdao ga je dobar prijatelj, i on je želio znati zašto.

Gary-a nije bilo teško pronaći. Pola sata kasnije bili su sami u njegovoj novoj sobi, a kada je Ted ugledao prijateljev osramoćeni izraz, njegov bijes je popustio.

"Čovječe, zaista mi je žao. Stvarno žao Tede," rekao je Gary. "Znam da ti to ne pomaže puno."

"Vjerovao sam ti", kazao je Ted. "Jill je bila moja djevojka, a ti si bio moj prijatelj. Kako si mi mogao to učiniti? "

"Slušaj," Gary je odgovorio: "Nikad nisam ni pomišljao na to. Ali, Jill zbilja zna biti uvjerljiva. Donijela je bocu do sobe, tražeći tebe, ali ja sam bio tamo, i ona je ostala neko vrijeme. "

"Nisi li pomislio na mene?" Ted upita. "Ako si želio djevojku, ima ovdje dosta i drugih osim moje!" "Naravno da jesam," tvrdio je Gary "čak sam i pitao Jill zašto koketira sa mnom kad je s tobom u vezi. I znaš što? Samo se nasmijala i rekla da ona nije tvoja, da te voli samo kao prijatelja i to je sve. Rekla je da je slobodna činiti što ona hoće, a isto tako i ti. "

Ted više nije slušao. Otišao je, odlučan pronaći Jill i čuti to iz njenih usta. Bez obzira na ono što je vidio u svojoj sobi nije mogao vjerovati da je ozbiljno zagrijana za Gary-a. Jedini način na koji će zaista znati je da vidi njezino lice, pogleda je u oči i čuje njeno objašnjenje. Ako ga je uopće imala.

U vrijeme kad ju je pronašao, Tedova opsesivna potreba za Jill je ključala, a on je bio toliko očajan da bi joj vjerovao što god rekla. Htio ju je nazad, staru Jill koja ga je voljela, čija je duša bila stopljena s njegovom. Znao je da će joj oprostiti ako kaže da joj je žao.

Jill nije izgledala oduševljeno što ga vidi kako ulazi u njezinu sobu.

"Što hoćeš?" pitala je ljutito.

To nije bilo ono što je Ted očekivao i za trenutak nije mogao odgovoriti. "Želim znati što se dogodilo", konačno je uspio izgovoriti.

"Šta to tebe briga?" sijevnula je. "Ignorirao si me tjednima. Samo radiš i čitaš i lutaš sam po planinama. Ja želim uživati u životu i zabaviti se! I to ću i napraviti! Dečki ovdje znaju kako se dobro zabavlja, ako si ti zaboravio. Konačno sam se maknula iz južnjačkog gradića u kojem su mi se svi miješali u posao. Obitelj me samo davila. Po prvi put u svom životu osjećam se slobodna i živa, i uživati ću u svakoj minuti toga, sa ili bez tebe. "

"Ali, Jill, što sa nama?" Ted se izjasnio. "Što ovo znači? Kako to možeš govoriti? Znaš da smo si suđeni. "

"Gle," rekla je, "Odrasli smo zajedno, zajedno se školovali, išli u crkvu zajedno, pa naravno da te volim Tede. Kako bih te mogla ne voljeti, ti si moj najbolji prijatelj? Pokušala sam te voljeti na način na koji bi ti to želio. Ali sve to s anđelima i stapanjem naših duša, Tede to je tvoja opsesija. To su bili tvoji anđeli, ne moji! "

Ted je osjetio, kako se, poput suhe grančice pod cipelom, nešto prelomilo u njemu. Očekivao je navalu boli koju je mislio da će osjećati. Jill ga je konačno i potpuno odbacila, ali zapanjujuće, no bol je nestala. Njezine riječi, iskrene i bezobzirne, su ga oslobodile, i ni komadić njezine duše nije ostao u njemu, ne više. Opsesija nesta.

Devet

Prijevod: galaksija

*...moja duša imade moć da sazna sve stvari,
A slijepa je i ignorantna u svemu.*

Sir John Davies

Jill je otišla prije Božića. U odmaralištu Vila je bilo najviše posla za vrijeme praznične sezone i Ted je prihvatio da radi dodatne smjene kako bi si ostavio što manje vremena za razmišljanje i patnju. Međutim, uvijek su dolazili i oni sati kada nije mogao ignorirati svoju samoću. Pitanja i sumnje, rođeni po prvi put u njegovom srcu i umu, navirali su mu u glavu. Kako to da Bog radi s anđelima koji čine tako kardinalne greške i koji mogu ovako da zabrljaju stvari? Kako to da jedan Bog koji nas voli može da sveže njega, njegovu vlastitu dušu za jednu takvu ženu koja će ih oboje upropastiti?

Ta opsesija je pukla, anđeli nisu uspjeli. Ted se povukao u sebe tokom cijele zime, izolovan zajedno sa svojim mislima, pokušavajući da se pomiri s prevarom i gubitkom. Imao je malo kontakta s njegovim prijateljima i umjesto toga tražio je jedan svijet koji je bio izvan ovog ljudskog. Međutim, tu su stalno bile one planine koje su opasavale dolinu kao neki spomenici mira i izdržljivosti. Za Teda su one predstavljale jedno ljekovito mjesto.

I tako, tokom vremena, uspio je da se oporavi. Njegov bol je sazeo i pretvorio se u jedno iskustvo, tako da se Ted mogao ponovo uključiti s jednim novim užitkom u društveni život odmarališta. Njegov zdrav humor se ponovo vratio, ali je sada bio dosta ozbiljniji i sa mnogo pitanja koje još uvijek nije uspijevaio formulirati. Sve što je znao bilo je to da su stvari u svijetu bile u stanju da stvaraju jednu iluziju. Svari se mogu činiti da izgledaju na jedan način dok u realnosti mogu biti nešto sasvim drugo. Beton može izgledati kao drvo. Isto kao Jill-ina ljubav. Kao neko anđeosko stapanje duša. Kao vjernost prijatelja. Znao je da svijet nije ono što je mogao vidjeti uz pomoć svojih čula ali nije znao šta se nalazi iza ili izvan svega toga. A nije znao ni kako to da pronađe. S oporavljenim zdravljem i jakom dušom, Ted se vratio natrag prijateljima i žurkama. Skijao je niz snježne planinske padine kad god je mogao da nađe vremena. Prestao je da svakodnevno razmišlja o Jill, gurajući to što dalje iza sebe sve dok se njegov bol nije stišao i ugasio.

Njegovi prijatelji su rado prihvatili natrag onog starog Teda a on se s jednim novim žarom bacio natrag na sve, uključujući i njegov posao. Zajedno sa posluživanjem gostiju odmarališta, često su ga zapošljavali i na organizaciji privatnih žurki za neke od najprestižnijih gostiju te doline. Tamo je zima bila vrijeme neprestanih društvenih okupljanja i svako ko je bio neko, od filmskih zvijezda, pa do internacionalnih bogataša, održao bi bar jednu veliku žurku prije kraja sezone.

Jedna od najpoznatijih porodica koje su zimovale u Dolini sunca bili su vlasnici jedne farmaceutske kompanije čija je planinska kuća bila krunski dragulj cijelog tog područja. Kada je došao red na njih da održe veliku žurku, iznajmili su poslugu iz odmarališta Vila, gdje je Ted radio. Ted je bio jedan od dvanaest radnika koji su poslani u tu vilu, svi obučeni u njihove najbolje uniforme. Njegov posao je bio da servira piće gostima kojih je tamo bilo stotinjak dok je njegov drugar Robert bio barmen.

Kad je Ted doneo porudžbine za pića, primjetio je da je nekoliko gostiju naručilo jedno piće koje je

bilo ukrašeno kriškom naranče i višnjom što mu je izgledalo veoma privlačno. Oni su to zvali “starinski”, za šta Ted nikad prije nije čuo i pretpostavljao je da je to veoma ukusno. “Kakav mu je ukus?” pitao je Roberta dok je slagao čase na poslužavnik. “Super,” uzvratio je Robert. “Da li želiš da napravim jedan za tebe?” “Ne bih trebao da pijem dok radim,” odgovorio mu je Ted s oklijevanjem, posmatrajući čaše. “Ko će to znati?” smiješio se Robert. “Evo, napraviću ti jedan a ti stavi tu čašu negdje sa strane da se ne vidi. Onda se možeš prikristi i pijucnuti malo kad god imaš vremena. Viski ili burbon?”

“Ne znam,” Ted je slegnuo ramenima. “Kakva je razlika?” Njegovo poznavanje alkohola je počinjalo i završavalo kod piva. “Nema veze,” rekao je Robert. “Mislim da će ti se burbon više svidjeti.” “Dobro,” složio se Ted, “Popiću jedan.” Kad je piće bilo napravljeno, zavukao je čašu iza jedne velike saksije s cvijećem, tako da se ne vidi. Ted je radoznalo pomirisao čašu a onda je licnuo piće jezikom kako bi mu osjetio ukus. “Nije loše,” mislio je, “nije uopšte loše.” U stvari, bilo je toliko dobro da ga je salio u stomak u jednom velikom gutljaju a onda je s osmijehom vratio čašu natrag iza saksije. Nakon što je primio još narudžbi od gostiju, Ted se vratio natrag do bara. “Pa, šta misliš”, pitao ga je Robert. “Bilo je odlično”, rekao je Ted. “Čini mi se da bih mogao popiti još jedno”. Robert mu je napravio još jednog “starinskog” kojeg je ovaj odmah popio, nakon čega je uslijedio jedan osjećaj topline i bliskosti. Tokom idućeg sata uspio je da neopaženo popije još nekoliko pića i da istovremeno izlazi na kraj sa svojim obavezama. Žurka je postajala sve veselija, pa tako i Ted, kojem je sada sve pred očima svijetlilo jednom veselom, ružičastom svjetlošću. Nije se sjećao da je ikada prije toliko uživao u svom ugostiteljskom poslu, krećući se između praznički raspoloženih gostiju s jednim rastućim osjećajem bliskosti i drugarstva s njima.

Među gostima koji su upravo tada stizali bila je i Ann Sothern, jedna od redovnih posjetilaca Doline sunca, koju je Ted upoznao dok je radio na nekim žurkama i okupljanjima koje je ona organizovala. Oduševljena njegovim smislom za humor i očarana njegovim tvrdim naglaskom iz Alabame, gospođa Sothern je zavoljela tog mladića s juga. Oni su tako uspostavili jednu prijateljsku vezu a ona ga je čak od milja nazvala “Bama” i posebno je zahtijevala da on obavezno bude prisutan na njenim žurkama. Vrata su se otvorila i Ted je vidjeo gospođu Sothern kako ulazi. “Ann!” ushićeno je viknuo i mahnuo joj rukom, “drago mi je da vas vidim!” Zahvaljujući izmaglici koju je alkohol stvarao oko njega, Ted nije primjetio kako su ga drugi gosti čudno gledali. Gospođa Sothern se nasmijala nakon što ga je prepoznala i pozdravila ga je s jednim zagrljajem.

Ted je žurno otišao do bara i donjeo joj njeno omiljeno piće—a naravno i jednog “starinskog” za sebe — i dok su domaćini žurke zurili širom otvorenih očiju, njih dvoje su prijateljski časkali nasred sobe. Bilo je nemoguće ne primjetiti poznatu filmsku zvijezdu kako priča i zabavlja se sa uniformisanim konobarom kao da se radilo o nekim starim prijateljima. Tada je već Ted zaboravio da je on u stvari trebao da služi goste a ne da im se pridružuje a kad je drugi konobar prošao pored njega s tacnom punom raznih pića, on se još poslužio odatle. Gospođa Sothern ga je povelala do sofe i uskoro se oko njih skupila povelika grupa ljudi.

“Draga, dođi ovamo,” gospođa Sothern je pozvala jednu svoju prijateljicu, “dođi da čuješ šta priča ovaj momak. Baš je divan! Čuj ovo! Bama,” rekla je, okrećući se ka Tedu, “dragi, kaži nešto Mary.”

A Ted je izvodio, razvlačeći na svom naglasku koliko god je mogao. Jedan od ostalih konobara je pokušao da ga izmami iz gužve, ne bi li se ovaj vratio natrag na posao, međutim, Ted nije reagovao. “Do vraga s tim!” smijao se, previše pijan kako bi shvatio koliko je zabrljao. Bilo mu je lijepo, bio je u centru pažnje i niko na žurci nije uživao u tome više od njega. Na kraju, žurka se završila i gosti su otišli kući a ugostiteljsko osoblje je ostalo kako bi počistilo nered. Teturajući se unaokolo sa blesavim osmijehom na licu, Ted je posmatrao kako ostatak osoblja utovara opremu u kombi. Sve skupe kineske

vaze i kristal bile su složene na posebne visoke police i radnici su se na kraju popeli unutra kako bi se odvezli natrag do Vile. Šef, Bert, je iznutra rukom zgrabio Teda za mantil i povukao ga je u kombi. Mada jako pijan, Ted je primjetio da se Bert nije smijao. U stvari, on je gledao Teda s jednim veoma ljutim izrazom na licu dok se kombi kretao niz cestu. Tedu nije bilo lako da se održava uspravnim u vozilu koje se kreće a da istovremeno i razmišlja, međutim, čvrsto se držao za rukohvate na stranicama kombija, čudeći se šta to nije u redu sa njegovim šefom. Bert ga je posmatrao tako da se činilo kao da su vatrene iskre frcale iz njegovih očiju. "Samo me interesuje šta imaš da kažeš na sve ovo," ljuto je promrmljao. Ted ga je na to tupo pogledao a onda je posrnuo i počeo eksplozivno da povraća po svemu ispred sebe. Drugi radnici su odskočili od njega dok se Ted teturao i počeo padati na leđa. Batrgajući se, zakačio je i police sa posuđem. Zadnja vrata kombija su popustila pod pritiskom i poslužavnici sa kineskim porculanom i kristalom izletjeli su napolje. Staklo i porculan počeli su da se krše i odzvanjaju po cesti iza kombija. Nekim čudom, niko nije ispao iz kombija kad je u njemu nastala gužva, iako je Bertu došlo da izbac i Teda napolje zajedno s kršom kojeg je napravio.

Tedu je trebalo puna dva dana da se oporavi, dva bolna dana koja je proveo u svom krevetu privijajući hladne oboge na čelo, halapljivo gutajući neke ljekovite pripravke i revnosno se moleći da ne bude otpušten s posla zbog svog bezobrazluka. Uprkos svom bolu i poniženju, godilo mu je to što se onako lijepo proveo na žurci. Volio je brz životni ritam te doline i nije želio da je napusti. Kad je Bert napokon popustio i oprostio mu, Ted mu je bio veoma zahvalan i odlučan da se još više posveti poslu kojeg je obavljao.

Zima je prošla i nastupila je ljetna sezona a poslovna rutina je zavládala u Tedovom životu. Ukoliko mu sudbina nije namijenila ljubav, onda bi on možda mogao naći sebi neke druge izazove zajedno s rizicima i prednostima koji idu s njima. Svoje slobodno vrijeme, Ted je ponovo posvetio učenju ekonomije s jednim novim osjećajem odlučnosti. Međutim, neke od starih navika koje je zadobio tokom njegovog života u osamljenosti još uvijek su ostale. Provodio je dosta vremena u hodanju planinskim stazama, upijajući u sebe više iz njegove životne sredine, nego iz knjiga. Priroda je širila njegovo srce i dušu. Ptice i životinje su mu prilazile bez straha kao da u njemu prepoznaju nekog člana svoje porodice. Ted u tome nije vidjeo ništa neobično, međutim, za njegove prijatelje koji su bili svjedoci toga, to je bilo nešto posebno.

Nova sezona je donjela sa sobom i više novih radnika što je naelektrisalo društvenu scenu ali Ted nije imao više želju za romantičnim vezama. Završio je sa Jill, ponovo je uspostavio emocionalnu ravnotežu i nije mu se žurilo da je ponovo remeti. Njegovi drugari su mu za sada bili dovoljni a stvari koje je proučavao zaokupljale su njegovu pažnju. Što se njega tiče, život u njegovom ličnom raju bio je sasvim u redu.

Međutim, ravnoteža kao i sve ostalo na ovom svijetu može biti samo jedna krhka iluzija. Jednog dana, dok je skretao iza ugla hodnika sa rukama punim poslužavnika, bukvalno je izgubio ravnotežu i udario u jednu mladu djevojku dok su se poslužavnici bučno rasuli po podu.

"Hej, izvini molim te," rekao je skupljajući gomilu poslužavnika s poda. "Ma, sve je u redu" rekla mu je ona blago. Ted je podigao pogled i vidjeo jednu egzotično lijepu ženu koja ga je promatrala odozgo s osmijehom. Bilo joj je osamnaest, možda devetnaest godina, prosudio je, a bila je perfektno lijepa. Fine, elegantne crte lica, talasasta topla i smeđa kosa. Koža joj je imala bakreni ten a oči su joj bile tamne i ukazivale su na njeno istočnjačko porijeklo.

Ted je utrnuo od divljenja a kad je djevojka prošla pored njega, mahnula mu je upućujući mu još jedan osmijeh, dok je on uspio samo klimnuti glavom. Obučena u konobarsku uniformu ona je nestala negdje u hodniku dok je Ted skupljao posljednje poslužavnike s kojima se onda zaputio ka kuhinji.

“Šta ti se desilo?” zapitao ga je jedan od konobara. “Jesi li se sudario s autobusom?”

“Ne, nego s jednom djevojkom,” Ted se nasmijao. “A još kad vidiš kako izgleda! Nećeš vjerovati svojim očima.” Sljedećih par dana tražio ju je po cijelom odmaralištu nadajući se da će je opet vidjeti. Ali nije imao sreće. Nije čak bio siguran ni u to da ona uopšte radi u tom odmaralištu a ne u nekom od drugih koji su se nalazili u toj dolini.

Nakon što je odustao od svog pohoda, Ted se opet vratio planinarenju i na svom prvom putu na planinu, negdje nakon jedne četvrtine milje, vidjeo je onu lijepu djevojku kako sjedi ispod drveta nedaleko od planinske staze. Bila je sama i tiho mu je mahnula, smiješeći se. Naglo postidjen, Ted joj je odmahnuo i nastavio da se kreće dalje stazom. Bio je veoma iznenađen što ju je vidjeo ovdje; skoro nikada prije nije susretao ovdje druge planinare u to doba dana i mislio je da se tu radi o jednoj rijetkoj slučajnosti. Ted se malo presabrao i odlučio je da se vrati natrag i popriča s njom, međutim, kad je stigao kod nje još uvijek se stidjeo da nešto kaže.

Na kraju je djevojka ustala i prišla mu. “Zdravo”, rekla mu je, pružajući mu ruku, “Ja sam Maja i nova sam ovdje. Odakle si ti?” “Iz Alabame,” uspio je nekako da odgovori. “Zovem se Ted Rice.” “Tvoj naglasak je donekle drugačiji, zar ne?” nasmiješila se ona. Ted se takođe nasmijao i opustio. “Da, tvoj je takođe drugačiji,” rekao je. “Nije južnjački ali ni ti takođe ne zvučiš kao ljudi odavdje. Odakle si ti?”

“Oh, moj narod živi gore u planinama,” odgovorila je pokazujući rukom negde neodređeno. “Reći ću ti sve o njemu jednom drugom prilikom. Šta te je dovelo u ovu Dolinu sunca? I reci mi nešto o Alabami.”

Njen način ophođenja je bio veoma zreo, primjetio je Ted, uzimajući u obzir njezinu mladost. Imala je daleko više samopuzdanja od većine djevojaka koje je poznao a osjećao je u njoj jednu snagu i spokojstvo koje ga je smirivalo. Oboje su sjeli dole ispod drveta i Ted je počeo da priča, zadovoljan što ga je ta prekrasna djevojka smatrala interesantnim. Pričao joj je o pamučnim poljima i svojim avanturama iz djetinjstva, čak i o onim svojim snovima o Dolini sunca koje je imao nekoliko godina prije nego što je tu došao. Maja se samo nasmiješila kada je to čula, ohrabrujući ga da nastavi. Posmatrala je njegove gestove i pažljivo ga je slušala, kao da joj je svaka njegova riječ bila značajna. Međutim, kada je Ted shvatio da priča već skoro dva sata, malo se postidio što je toliko dominirao prilikom te njihove konverzacije. Doduše, mora se priznati da on jeste nekoliko puta pokušao postaviti Maji neka lična pitanja i malo je uvući u konverzaciju ali bi mu ona odgovarala na njih uopšteno a onda bi blago prebacivala pažnju opet na njega. Na kraju je Maja rekla kako mora da ide na posao, tako da su se rastali i Ted se vratio natrag sam planinskom stazom. Dok je hodao i razmišljao o tom slučajnom susretu, shvatio je da joj je za jedno veoma kratko vrijeme rekao toliko mnogo stvari o sebi. S druge strane, sve što je mogao saznati od nje, to je bilo njeno ime i podatak da dolazi s planina. Grdio je samog sebe kako je mogao zaboraviti da je upita za njeno prezime.

Prošla je gotovo cijela sedmica prije nego što je opet naletio na nju. Žurili su jedno pored drugog u hodniku kuhinje, međutim, Ted ju je uspio zaustaviti dovoljno dugo da je upita da izađu negdje zajedno, možda da odu u grad u kino.

“Izvini, Ted,” Maja je odbila, “Moram da radim večeras.” “Pa, dobro, a neki drugi dan? Neko drugo veče. Samo reci kada,” bio je uporan. “Možemo izaći kad god to tebi odgovara.” Maja je požurila da ide. “Ne brini, doviknula mu je, “vidjećemo se uskoro. Obećavam!” A onda je otišla. Ted je ostavio poslužavnike u kuhinji i požurio natrag u trpezariju. Želio je da sazna kako se preziva i gdje stanuje. Međutim, Maje nigdje nije bilo u njegovom vidokrugu. Drugi konobar je prolazio pored njega i Ted ga je povukao na stranu, “Hej, Jack, da li poznaješ onu mladu smeđokosu djevojku što je upravo prošla

ovuda?” upitao ga je. “U konobarskoj uniformi? U kom pravcu je otišla?”

“Ne mogu ti pomoći,” Jack je slegnuo leđima, “Nikoga takvog nisam vidjeo ovdje.” “Dobro, hvala ti u svakom slučaju,” Ted mu je uzvratio, međutim, nije mu bilo jasno kako je Maja mogla da promakne Jack-u. Takođe je upitao i druge radnike i od sviju je dobio isti negativan odgovor.

To je bilo nešto što se i prije dešavalo, jedna serija iznenadnih pojava i neobjašnjivih nestanaka, čiji je jedini svjedok bio samo Ted. Maja je održala svoju riječ i kasnije su se tako zaletjeli jedno u drugo par puta ali ne toliko često koliko bi to odgovaralo Tedu. Prošli bi dani bez ikakvog znaka od nje i Ted samo što ne bi odustao. Onda bi se ona iznenada pojavljivala na planinskim stazama, kao da čeka na njega. Tako bi zajedno šetali i razgovarali, daleko od odmarališta duboko udubljeni u razgovore, što je bilo nešto što Ted nikada prije nije doživljavao. Umjesto uobičajenih trivijalnosti kojima su bile zaokupljene mlade djevojke, Maja je voljela da priča o osjećanjima i idejama, a tim temama je prilazila sasvim ozbiljno, bez one naivnosti koju je Ted obično nalazio kod svojih osamnaestogodišnjih ili devetnaestogodišnjih prijateljica. S vremena na vrijeme, ona ga je oduševljavala svojim dubokim uvidima i filozofskim pitanjima. A pričala je o stvarima o kojima Ted nikad nije razmišljao.

“Da li si se ikada pitao kako bi izgledalo da letiš po svemiru?” pitala ga je jednog dana dok su ležali na zemlji i posmatrali nebo. “Da stvarno vidiš zvijezde iz blizine?” Ted nije nikada prije o tome razmišljao ali sada jeste. Piljeći u nebo pored oblaka zamišljao je milijarde zvijezda i pitao se kako bi to izgledalo kad bi letjeo među njima, lutajući kosmosom u čistoj slobodi. Bilo je to kao da su Majine riječi unjele tu scenu u njegov um i to ga je uzbuđivalo. Ona je stalno tako prezentirala Tedu neke misli ili ideje o kojima bi on onda razmišljao. Maja bi mu je iznjela neku ideju, pustila bi ga onda neko vrijeme da se malo igra s njom a onda bi ga vodila kroz jedan proces ispitivanja i analiziranja te ideje. Ted nikada nije bio svjestan njenog uticaja na njega tokom tog procesa, međutim, kasnije je mogao vidjeti da je ona potpuno upravljala tim konverzacijama. Takođe, nikada mu nije ostavljala prostora da je on pita o nekim njenim ličnim stvarima. Kao rezultat tih njihovih zajedničkih istraživanja, njegove najdublje misli su se proširivale dok je sama Maja ostajala misteriozna kao i uvijek prije.

Ted se pitao zašto je uvijek bila sama kad god bi je sreo. Ponekad bi je vidjeo nasred hodnika kako žuri obavljajući neki zadatak a u nekoliko navrata ju je vidjeo i kako šeta između njegovog odmarališta Vila i planinske kuće Chalet. Naravno, Maju je pomenuo i svojim prijateljima, međutim, oni su ga nakon određenog vremena počeli zadirkivati jer su smatrali da je on izmislio cijelu tu priču s obzirom na to da niko drugi osim Teda nije nikada vidjeo tu prelijepu djevojku. Ted se smijao zajedno s njima ali što je više o tome razmišljao sve više je sumnjao da u svemu tome ipak nešto nije u redu.

On se takođe čudio zašto ju je bilo teško pronaći na jednom tako malom mjestu kao što je bila ta dolina. Želio je da se on bar jednom zaleti u nju, umjesto obratno, jer je Maja uvijek bila ta koja je ‘nalazila’ njega. Ted je odlučio da kad je idući put vidi, onda će se potruditi da dobije od nje neke odgovore. Gdje je ona živjela? Gdje je ona stvarno radila? I zašto je bila uvijek sama?

Međutim, kada ju je sledeći put sreo, ona nije bila sama. Ted je dogirao planinskom stazom i kada je zašao za jednu malu krivinu, vidjeo je kako Maja šeta prema njemu sa još jednom mladom djevojkom. Maja mu je mahnula i u njenom smiješku se nazirala jedna nota nestašnosti.

“Zdravo,” doviknula mu je. “Kasniš, Ted!” Ted je bio siguran da ga je ona čekala ali sada je njegovu pažnju privukla druga djevojka. “Ko je to?” pitao je, nesposoban da skloni pogled s Majine drugarice. Mora da joj je to bila sestra blizankinja s istom onom natprirodnom bojom kože, smeđom kosom i tamnim očima. Bila je podjedanko lijepa ali na jedan malo drugačiji način a govorila je naglaskom koji je bio isti kao i Majin.

“Zdravo, Ted,” rekla mu je ta djevojka. “Zovem se Lyra. Drago mi je što sam te upoznala. Maja mi je pričala o tebi.” Ted je klimnuo glavom. “Da li i ti takodje radiš ovdje? Nisam te nikada prije vidjeo u ovoj dolini i vjeruj mi da sam siguran da bih te primjetio.” “Ne,” odgovorila je Lyra, “ne radim. Maja je moja prijateljica. Došla sam joj u posjetu i to je sve.” Prije nego što je Ted uspio zapitati nešto drugo, Maja je uzela Lyru pod ruku i krenule su niz stazu. “Samo ti nastavi,” rekla je Tedu. “Uživaj u svojoj šetnji. Mi moramo sada da idemo. Moram uskoro na posao. Ali, ne brini, vidjećemo se kasnije.”

Pao je u iskušenje da ih prati natrag do doline, nadajući se da će tako saznati nešto više ali ga je nešto zaustavilo. Kad god bi mu Maja rekla da mora da ide, on je takodje znao da nije željela da i on pođe s njom. Uvijek je odlazila isto tako misteriozno kao što se i pojavljivala. Bar je saznao još jednu stvar o njoj, tješio se. Ona je imala prijatelje a Lyra je bila samo jedan pokazatelj da ih je sigurno bilo još gore u planinama koje je Maja nazivala svojim domom.

Par dana kasnije opet ga je pronašla kad je šetao istim putem kao i prije. Išli su neko vrijeme zajedno časkajući kad je Ted primjetio da Maja nosi sa sobom jedan veliko foto album. Stao je pored jednog drveta i da joj je znak da sjedne na travu pored njega.

“Šta je to?” pitao je, pokazujući na album. “Oh, to,” odgovorila je kao da je bila zaboravila na taj album. “Željela bi da to pogledaš? To su slike nekih mojih prijatelja i ljudi koje poznajem. Pogledaj ovo. Interesuje me šta ti misliš o njima.” Maja mu je stavila album u krilo i Ted je prelistavao stranice na kojima su većinom bile velike fotografije, uglavnom portreti. Tamo su bili ljudi različite starosti u raznim pozama. “Da li si ti fotograf?” upitao ju je prelistavajući album.

“Ne,” rekla je Maja, “Nisam ja to snimala. Jedan moj prijatelj je snimio te fotografije i dao ih meni. To su ljudi koje ja poznajem.” “Oni su nekako drugačiji,” primjetio je Ted. “Mislim, moj foto album s ljudima koje poznajem sigurno ne bi ovako izgledao. Većina mojih prijatelja su mlađi ljudi.” “Oh, ja poznajem razne ljude,” nasmijala se Maja. “Svi oni su interesantni.” Zaustavila se na jednoj stranici kako bi pokazala jednu posebnu fotografiju nekog čovjeka. “Na primjer, pogledaj njega,” rekla je Tedu. “Šta misliš o ovom čovjeku?” “Dobro,” Ted je počeo da posmatra fotografiju, “on mi se čini kao jedna veoma ljubazna i prijatna osoba.” “Kako ti to znaš?” pitala je Maja. “Pa to je jednostavno,” Ted je slegao ramenima. “Pogledaj samo njegove oči. On izgleda sretan, kao neko ko bi mogao zabavljati ljude na nekoj žurci ili proslavi.”

“Koliko ga ja poznajem, to je tačno,” nasmijala se Maja. Pokazala mu je drugu fotografiju, ovaj put je to bila jedna starija žena. “To je majka nekih mojih prijatelja,” objasnila mu je. “Šta misliš o njoj?” Ted je pomno promatrao sliku za jedan momenat a onda je uzdahnuo. “Do vraga, stvarno ne znam, ali mislim da ona jako pati. Pogledaj ovaj izraz na njenom licu. Tu ženu je nešto teško povrijedilo. Da li joj je muž nedavno umro ili nešto slično?” pogledao je u Maju. “Jedini put kad vidim takav jedan izraz na licu nekoga iz moje porodice,” nastavio je, “to je obično kad neko umre.” “U stvari, u pravu si,” Maja je klimnula glavom. “Njen muž je nedavno umro a ova fotografija je napravljena odmah nakon toga. Zar nije to čudno što su tebi poznate takve stvari?”

Pokazala je na drugu fotografiju jedne male djevojčice i Ted je rekao da u njenom porodičnom životu ne vlada sreća a da djevojčica ima umjetnički talenat. Onda je uslijedila druga fotografija i Tedov opis onoga što na njoj vidi i sve tako dok ga Maja nije pitala za svaku fotografiju u albumu. Šta je mislio o njima? Šta je vidjeo na tim slikama? Kako je on to zavirivao u njih? Kako je znao da su njegovi utisci ispravni? Na kraju je Maja zatvorila album a Ted se uspravio osjećajući se pomalo izgubljeno. “Ti stvarno tamo imaš neke interesantne prijatelje,” rekao je. “Čini se da su svi oni dobri ljudi. Drago mi je da imaš tako dobre prijatelje.” To je zvučalo malo luckasto jer to nije bilo sve što je htjeo da joj kaže poslije ovoga što je vidjeo ali mu je um bio previše pomućen da bi bio u stanju da kaže nešto

pametnije. Nešto u svemu tome nije bilo u redu.

“Dobri prijatelji,” ponovio je, “interesantni ljudi. Da li i oni takođe žive gore u planinama?” Maja je ignorisala njegovo pitanje. “Ted, da li ti shvataš šta si ti ovdje uradio?” upitala ga je. “Šta sam uradio?” odgovorio je on naprasno. Srce mu je zakucalo velikom brzinom i osjećao je kako nešto stvarno nije bilo u redu. “Zar ne misliš da je čudno to?” nastavila je ona, “da su ti poznate sve te informacije o ljudima koje nikada nisi sreo?”

Ted je iznenada dobio osjećaj kao da mu se kamen nalazi u želucu te je naglo zauzeo odbrambeni stav i počeo se suprostavljati njenim ispitivanjima. “Ne, ni u kom slučaju!” bio je uporan. “Tu nema nikakvih trikova, to je sve očigledno. Sve te stvari koje sam ti rekao, sve što sam vidjeo, to je sve bilo očigledno!” pokazivao je na fotografije uzbuđeno listajući stranice albuma. “Pogledaj ih samo! To se sve može vidjeti u njihovim očima, zaboga, svako to može vidjeti. Majo, tu nema ništa čudno.” “Oh, ne znam, Ted. To se meni čini nekako posebno. Da li stvarno misliš da su takvi uvidi očigledni?” odgovorila mu je smiješeći se, netaknuta njegovim emotivnim ispadom. “Zar stvarno misliš da svako, bilo ko, može pogledom u nečije lice vidjeti sve ove stvari koje ti vidiš?”

“Da, pretpostavljam,” odgovorio joj je kolebajući se. “Zašto? Zar ti ne možeš?” Maja je uzela njegove ruke i čvrsto ih stiskala između svojih. Njen osmijeh se produbio dok su njene oči čvrsto fiksirale njegove. “Da li ti je ikada pala na pamet pomisao da si ti vidovnjak?”

“Da sam šta?” pitao je Ted. U njegovom stomaku je opet zavladała mučnina.

“Vidovnjak,” ponovila je ona. “Sposoban da očitava energiju ljudi i dobija informacije o njima. Mislim da ti stvari koje si mi rekao o tim ljudima ne bi mogle biti poznate na neki drugi način.” “Ali sve što sam radio bilo je da pogledam njihova lica i oči,” rekao je Ted. “Sve te informacije su bile jednostavno očigledne. Tu zasigurno nije potreban neki poseban talenat da bi se to vidjelo.” “To jeste talenat, vjeruj mi,” nastavila je Maja, “jedan veoma poseban talenat. Tvoji prijatelji iz one Vile ne mogu raditi te stvari ali ti možeš. Koliko dugo si u stanju da radiš te stvari?” “Cijeli moj život, pretpostavljam,” uznemireno joj je odgovorio Ted. “Ponekad jednostavno znam neke stvari o ljudima, to je tačno. Ali, mislio sam da i svako drugi takođe zna te iste stvari, tako da nisam smatrao potrebnim da o tome pričam. Tako, stvarno i nisam.”

Negdje u pozadini svog uma, Ted je čuo riječi svoje bake i njeno upozorenje: “Kloni se tih stvari.” Njegova ravnoteža je bila još uvijek poremećena ali je počeo da se oporavlja. “Vidovnjak, uh?” rekao je. “Da li misliš na vidovnjake kao što je ona žena gore u Washington-u? Znaš, ona žena Dixon iz novina, misliš, vidovnjak kao što je ona?” “Da, čula sam o njoj,” rekla mu je Maja. “Ali ovo je nešto drugačije. Tvoj vidovnjački talenat tebi omogućava da očitavaš energetska polja ljudi.” “A šta je tu dobro?” zbunjeno je pitao Ted. On nikada nije čuo o tamo nekom energetskom polju, niko od ljudi koje je poznavao nije nikada pričao o vidovnjacima i nije bio siguran šta to sve treba da znači. “To je nešto za šta sam sigurna da ćeš saznati,” rekla je Maja. “Ted, danas je dovoljno to da znaš i shvatiš da si vidovnjak.” “A kako ti znaš o tim stvarima?” upitao je Ted nju. “Gdje si učila o vidovnjacima i energetskim poljima, svemiru i svim onim stvarima o kojima stalno pričaš? Ko si ti stvarno, Majo? S kakvim ti to ljudima živiš gore u onim planinama?”

“Zašto, pa to su ljudi kao što smo Lyra i ja, naravno,” nasmiješila se ona blago. “Mi pričamo o mnogim stvarima a takođe ih i proučavamo, kao što si to i ti radio na univerzitetu? Postoji mnogo stvari u ovom svijetu koje je potrebno razumjeti. Zar to nije fascinantno?”

Ustala je i pokupila album. “Voljela bih da mogu ostati duže da pričam sa tobom,” rekla je, “ali stvarno ne mogu. Već postaje kasno. Vidjećemo se kasnije, Ted.”

Maja mu je mahnula a onda se zaputila stazom prema dole, prije nego što je on uspio išta reći. Ted je

ostao da sjedi, gledajući za njom iznenađeno i zbunjeno sve dok nije nestala s njegovog vidika. Maja ga nije samo dovela do jedne nove spoznaje o samom sebi, nego je takođe u njemu podstakla neke emocije koje nije osjećao sve od rastanka sa Jill. Osjećao je kako ga one zaokupljaju i omamljuju ali su ovaj put bile drugačije. Njegova emotivna reakcija nije bila opsesivna, niti je ona njime upravljala, ona je bila bezuslovna.

Deset

Prijevod: vjetar

*Tad slijepima oči bit će otvorene
a uši gluhih odčepljene.*

Izaija

Što je Ted više razmišljao o Mayinom psi-testu s foto albumom, to žešće je odbacivao ideju da posjeduje neke posebne sposobnosti. Dio takove njegove reakcije bila je čista tvrdoglavost. A također se nije htio razlikovati od drugih ljudi. Htio je biti normalan dečko, malo se zabaviti, raditi dobar posao, i uživati u svom životu, to je sve. Ali drugi dio njegovog uma odbacio je misli o vidovnjačkoj sposobnosti jer ga je plašila, a on nije razumio zašto.

Kada je Ted pokušao potpuno zatrti svaku pomisao o tome iz svoje glave, shvatio je da to nije u stanju, te odluči o tome razgovarati sa svojim prijateljima i čuti njihova mišljenja. Ali čak i samo začinjanje teme pokazalo se teškim, obzirom da nitko drugi nije nikada govorio o čudnim stvarima. Jedne večeri, dok se s nekolicinom drugih zaposlenika opuštao u sobi za odmor, Ted je iskoristio priliku i upitao: "Što vi svi mislite o psi-sposobnostima? "

Leanne, Bert, i još jedan konobar, Sydney, reagirali su s iznenađenjem.

"Misliš, čitanje misli i takve stvari?" Leanne se smijala. "Ti ne vjeruješ u to, zar ne Tede?"

"Pa, ne", izmotavao se, ne stvarno. Ali ta moja prijateljica, Maya, ona mi je neki dan rekla da sam vidovit. I ja jednostavno ne znam što bih mislio. "

"Što ju je navelo na pomisao da si vidovit?" Bert je pitao. "Testirala me," Ted mu odgovori.

Kad su ga drugi pritislili da objasni, on im je opisao događaj s foto albumom. "Rekao sam joj što sam mislio o svakoj od osoba na slikama", zaključio je, "i Maya je rekla da sam bio u pravu. Mislite li i vi da bi to zaista moglo imati neke veze sa tim psi-stvarima? "

"Zašto ne bismo napraviti naš vlastiti mali test?" Sydney ponudi. On je bio konobar poput Teda, ali je u Sun Valleyu radio samo ljetne sezone. Ostatak godine Sydney je bio instruktor na koleđu negdje na

istočnoj obali, i Ted ga je smatrao vjerojatno najpametnijim, a svakako najobrazovanijim od svih zaposlenika, tako da ga je potpuno iznenađen znatiželjno slušao dok je ovaj objašnjavao koju vrst testa ima na umu.

"Ti misliš da bi mogli probati neki eksperiment kojim bi dokazali kako nemam nikakve posebne moći?" upitao je. Htio je diskreditirati Mayin test i sebe osloboditi nelagode koju mu je izazivao.

"Tko zna?" protuargumentirao je Sydney. "Možda će se dokazati da ih imaš. Neki ljudi zaista posjeduju psi-sposobnosti, sposobni su činiti stvari za koje zdrav razum kaže da ne bi trebali. Ali ja mislim da je to prilično rijedak dar Tede, i osobno sumnjam da ga ti ili bilo tko od nas ovdje posjeduje. Želiš li svejedno pokušati?"

"Naravno," Ted se složi. Ukoliko to bude dobar test, on ga neće uspjeti proći i time će stati na kraj Mayinoj priči. On i svi drugi bi otkrili da je samo običan dečko.

"Dobro," Sydney je započeo, „evo što nam je činiti. Izabrati ću određeni broj predmeta, a ti pokušaj pogoditi koji su. Izabrati ću pet stvari, jednu po jednu, u redu?" Mahne Tedu da se udalji, a Leanne i Bertu da se skupe oko njega kako bi svjedočili procesu.

"Ti idi na drugi kraj sobe i okreni se ", nastavio je. "Dajem ti tri pokušaja za svaki predmet, i ako pogodiš samo tri od njih, od devet pokušaja, rekao bih da je to uspješnost veća od prosječne. Ako budeš tako uspješan, priznat ću da možda posjeduješ neke abnormalne sposobnosti. "

Ostali su se smijali i šalili dok je Ted prelazio sobu, i on se smijao zajedno s njima. Nije bilo nikakve šanse da pogodi predmete, bio je siguran, i svi bi se mogli dobro zabaviti na račun njegovog neuspjeha. Nakratko se okrenuo prema zidu dok je Sydney izabirao prvi predmet, a zatim su ga pozvali da se okrene prema njima.

"Drži oči zatvorene," usmjeravao ga je Sydney. "Stavi ruku u visinu čela i pokušaj u potpunosti očistiti svoj um. Isključi sve misli Tede i koncentriraj se. Imam nešto u ruci. Koncentriraj se na dobivanje slike o tome. Kada ti nešto padne na pamet, recite nam što misliš da bi mogao biti taj predmet. "

Dostojanstvo mladog čovjeka ponekad je nespretne i krhke prirode, i Ted se vrlo glupavo osjećao dok je rukom dramatično pokrivao oči, no pokorio se Sydney-evim uputama.

"Reci nam, Veliki Swami!" Bert se našalio, i svi su se nasmijali, a posebno Ted.

"Ignoriraj njih", reče Sydney, "i samo se usredotočiti na dobivanje slike."

Ted je čvrsto zažmirio i pokušao očistiti glavu od svih misli. Trenutak potom reče: "Dakle, to je dugo i žuto. Ne previše veliko." Zaustavio se i potom neodlučno nastavio. "Mislim, mislim, da je olovka?"

Otvorio je oči i pogledao u Sydney-evu ispruženu ruku. U njoj se nalazila žuta olovka. Od iznenađenje su mu skoro oči ispale, a onda se namrštio.

"Hej, ovo je stvarno zabavno!" nasmijao se osjećajući navalu uzbuđenja. U želucu mu se zgrčilo onako kako bi mu se to svaki put dogodilo za vrijeme vožnje na „toboganu smrti“ (eng.- roller coaster) u trenutku stizanja na vrh prve vrtoglavo brze poniruće nizbrdice. Mogao je osjetiti boju i toplinu koje su mu preplavljivale lice.

"Nije loše", rekao je Bert.

"Je," ponovi Leanne, "ti si velik pogađač. Iznajmljuješ li se za privatne zabave? "

Ted se opet nasmijao i okrenuo lice zidu čekajući drugi izazov. Njemu iza leđa, Leanne i Bert prekopavali su okolo u potrazi za nekim predmetom. Leanne je pronašla zihericu i predala ju Sydneyu.

"Okreni se Tede," Sydney je rekao, "i usredotočiti na sliku drugog predmeta."

Ted je rukom pritisnuo čelo i opet očistio glavu od misli. Uskoro, još jedna slika se počeo pojavljivati, ali ne toliko jasno poput olovke. Još se jače skoncentrirao i napipavajući počeo iznositi opis. Leanne, Sydney i Bert sjedoše bliže.

"To je sivo", započe. "Ne, ne sivo, srebrno. Sjajno srebrno, mislim. Novčić? Ne, ne novčić. Spajalica? To je veličine spajalice. Znaite, poput ziherice. "

Ted otvori oči. Dok je uručivao zihericu, Sydney mu glavom ponizno oda priznanje. Ovaj put nije bilo toliko smijeha kao prije. Bert je samo buljio u njega razjapljenih usta.

Ted je sve manje i manje uživao u svom malom testu. Navala uzbuđenja koju je osjetio kad je identificirao olovku sada je bila navala nečeg mnogo manje ugodnog. To nije bio način na koji se test trebao odvijati.

"Dva pokušaja, i dva točna odgovora," Sydney je konačno rekao razbijajući tišinu. "To je prilično zapanjujuće Tede." Promatrao je mladića pred sobom kao da skenira znakove nečega što je prije previdjeo. Njegova intenzivna pozornost natjerala je Teda da se poželi meškoljiti.

"Je, ovo je zabavno," Ted je slagao, svo njegovo oduševljenje je splasnulo. "Ali to je vjerojatno samo početnička sreća. Imao sam sreće. "

"Dopusti da ja odaberem treći predmet", rekao je Bert. Izgledalo je kao da sumnja da je obmanjen. Možda su Sydney, Leanne i Ted sve to zajedno zakuhali, zapitao se, te ga pokušali povući za nos.

"Okreni se Tede," naredio je ", i vidi da li možeš pogoditi ovaj."

Bert je napravio svoj izbor, a kada je odabrani predmet bio sigurno sakriven u Sydneyoj ruci, on dopusti Tedu da se okrene.

Očiju čvrsto zatvorenih u koncentraciji, Ted se, u potrazi za slikom, usredotočio na svoje unutarnje viđenje. Gotovo odmah je vidio nešto.

"Čekaj malo, sad," rekao je, "Osjećam da je to nešto okruglo i malo." Prstima je opisao kružnicu pokazujući im veličinu. "Otprilike kao kovanica. Da li je to kovanica? Ne, ne, nije novac, mislim da nije jer to je nešto oštro ili nazubljeno po rubu. Poput čepa za bocu. Čep od Coca-Cole! " Slika u Tedovu umu bila kristalno jasna.

Kad je Sydney otvorio šaku u kojoj je zabljesnuo čep za bocu, nitko u prostoriji nije izustio ni riječ. Nitko nije disao. Ted se jedva mogao micati, a kad se napokon pokrenuo, mislio je da će se onesvijestiti. U želucu mu se grčilo, a u glavi vrtjelo. Okrenuo se bez glasa i napustivši servisni prostor

uputio u toalet za osoblje gdje naglo povрати. Pola sata kasnije, kad je napokon bio sposoban vratiti se na posao, ne bi više ni spomena o nastavku testa s četvrtim i petim predmetom.

U stvari, nitko više nikad nije spomenuo test osim Teda kada ga je opisivao Mayi. Sastali su se u brdima nekoliko dana kasnije, i Ted joj je ispričao o profesorovom ispitu s olovkom, zihericom i čepom. O povraćanju joj, doduše, nije pričao.

Maya gotovo da nije ni reagirala, što iznenadi Teda. On je mislio da će sigurno dići galamu i kazati: "Što sam ti rekla", ali umjesto toga ona se samo nasmješila i kimnula glavom.

"Što ti misliš o tome?" forsirao je. "Ne misliš da je to prilično čudno?"

"Ja sam to već znala," rekla je tiho uzimajući mu ruku.

Gledajući u njezine oči, Ted još jednom pomisli koliko je tajanstvena ta lijepa žena, koliko se starijom doimlje, starijom, u nekim pogledima, nego itko drugi koga je znao. Postojao je neki bezvremenski, trajni smiraj u vezi nje. Uvijek je bila fokusirana na njega i njihove razgovore, a opet izgledala je s ljubavlju odvojena od svega. I dalje su se učestalo nalazili tijekom ljeta, no Ted je postao svjestan lagane promjene u njihovom odnosu. Činilo se da je nakon testa s foto-albumom, Mayina usredotočenost na njega popustila. To je izgledalo kao da je naporno radila na izvršenju zadatka, a sada kad ga je ispunila, mogla je popustiti malo. Ted i Maya postali su više fizički, a sve manje mentalni jedno s drugim. Ponekad bi se držali za ruke, ili ruku pod ruku šetali prekrasnim prirodnim stazama, povremeno se ljubeći, opušteni u društvu onog drugog. Ted ju je volio, shvatio je, ali je isto tako bio svjestan da to nije ona vrsta strastvene ljubavi koju je osjećao za Jill.

S Mayom, Ted je mogao biti ono što jest i osjećati se prihvaćeno.

Volio je biti s njom, a najviše od svega volio je način na koji je pomicala granice njegova znanja. Otvorila mu je um za svjetove o kojima nije ni sanjao i poput spiritualne sestre podijelila s njim njegova istraživanja istih. Čak iako su postajali sve više intimni, njihov razgovor uvijek je ostao egzotičan, a ona je naširoko raspredala o stvarima poput sposobnosti tijela da liječi samo sebe.

"Tijelo točno zna kada nešto nije u redu s njim", objasnila je jednom. "Kada naučimo kako se našem tijelu obratiti za pomoć, kad steknemo povjerenje u njegove sposobnosti, prirodno iscijeljenje se dogodi."

"Sve što znam o prirodnom liječenju," komentirao je Ted, "je ono što mi je baka kazivala. Sakupljala je razno divlje bilje u šumi i koristila ga za tonike i lijekove. Mogla je ljudima odstraniti bradavice sa ruku."

"Biljke mogu biti vrlo korisne," Maya se složila, "ali tijelo radi i bez njih. To je samo pitanje ispravnog znanja."

Ted je mislio kako je kod Maye, izgleda sve bilo pitanje znanja, i on se borio sa razumijevanjem mnogih tema o kojima je raspravljala. Također je pronašao još jedan izvor informacija i ideja u ugodnoj osobnosti nove zaposlenice, Samanthe. Bila je oličenje „mlade dame", u kompletu s brojnim mačkama, i ona i Ted uskoro su postali dobri prijatelji. Saznao je da je Samantha astrolog; još nešto o čemu nije imao pojma, a bio je željan naučiti.

Dan za danom Samantha je s Tedom razgovarala o astrologiji, granajući razgovor u druga metafizička

područja. Podučila ga je o konfiguracijama sazviježđa. Oni su izvori energije, objasnila je, i ta energija ima veliki utjecaj na ljude. Počeo je također učiti i o ljudskim energetskim poljima, i pitao se da li ona imaju neke veze s njegovim čudnim sposobnostima znanja stvari o drugim ljudima, kao što je to Maya sugerirala.

Do kraja ljeta, zahvaljujući utjecaju dviju žena, Ted je bio izložen osnovama svijeta metafizike. Jednog popodneva, dok je tokom šetnje kroz prirodu Mayi pričao o nekim Samathinim idejama, Ted se odjednom sjeti neobičnog članka koji je nedavno pročitao u novinama.

"Hej, jesi li vidjela vijest o NLO-u? Što misliš o tim stvarima?" Budući je Maya često diskutirala o svemirskim prostranstvima, drugim zvijezdama i planetama, pomislio je da će biti zainteresirana za članak.

Maya se zaustavila i sjela pokraj staze zagledavši se u nebo.

"Zar ti ne misliš da je velika vjerojatnost da tamo negdje u svemiru postoje i drugi oblici života, a ne samo ovdje?" odgovorila je pitanjem.

"Ne znam", reče Ted. "Nitko u Alabami nikada nije spominjao da ih je vidio. Pretpostavljam da dosad nisam ustvari ni razmišljao o NLO-ima."

"Oh? Pa, ja sam vidjela NLO ", rekla je Maya. "U stvari, prijatelj i ja smo baš nema dugo vidjeli jednog."

"Ti i Lyra?" upita on, a ona klimne glavom. "Gdje?" zahtijevao je, i skočivši podigao Mayu na noge. "Hajde, i ja također želim vidjeti jedan. Pokaži mi gdje ste ga vidjeli! "

Maya se oduprla uz smijeh. Uperila je prst u smjeru kojim se pružala staza. "To je vrlo lako pronaći," rekla je. "Idi gore ovim putem i skreni na sljedećem zavoju. Malo dalje vidjet ćeš klanac koji razdvaja dvije planine. Čini oblik slova „V“ na horizontu. "

"I to je mjesto gdje ste ga ti i Lyra vidjele?"

"Da, prošli tjedan smo se tamo penjale, i točno u sumrak vidjele NLO kako lebdi usred te usjekline."

Ted je bacio pogled na sat. "Možda bismo sad mogli otići pogledati", sugerirao je. "Uskoro će biti baš vrijeme za to."

"Ne", Maya reče, "već je toliko kasno da se moram vratiti na posao." I krene nazad niz stazu nevoljno praćena od Teda.

"Čovječe", rekao je, "Zaista bih volio vidjeti jedan. Jedino tako bih mogao sam znati. "

"Pa pokušaj onda," odgovori Maya. "Mi smo ih vidjele nekoliko puta. Ako ćeš svraćati ovdje u kasno popodne, prije mraka, možda ga ugledaš. Lyra i ja smo ga par puta vidjele u sumrak. "

"Hoćeš li ti ići sa mnom?" upita Ted.

„Pa, ako ću moći," Maya je oklijevala. "Ali satnica mi je pretrpana i moram se često viđati sa prijateljima. Nemoj čekati na mene, idi pogledati kad god stigneš. "

Povela ih je nizbrdo i ubrzo nestala u labirintu puteva i objekata u dolini. Sa ili bez njegove tajanstvene prijateljice, Ted je bio odlučan u namjeri da se sutra popodne vrati na stazu i potraži NLO.

Držao se staze dok nije stigao do male okuke, a onda nastavio dalje skenirajući područje. Napokon je na horizontu mogao vidjeti duboki rascijep između dvije planine, i kroz taj otvor u obliku slova „V“, zaviriti daleko u pustinju. Zadovoljan što je pronašao pravo mjesto, Ted izabere zgodan i udoban položaj i sjede zapaliti cigaretu. Dok je tako čekao, pogledom je stalno prelazio po obzoru, no nije imao pojma što točno očekivati. Sjajan, zviždeći leteći tanjur? Male zelene marsovce koji proviruju sa okruglih brodskih prozora mašući svojim antenama zemljanima ispod?

Nije morao dugo čekati. Nešto se zbilja pojavilo, ali to nije uopće bilo ono što je očekivao. U zraku, točno iznad usjekline, ugledao je tamnu mrlju. Bio je to objekt, tijelo neke vrste, no razočaravajuće predaleko da bi Ted mogao razaznati kojeg je oblika. U tišini je gledao lebdenje tamnog objekta, osluškujući nebi li čuo bilo kakav prepoznatljiv zvuk, no nije ga bilo. Zatim je objekt napustio svoj statični položaj i nekoliko minuta se sporo, čudno manevrirajući kretao, uvijek ostajući u prostoru planinskog klanca. Nakon nekog vremena se ležerno okrenuo i odletio prema pustinji. Ted ga je promatrao sve dok nije postao tek točkica na nebu. A onda je i ona također nestala.

Oslonio se leđima na svoju promatračnicu potpuno zbunjen. Je li to bio NLO? Pitao je sam sebe. Ne, to je bila samo točka na nebu, odgovorio je. Ali nije stvarao nikakvu buku, a nije ni letio poput aviona, rasprava se nastavila. Kao viđenje NLO-a, međutim, cijela stvar bila je jedno veliko razočarenje. Bez svjetala, bez malih zelenih, samo točka na nebu koja se nije ponašala onako kako bi trebalo. To je bilo intrigantno, naravno, ali ne i vjerodostojno. Našalio se na svoj račun slično kao što bi to Maya učinila.

Onda se njegovo raspoloženje odjednom promijenilo, i Teda je prevladao strah. Nije znao zašto, ali bio je prestravljen idejom da bi se NLO, ili što god to bilo, možda mogao vratiti i ugrabiti ga, i jedino na što je mogao misliti bilo je kako pobjeći.

Nebo je postalo tamno, tamnije nego što bi trebao biti, i on je želio smjesta otići odatle.

Ted je, po krivudavim stazama, vratolomnom brzinom bez zaustavljanja, otrčao natrag u dolinu. Nije se zaustavljao sve dok nije došao do sporednog ulaza u Vilu, gdje je na brzinu ušao i popeo se do prostora blagovaonice iz kojeg se pružao pogled na klizalište. Bez daha, i još uvijek potresen, naručio je kavu i zavalio da se odmori. Nije shvaćao što ga je natjeralo da paničari, ali strah je bio stvaran. Sada, u Vili, okružen ljudima i gledajući klizačice, sve mu se činilo potpuno normalnim.

Sljedeći put kad je naletio na nju, Ted ispriča Mayi ono što je vidio i koliko je dvosmisleno to sve bilo. "Ako je to NLO," završio je, "onda se tu baš i nema nešto puno za doživjet, zar ne?"

"Oh, bio je to NLO, nego što", Maya ga je uvjeravala. "Da si bio bliže, vidio bi i oblik i sve." "Kako znaš?" Ted je pitao. "To je bila samo mala, tamna točka."

"Lyra i ja smo vidjele istu stvar kao i ti", reče Maya, "a vidjele smo ih nekoliko puta i izbliza. To je NLO, vjeruj mi." "Gdje ste ih prije vidjele?" Ted upita. "Mislim, tako, izbliza?" "Kada smo bile u planinama," rekla mu je. "Kojim planinama?" "Onima", pokazala je nejasno, "sjeverno odavde." Ted je započeo drugo pitanje, ali Maya odmah promijeni temu.

"Čuj," rekla je, "htjela sam te pitati nešto. Ljeto je gotovo završilo, znaš. Kada ćeš napustiti dolinu i vratiti se u školu?"

Ted je bio toliko iznenađen njenim pitanjem da je potpuno zaboravio na NLO. On i Maya su razgovarali o desecima stvari, ali ne i o planovima za faks, ili bilo kojim drugim planovima za njegovu budućnost. "Želio bih, nikada", rekao je, razmišljajući koliko blizu Jill bi se zatekao, ako ode natrag u Tuscaloosa-u. Ta cijela afera još uvijek mu je bila presvježja da bi ju poželio opet vidjeti. Iskustvo s Jill nije ubilo njegovu vjeru u Boga, ali ga je natjeralo da se zapita kako su se Božji anđeli mogli toliko ogriješiti o njegov emocionalni život.

"Stvarno nisam odlučio", nastavio je. "Mislim da ću se na kraju ipak morati vratiti u školu, ali čemu žurba? Zaista volim ono što ovdje radim. "

"Ali nisi li mi rekao da si već par godina daleko od doma?" "Da", klimnuo je glavom.

Maya ga primi za ruku i zagleda mu se direktno u oči. "Zar ne misliš," rekla je polako, "zar ne misliš da je došlo vrijeme da se vratiš kući i budeš opet s obitelji? Zar se ne želiš vratiti u školu i nastaviti sa svojim životom?"

Prije nego što je progovorila, Ted nije imao namjeru vratiti se u Alabamu, bar ne uskoro. Ali kad ga je uzela za ruku i izgovorila te riječi, Ted je sa iznenađujućom sigurnošću znao da je to upravo ono što će učiniti. Maya je govorila prijateljskim, opuštenim tonom glasa, baš kao i uvijek, ali učinak njezinih riječi imao je snagu naredbe. Želja za povratkom kući kompletno ga je preplavila, i kada je pogledao dolje na dolinu, jasno je vidio da je njegovo vrijeme boravku ovdje došlo kraju.

"Moji prijatelji i ja isto odlazimo," rekla je Maya dok su hodali natrag prema prostoru Vile. "Pobrinut ću se, pak, da te opet vidim prije nego što odemo, ne brini. Bok za sada!" Maya nestade, ali nostalgija za domom koju je probudila u Tedu, je ostala. Nije preostalo mnogo vremena za sređivanje poslova, tako da se sljedećih nekoliko dana Ted posvetio dovršavanju svega i pripremama za svoj odlazak. Usred sve te tlake, međutim, jednog popodneva osjetio je iznenađujuće jak poriv da se istrgne iz svega i otpješači jednu od dužih planinskih ruta ponad Vile. Osjetio je da je Maya tamo gore i da ga želi vidjeti.

Poslušao je poriv i ona je čekala tamo pored staze, samouvjereno se smiješeći dok joj je prilazio.

"Vidiš?", kazala je, "rekla sam ti da ćemo još jednom biti zajedno, nisam li? I jesi li se pobrinuo u vezi onoga o čemu smo zadnji put pričali? Ideš li napokon kući?"

"Da," kimnuo je, "za par dana. A ti?" "Moji prijatelji i ja odlazimo sljedeći tjedan", rekla je. "Divno je da ideš doma Tede! Jesi li već javio roditeljima?"

Ted ne odgovori odmah. Dok je gledao u Mayu, rastužio se shvativši da je, nažalost, neće tako skoro opet vidjeti, i nije mu se opraštalo.

"Volio bih da ti mogu reći koliko mi znači tvoje prijateljstvo," rekao je. "Da nije bilo tebe, načina na koji si slušala mene i moje probleme, ne znam kako bih prebolio Jill. Napravila si veliku stvar u mom životu." Maya se nasmiješi, ali ne reče ništa. "Zaista te volim," Ted nastavi. "Ti si moj najbolji prijatelj Maya, i rastati se od tebe mi je nešto najteže dosada." "Ipak moraš otići," rekla je. "Moji prijatelji i ja ionako nećemo biti ovdje, tako da se svejedno nebi mogli viđati čak da i ostaneš u Sun Valley-u."

"Znam, ali ne moramo izgubiti kontakt", inzistirao je. "Daj mi svoj broj, tako da te mogu nazvati kad se vratim kući, u redu?"

"Bojim se da me ne možeš nazvati," Maya odgovori. "Moji ljudi zapravo nemaju telefon." "Što? Znam da živite u planinama, samo gdje točno?" , upita on.

"Daleko, daleko gore u planinama", izmotavala se, "zaista vrlo izolirano."

"Dobro, pa zar ne ideš u školu negdje?" Ted je postajao vrlo zbunjen. Kako bi grupa ljudi mogla živjeti toliko duboko u divljini bez telefona, a ipak imati škole koje su pohađali Maya i njezini prijatelji?

"Da, idem u školu", odgovori ona, "ali ne baš kao i ti."

"Kako to misliš? Imaš učitelje, zar ne? "

"Oh, da," klimnula je.

"Da li je škola u gradu?" upita on, pitajući se da li bi joj tamo mogao telefonirati.

"Ne, nije u gradu," odmahнула je glavom. "Ti to ne bi razumio.

„U pravu si, ja ne razumijem", rekao je Ted. "Kako to za ime boga vi idete u školu?"

"Mi imamo učitelje u našoj grupi", bilo je svo objašnjenje koje je dala.

Ted je do tog trenutka već bio potpuno frustriran, ali je tvrdoglavo odlučio nastaviti kopanje.

"Ja sam bio gore u tim planinama Maya", rekao je ljutito, mašući rukom prema sjevernim snježnim vrhovima. "Skroz preko sljemena! Nema nikakvih gradova tamo gore. Nema kuća. Većinu vremena ne možeš ni voziti preko zbog snijega. A ti me pokušavaš uvjeriti da vi živite tamo? Ne razumijem zašto to činiš, jer to ne može biti istina! "

"Da, to je istina. Sve što mogu reći je da to stvarno nije do mene, niti moj izbor," rekla mu je. "Ja sam tamo sa svojom obitelji. Oni žive tamo gore, jer čekamo."

"Na što?" Ted upita zbunjeno.

"Da se nešto dogodi."

"Što čekate da se dogodi?"

"Da ti i kažem ti to nebi razumio," Maya odgovori. "To je suviše komplicirano Tede, molim te vjeruj mi. Ali shvatit ćeš jednog dana. Neka to bude dovoljno za sada."

"Zašto moram čekati?" svađao se. "Ne možeš li barem pokušati objasniti? Nisam glup, mogu shvatiti mnoge komplicirane stvari, saznala si to dosad! "

Maya je bila nepokolebljiva. "Ti to zaista ne bi razumio", odmahнула je glavom. "Voljela bih ti objasniti, ali ti to trenutno nisi sposoban dokučiti. Bit ćeš jednog dana." Ni Ted se nije dao, ovaj put je nastavio s pitanjima o obitelji. "Ako nemate telefone," rekao je, "i ne živite u gradu, i tamo gore nema kuća, gdje onda stanuje tvoja obitelj?"

"Mi živimo u planinama," Maya odgovori strpljivo.

"U?" Ted je ponovio pokušavajući shvatiti. "U brdima? Misliš, zapravo unutar njih? Kao u pećini?"

"Da," rekla je ona kao da nema potrebe za daljnjim objašnjenjima.

"Ali kako nabavljate hranu? Ne razumijem ništa od ovoga! "

„Dopremamo ju čuvamo zalihe ", kazala je.

"Hoće li se nešto loše dogoditi Maya?" Ted je pitao. "Je li na to čekate?"

"Ne," rekla je, "ne, to nije loše."

"Pa, ako nemaš telefon," Ted nastavi "možemo li onda barem pisati jedno drugome?"

"Ne možemo", odgovori ona. "Nemamo nikakvih dostava pošiljaka tamo gdje živimo."

Potpuno frustriran, Ted joj se otvori. "Odlazim više od dvije tisuće milja daleko Maya", moljao je, "a ti kažeš da ne mogu ni pisati? Ne mogu nazvati? Ti si moj najbolji prijatelj, stalo mi je do tebe. Volim te! To nije fer!"

"Ne brini," odgovori mu Maya spokojno, "vidjet ćeš me opet. Obećajem. "

Shvatio je da se ništa više nema za reći ni za učiniti što bi ju natjeralo da promijeni mišljenje. Tješeći se njezinim obećanjem koliko je mogao, Ted ju posljednji put zagrli i poljubi, i dvoje prijatelja se rastanu.

Finiširanje detalja zadalo mu je posla, ali na kraju je sve bilo sređeno i on se našao sa kartom u ruci. Njegov odlazak iz Sun Valleya odjednom je bio udaljen manje od četiri sata. Više od svega je još jednom želio vidjeti Mayu. Ted je bio zbunjen njezinim inzistiranjem da ne mogu ostati u kontaktu, i mislio je kako sigurno mora postojati način, i ako bi je samo mogao opet pronaći i uvjeriti prije polaska autobusa. Spremio je prtljagu i istrčao iz Vile, ali onda je zastao, izgubljen. Ted nije imao pojma gdje živi Maya.

Otišao je do ostalih domova za zaposlenike u kompleksu, ali nitko nije prepoznao njezino ime. Čak i kad je išao od vrata do vrata i opisivao Mayu, nije uspio pronaći ni jednu osobu koja bi nešto znala. S vremenom koje mu je brzo istjecalo, shvatio je da će kadrovski odjel znati kako pronaći Mayu. Otrčao je do ureda po pomoć.

John, direktor kadrovskog, dobro je upoznao Teda i reče kako mu je žao što gubi tako dobrog zaposlenika. "Ako se ikada poželiš vratiti ovdje raditi," rekao je, "samo mi javi."

Ted mu je nestrpljivo zahvalio i pitao ga gdje živi Maya.

"Tko?" upita John. "Ime mi nije poznato."

"Moraš znati tu djevojku," Ted je inzistirao. "Ona je tako lijepa da moraš biti slijep da ju ne primijetiš. Vjeruj mi, sjetit ćeš se. " i on ponovo opiše Mayu.

John je zatresao glavom. "Žao mi je Tede, mene si zatekao. Zar nemaš ni njeno prezime? "

"Ne," prizna Ted "ali znam da je bila konobarica, vidio sam je u uniformi. Vi ste obavezni imati nešto u spisima."

"Mi imamo na stotine zaposlenih. Bez prezimena ", objasnio je John, " ne postoji način da ju

pronađem. Ako ona stvarno radi ovdje, u što sumnjam. Ja sam radio sva zapošljavanja Tede, i jednostavno se ne mogu sjetiti nikoga s tim imenom. "

Ted je polako počeo gubiti nadu, ali je još uvijek imao dva sata i nije se predavao. Ponovo je prošao kroz sve domove, kroz Planinski i kroz Vilu, i na kraju otrčao do šumskih staza, nadajući se da će možda biti tamo. No planine su bile puste.

Nevoljno se vratio po prtljagu i stao pred Vilu, tiho se opraštajući sa svojim rajem. Još jedan posljednji put posegnuo je i zagrebao u crvenu imitaciju drveta pa sve dolje do cementa ispod njega. Zatim se Ted polako zaputio do autobusne stanice, sve netremice motreći okolicu nebi li na trenutak ugledao Mayu.

Žuti autobus iz njegovih starih snova je stigao, i on nije imao izbora nego da se ukrca. S ironijom se prisjetio koliko su ga drugačije emocije od ovih prožimale kad se prvi put vozio tim autobusom. Tada je to bio početak ostvarenja sna, ali san je postao noćna mora. Ipak se oporavio i naučio kako ponovo osjećati. Ali sada se autobus vratio da ga odvoji od svega što je zavolio. Mašina se pokrenula, i dok se tumbala niz cestu Ted je žalosno buljio kroz prozor sve dok doline ne nestade.

Treći dio

Prijevod: Gordan

Poziv

*Nikad ne znamo koliko smo visoko.
Sve dok nismo pozvani da se dignemo.*

Dickinson

Mogu pozvati duhove iz ogromne dubine.

Shakespeare

Jedanaest

*Imao sam jedan san, van čovjekove pameti je znati
kakav san je to bio*

Shakespeare

Povratak u Alabamu je za Teda bio više nego samo putovanje miljama, bio je to prijelaz između jednog svijeta u drugi. Osim bolne međuigre sa Jilll, otkrio je slobodu i uzbuđenje u Dolini sunca. A nije si mogao objasniti što ga je to ustvari otjeralo iz Idaha. Snaga Majinih riječi koje su ga primiravale da se vrati, sada se činila kao nešto iz sna. Sve o njegovom odnosu sa čudnom i lijepom ženom također je izbljedito u nestvarnosti. Povratkom među prijatelje i obitelj, Ted je također pokušao zaboraviti uznemirujuće iskustvo testiranja i dokazivanja svojih vidovnjačkih sposobnosti. Bio je opet kod kuće i iz ko zna kojeg razloga, sve što je htio, bilo je da sve paranormalno ostavi iza sebe. Prizemljujući se u prisnoj atmosferi Tuscaloosa-e, domu njegove obitelji i univerzitetskom kampusu, Ted se bacio natrag u ono za što je vjerovao da će ga činiti sretnim, u normalan život. Uključio se na fakultet i uzeo posao sa skraćenim radnim vremenom. Našao se sa starim prijateljima i ubrzo stvorio i mnoge nove, vraćajući se u društveni ritam koji se promijenio u njegovom odsustvu kao što se promijenio i ostatak Amerike u politici, muzici i ostalim kulturološkim vrijednostima šezdesetih godina.

Tada je počeo sanjati. Ne samo snove, nego vizije smrti i katastrofa koje su mu razbili nedavno postignuti osjećaj ravnoteže. Kada je Ted imao prvi uznemirujući san, nije znao da će slijediti ostali, mnogo ozbiljniji. Prvi je san bio dosta potresan. Njegova je majka u to vrijeme iz hobija uzgajala Chihuahua štence i bio je pun ljubavi prema njene dvije glavne kuje, Corky i Dolly. U podrumu kuće, napravila im je ugodno mjesto a tu je bilo i nekoliko manjih štenaca za koje je imala velike nade. Jedno jutro za doručkom, Ted je ispričao majci čudan san koji je imao tokom noći. "Sanjao sam da sam ustao," objasnio je, "i otišao u podrum jer sam bio zabrinut za pse. Nisam znao što nije bilo u redu ali sam osjećao da im se dogodilo nešto uznemirujuće. Otvorio sam vrata podruma i tada sam shvatio da je tamo izbio požar. "Spustio sam se dole stepenicama i hodao oko njihovih ležajeva," nastavio je, "i vidio sam da su svi psići potpuno izgorjeli. Bilo je stvarno grozno. Tada sam primjetio da je Corky imala lakše opekotine i da je bila živa. Dolly je bila također ozlijeđena, lebdeći između života i smrti. Bila je u lošem stanju ali sam mislio da bi sa dobrom medicinskom pomoći mogla preživjeti. Ipak, bilo je tako tužno znati da su svi štenci otišli."

Zbog sna je bio jako depresivan i gđa. Rice je suosjećala s njim ali pošto je to bio samo san, nije mislila previše o tome. Ted je to također izbacio iz glave, ne misleći da je san možda imao neko posebno značenje. Za manje od mjesec dana, sve su Chihuave bile pogođene nekom ozbiljnom bolešću. Iako je veterinar napravio sve da bi spasio psiće, jedan po jedan, oni su podlegli bolesti. Corky je bila najmanje pogođena i ubrzo se oporavila. Omiljena Dolly je patila duže vrijeme dok se nije konačno oporavila ali joj je bolest ostavila trajne posljedice.

Ted i gđa. Rice su se sjetili sna o požaru i shvatili da je to bio na neki način znak bolesti. To ih je jako uznemirilo, a posebno Teda. Nije htio nikakve vidovnjačke sposobnosti da mu ukazuju na takve događaje, na koje nije mogao utjecati. Imao je i drugih snova, također isto tako uznemirujućih. Jednom je sanjao smrt rođaka i opet je to slijedećeg jutra ispričao majci. Nakon onog što se dogodilo Chihuahu, Tedu je teško bilo odbaciti taj san. Kada su nakon tri tjedna kasnije dobili telefonski poziv u vezi smrti u porodici, Ted je postao ozbiljno zabrinut. Gđa. Rice je inzistirala da mora prestati sanjati takve snove. Ted bi ju rado poslušao u vezi toga ali je bio nemoćan da spriječi priliv tih slika u svoj um. Najimpresivniji od tih njegovih proročanskih snova je bio treći i ovog puta su detalji bili oštri i jasni. San je počeo sa slikom mračnog i oblačnog neba. Kiša je padala i zrak je bio hladan. Vidio je jednu kapelu u nekoj velikoj zgradi i u njenoj sredini je stajao kovčeg prekriven američkom zastavom. Ted se u snu dovoljno približio kovčegu da je mogao vidjeti ženu koja leži u njemu. Nije ju prepoznao ali je mogao vidjeti da je ta osoba od velike važnosti. Kada se drugi dan probudio, opisao je san obitelji, ali niko od njih nije mogao vidjeti bilo kakvo značenje tih detalja. Međutim, kasnije su se ti detalji pokazali tačnima. George Wallace je bio guverner Alabame od 1963, ali je do 1967 već proveo

na toj poziciji maksimalno vrijeme koje je bilo propisano Ustavom. Bio je to period rasnih nemira na jugu, kao i u ostatku države i političke snage koje je on zastupao nisi se htjele odreći kontrole nad državom. Nije imao mogućnost da odsluži još jedan mandat, pa je odlučio da postavi svoju ženu Lurlene u utrku za guvernera. Sigurno bi pobijedila, i kroz nju je mogao nastaviti borbu za svoja načela koja je imao. Kako je povijest pokazala, baš se i tako dogodilo.

Ali u vrijeme Tedovih snova, niko nije imao pojma da će Lurlene Wallace postati guverner Alabame. Tedova je obitelj imala nekih daljnjih veza sa obitelji Wallace, a Ted je bio i prijatelj sa jednim mladićem u Tuscaloosi koji je neko vrijeme hodao sa kćerkom guvernerke Wallace. Bilo je uzbudljivo biti tako blizu povjesnoj figuri, posebno od kad se obitelj Wallace zauzela protiv integracije što ih je učinilo poznatim na nacionalnom nivou. Kada je Lurlene Wallace dobila guvernersku utrku i preselila se u javnost, sve što su obitelj Wallace radili, bilo je izvještavano na televiziji, pa je tako, na žalost, bilo na vijestima i to da je gđi. Wallace dijagnosticiran rak. Prije nego joj je završen mandat, umrla je u svojoj kancelariji. Ted je sjedio ispred televizora sa ostatkom svoje obitelji i gledao njezin pokop. Nebo je tog dana bilo tmurno, kišovito i hladno. TV kamera je zumirala zgradu prikazujući kapelu gdje je bio kovčeg. Lijes je bio prekriven američkom zastavom. Tijelo gđe. Wallace je bilo otkriveno da ga mogu svi vidjeti. Detalji Tedovog sna su se vratili sa šokantnom stvarnošću, kao kad ih je vidio mnogo mjeseci prije. Svi koji su čuli Tedov opis sna o sprovodu, sada su bili prisiljeni da ga gledaju u novom svjetlu. Bio je istinski stranac prema njima u neku ruku i nisu bili sretni što se tiče promjena u mladiću kojeg su znali. Vidovnjačka nadarenost nije bila dobrodošla u obitelji Rice, to nije bilo prihvatljivo ni njihovoj zajednici a nije bilo ni u skladu sa vjerskim uvjerenjima na kojima su temeljili njihove živote.

Ted je bio najviše uznemiren. Bio je nesretan zbog proročkih točnosti svojih snova. Nije htio znati o katastrofama i smrti, ali istina njegovih vizija je bila očigledna. Iako Ted nije išao u crkvu u to vrijeme, nakon pogreba Lurlene Wallace, mentalno mu je stanje bilo toliko nesretno da je pokušao pronaći utjehu i odgovor u religiji. Počeo je žarko moliti da mu se teret proćanstva (vidovnjaštva) odigne od njega. Počeo je sa obitelji ići u crkvu, nadajući se da će se osloboditi od onog što se sad činilo kao sile zla. Mislio je da je Isus njegova jedina nada. No, uprkos novim vjerskim motivima, Ted je i dalje bio na udaru svojih sposobnosti predskazivanja.

Na primjer kada je kupio novi auto, nešto mu je govorilo unutar njega da ne smije dopustiti njegovom ocu da ga vozi i da bi se nešto loše dogodilo u tom slučaju. Ali ubrzo nakon toga gospodin Rice je inzistirao na tome da posudi auto od Teda i bio je ozlijeđen u nesreći. Morao je biti hospitaliziran i Ted se plašio najgoreg, pošto su ostali snovi predviđali smrtne slučajeve koji su se obistinjavali. Srećom, ozljede gosp. Rice nisu bile teške, pa je Ted bio zahvalan. No njegova se depresija ipak nastavila i zbog zabrinutosti gđa. Rice mu je predložila da bi trebao potražiti savjet od njihovog svećenika. Ted je prihvatio, no bilo mu je veoma teško pričati svećeniku o njegovim snovima i intuiciji. Čovjek ga je pažljivo slušao i Ted se nadao da će čuti odgovor koji će mu pomoći. Umjesto toga, svećenik je zaključio da mu župljan pati od psihičkih problema. U potrazi za nekim drugim objašnjenjem, Ted je posjetio psihoterapeuta. No osjetio je da je terapeutova primarna briga Tedova sposobnost plaćanja dugoročnog liječenja i mislio je da neće dobiti nikakvu pomoć od njega. Osim toga, u svakom drugom aspektu svog života, nije bilo znakova mentalnih oštećenja. Što god je mogao biti problem, Ted je odlučio nositi se s tim sam. Također je odlučio da postane nezavisan i tako se iselio iz obiteljske kuće. U Dolini sunca je navikao da dolazi i odlazi od kuće kad je htjeo, pa su ga sada gušila roditeljska ograničenja. Također, osjetio je njihovu zabrinutost zbog njegovih snova i vizija, kao i njihovo neslaganje. Što god da se zbivalo u njegovom unutarnjem i vanjskom životu, nije više htio da roditelji učestvuju u tome, prateći svaki njegov korak. Tako da se sa jednim od svojih prijatelja Mike Stone-om, preselio u dvokrevetnu garsonjeru u novom kompleksu apartmana Fountainbleu.

Takav život je bio zabavan i nikad si nisu dozvolili da si postanu dosadni ili da im postane dosadno. Između njihovih vlastitih druženja i susreta sa društvom na lokalnim aktualnim mjestima, Ted i Mike su skoro uvijek bili u pokretu. Ted nije imao stalnu djevojku koja bi mu bila idealna. Na fakultetu je bilo mnogo atraktivnih i interesantnih žena i Ted je izlazio kako mu je posao dopuštao. Uživajući sa prijateljima u novom apartmanu, Ted je osjećao da se njegov život opet počeo glatko odvijati. I na njegovo olakšanje, vizionarski snovi su oslabili. Mjeseci su prolazili bez ponavljanja scena smrti i nesreća koje su ga plašile i osjećao je da je najgore iza njega. Ali proročki, uznemirujući snovi su bili samo jedan od aspekata paranormalnih aktivnosti i iako su prestali, Tedov život nije nastavio u uobičajenom smjeru.

Njegovo olakšanje je kratko trajalo, poljuljano nečim sasvim novim. Počelo je usred noći, no ovaj put Ted nije sanjao. Nešto ga je probudilo i kad se digao, ugledao je maglovit sjaj obojene svjetlosti koja se kroz zid kretala u njegovu sobu. Boje su postajale sve jače i raznovrsnije dok ih je u čuđenju zapanjeno gledao. Tada su se ljubičasto i smaragdno svjetlo spojili u konačan oblik. Na podnožju njegova kreveta, stajala je velika crna žena i pažljivo ga je gledala u oči. Odjevena u zastarjelu odjeću, žena je skroz izgledala kao [Tetka Demima](#), ili lik iz filma Prohujalo sa vihorom, osim što je kod ove žene duga haljina svjetlila ljubičastim i zelenim svjetlom. Ted je začuđeno gledao, no tada se čuđenje okrenulo u potpun strah. Prije nego što se mogao pomaknuti, žena je počela komunicirati s njim, iako se riječi nisu naglas čule. "Budi miran", rekla mu je telepatski. "Neću te ozlijediti." Još uvijek bez glasa, Ted se popeo na krevet bez da je maknuo pogled sa svijetlećeg ukazanja. Posegnuo je za noćnom lampom i upalio je, nadajući se da će prikaza možda nestati zajedno s mrakom, no umjesto toga, mogao je vidjeti ženu još jasnije. Cijela je situacija je bila potpuno bizarna ali ovo je ukazanje izgledao vrlo, vrlo stvarno. Nastavio je gledati, proučavajući svaki detalj u izgledu žene i primjetio je da je formirana magla oko njezina lica, koja bila sve gušća, pa nije više mogao jasno vidjeti njezinu kosu. Ted je polako ustao iz kreveta i prislonio leđa na zid. Počeo se polako micati prema vratima. Njegova jedina misao bila je da se makne od ove spodobе bez obzira ko je bila i da dođe do Mikea, koji je spavao u drugoj sobi. No "Tetka Demima", je bila neposredno pokraj vrata. Njegov jedini put iz sobe je bio da se prisili da prođe pokraj nje. Zastao je, razmatrajući kako da to napravi, kad mu je žena ponovo mentalno progovorila kao da mu čita misli.

"Ne prilazi previše," rekla je i Ted je razumio te riječi kao upozorenje na neku opasnost. "Ne diraj me, ne smiješ me dirati," upozorila ga je. "Ne gospodo, sigurno neću!" pomisli on, još uvijek u nemogućnosti da ispusti zvuk. Zasigurno nije trebao upozorenje. Zadnje što bi mu palo na pamet je diranje ovog nepoznatog lika. Ted se počeo ponovo polako kretati prema naprijed odlučivši pobjeći. Dok se približavao vratima, primijetio je da žena kliže od njega, držeći sigurnu udaljenost. Zaključio je da se žena možda boji njega isto kao i on nje. Ohrabren zbog njezine uplašenosti, Ted se odjednom predomislio i odlučio je dotaći. Očajnički je htio saznati koliko je ta prikaza bila stvarna. Još nekoliko centimetara i žena mu je bila na dohvat ruke. No kad je pomakao ruku prema njoj, ona se brzo okrenula i nestala natrag kroz zid. Ovaj mali trik je bio više nego što je Ted mogao podnijeti. Projurio je kroz vrata i urlajući protrčao kroz hodnik i ušao u dnevnu sobu koja je bila na drugoj strani zida u kojem je "Tetka Demima" nestala. Upalio je svjetlo i pogledao uplašeno po sobi, ali bila je prazna. Probuđen Tedovim vrištanjem, Mike je ustao iz kreveta i pojurio u dnevnu sobu. "Upali sva svjetla!" zaurla Ted, trčeći iz sobe u sobu i tražeći ženu. "Što?" zapita Mike zbunjeno. "Što se u ime božje dešava ovdje?" Ted se nije zamarao da odgovori sve dok nije pregledao sva moguća mjesta i uvjerio se da "Tetka Demima" nije više bila u apartmanu. Tada se, pušeći jednu cigaretu za drugom, dovoljno smirio da bi ispričao Mike-u što se upravo dogodilo. "Bio je to duh," Ted nastavi, "duh stare crkinje." "Naravno," Odgovori Mike, "naravno, Ted. Koliko si popio pića?" "Nisam pijan! Spavao sam!" Ted odgovori. "I tada sam se probudio i ugledao tu ženu, taj duh, što god da je bilo, izašlo je ravno iz zida! Čovječe, želio bih sad popiti piće."

Tokom cijele večeri, Ted je držao Mikea budnim govoreći mu i nije mogao zaspati. Živci su mu bili pri kraju i bez obzira koliko je pokušao razmišljati o tom događaju, nije mogao naći racionalno objašnjenje. Mike se pitao da li je to stvarno mogao biti duh ali obojica su znali da je zgrada sa apartmanima bila nova, tako da nije mogla biti ukleta duhovima iz prošlosti.

Kada su ispričali Mikeovoj djevojci Margie, o posjetiocima iz noćne more, ona je bila zaintrigirana i spremna tražiti izvor tog duhovnog nametljivca. Ispitivala je Teda, tražeći bilo kakvu vezu i na kraju je doznala da su nedavno Ted i njegova majka bili na putovanju na staroj farmi. Dok su bili tamo, gđa. Rice je zamijetila stari crni kuhinjski lonac, kojeg je i uzela natrag sa sobom u Tuscaloosa kao antikvitet. "To mora da je to!" uzbuđeno će Margie. "Što je to?" zapita Ted. "Poveznica, zar ne vidiš?" objasni Margie. "To je odgovor, mora biti. Tvoj duh je zasigurno stara crnkinja koja je godinama kuhala u tom loncu. Kladim se da je nesretna što ste uzeli lonac sa farme. Tede, ako ne želiš više nametljivce, moraš se riješiti tog lonca. Oduzi ga natrag na farmu." Ted zasigurno nije htio ponovljeni događaj. Odmah je nazvao majku i rekao joj za događaj i Margie-inu teoriju da su pomicačem tog lonca sa farme uznemirili duha i da je to krivo za nametljivca.

"Mislim da bi mogla biti upravu," zaključio je Ted. "Najbolje da odnesemo taj stari lonac natrag na bakinu farmu." "Da li si poludio?" zapita ga majka s nevjericom. "Gdje je broj telefona onog psihijatra? Trebao bi se odmah vratiti kod njega i da ti istog trena razjasni cijelu stvar." "Ne trebam psihijatra," odgovori Ted. "Samo se trebam riješiti lonca!" Ali gđa. Rice nije bila impresionirana. "Pa," napokon odgovori ona, "Slušaj me. Kada se taj duh pojavi ovdje i kaže mi da vratim lonac, možda to i napravim. Ali ona nije još bila ovdje niti mi to rekla. Pa ću ga zadržati." I to je bio kraj razgovora. Ted se vratio u svoj apartman i slijedećih nekoliko noći je čekao nervozno da se "Tetka Demima" vrati. Ali se to nije dogodilo i napokon je odahnuo. Shvativši da mu nije naudila, bio je u stanju smijati se tom incidentu. Osim toga, utješio se da to ukazanje barem nije donijelo neku poruku smrti ili nesreće kao što su mu u prošlosti donosili snovi. U stvari, cijeli incident kao da uopće nije imao pravo značenje i došao je do uvjerenja da njegova upetljanost bila samo slučajna. Možda je crnkinja tražila nekog drugog i jednostavno naišla na njega. Putovi duhovnog svijeta su mu bili toliko nepoznati, da mu je ovo objašnjenje imalo više smisla od bilo kojih drugih.

Dvanaest

Prijevod: kolos

*Kakav duh mi to maše, sa mjesečeve sijenke
Poziva moje korake i pokazuje na daleke proplanke?*

Papa

Par mjeseci kasnije, Mike-u je neočekivano ponuđen posao suradnika na sveučilištu. Kao diplomirani student, mogao je izvući veliku korist sa te pozicije, osim što je jedini nedostatak bio taj da bi se trebao relocirati na 6 mjeseci, što bi značilo odustati od apartmana.

Ted je bio uzbuđen zbog prilike koja se pruža njegovom prijatelju ali on si jednostavno nije mogao priuštiti održavanje stana samostalno. A ideja da se vrati natrag kući mu se nije nimalo sviđala. Ali o tome će brinuti kasnije, odlučio je i odmah predložio Mike-u da proslave dobre vijesti.

Otišli su do The Chukers-a, lokalnog sudenskog sastajališta i nije prošlo puno već su se svi pridružili slavlju. Nakon nekog vremena, došao je jedan od Mikeovih prijatelja i pozvali su ga do svojeg stola.

"Sjećaš se Ralpa, zar ne?" - Mike je pitao Teda.

"Pomalo," - rekao je, smiješeći se mladom čovjeku kojeg je nakratko sreo jedanput ili dvaput. - "Ralph Maier, zar ne?"

-"Tako je," - namršteno izjavi Ralph dok je drmao ruku koju mu je Ted pružio. - "Što se slavi danas?"

- "Novi posao," - kaže Mike. - "Dođi, uzmi pivu i sjedi. Neću biti ovdje još dugo, pa je bolje da iskoristiš moje pijančevanje dok još možeš."

Ralph im se pridružio i uskoro je čuo sve detalje oko Mikeovog napredovanja.

"Dakle što ćeš ti uraditi?" zapitao je Teda - "kad Mike ode? Vi ste cimeri, zar ne?"

"Da," primjeti Ted. "Nisam još smislio kamo ću otići. Apartman je dobar, ali sam si ga nemogu priuštiti. Tako da ću se možda morati odseliti kući?"

- "Slušaj," kaže Ralph, "a što da dođeš do moje kuće sutra? Imam ideju koja bi ti mogla biti interesantna."

"Kakvu?" - upita Ted

- "Ma, reći ću ti sutra," reče Ralph. "Danas nije dobra večer za razgovor. Moramo popiti mnogo pive ako želimo Mike-u dati pravu oproštajku."

Ted je odobravajući sa smijehom na to prizvao još jednu zdravicu ali sljedeći si je dan dao zadatak da pronađe Ralphovu kuću. Dok se je vozio do kućnog broja, iznenadio se je vidjevši jednu veliku kuću iz vremena prijelaza stoljeća. Ispruženu preko preljepog krajolika prekrivenog sa grmovima azaleja i smirujućim drvećem, koje je izgledalo pomalo zanemareno a kad ga je Ralph uveo u kuću, Ted je bio još jače impresioniran veličinom soba koje su bile pune zakutaka i raznih otvora. Očito je kuća u svoje vrijeme bila nešto izvanredno i on nije mogao shvatiti kako student poput Ralpa može posjedovati ovako predivan dom. Neko su vrijeme razgovarali a tad je konačno Ted upitao Ralpa u vezi njegove tajanstvene ideje.

"Radi čega si htio da se nađemo danas?" upita Ted.

"Kakvu ideju si imao na umu koju si spomenuo kod The Cucker-a?"

"Pa vidi," kaže Ralph - "kako ti se sviđa ova kuća?"

"Pa, zaista je super," kaže mu Ted.

"Vjerovao ili ne," nastavi Ralph, "ovo mjesto pripada meni. Naslijedio sam ga. Zapravo, ja sam živio ovdje sa vlasnicom, gospođom Flowers, koja je bila stara prijateljica moje obitelji. I nakon nekog vremena, nas dvoje smo se zbližili. Bila mi je poput pomajke. Bar mislim, vidi, nikad se nije udavala i ona se prema meni ponašala kao prema svome sinu ili tako nešto. Ovdje sam živio prošlih pet godina dok sam radio na svojoj diplomi. Kako god, nakon što je prošlog proljeća umrla, ostavila mi je ovu kuću."

- "Stvarno super," progovori Ted pregledavajući opet uokolo.

- "Naravno da jest," složi se Ralph - "Ali na žalost, Ted, koliko god ja volio ovo mjesto, pomalo me plaši. Zapravo, malo mi je nelagodno ovdje, valjda, i jednostavno mi se ne sviđa živjeti samom u ovoj velikoj staroj kući. Ali ne želim bilo koga da živi samnom u kući, zbog toga jer je kuća puna vrijednih starina. Mikea poznajem dosta dobro a on ti dovoljno vjeruje da budete cimeri. A i čuo sam o tvojoj obitelji. Prezime Rice je poprilično poznato i poštovano u ovom području. Želim reći da si zapravo uredu. Tako da kad sam jučer čuo da se seliš, pomislio sam da bi možda poželio doseliti ovamo. Imat ćeš cijeli drugi kat a moja spavaonica i stvari su dolje."

- "Jesi li siguran?" - nesigurno upita Ted

- "Da," odgovori Ralph - "Mislim da bi to bilo super. S ljudima u zgradi i izvan nje mislim da neću biti toliko svjestan tišine. Još uvijek mi nedostaje gospođa Flowers ali moram se smiriti i koncentrirati na učenje ako ikad želim završiti magisterij. Dakle što misliš?"

Ted još jednom baci pokled po kući i nakon promišljanja o svojim ostalim nepostojećim alternativama, odluči prihvatiti Ralphovu ponudu. Njih dvojica se nisu poznavala baš najbolje ali Ralph se činio simpatičnim a Teda je bilo lako pridobiti i on nije vidio ni jedan razlog zašto dogovor nebi funkcionirao. Prije nego je vikend završio, premjestio je svoje stvari u gornju spavaonicu i smjestio se uživajući u njezinoj privatnosti i prostranosti.

Kako su imali različite rasporede, Ted i Ralph nisu provodili mnogo vremena zajedno u kući ali su se bolje upoznali i zbližili. Kuća je bila dovoljno velika da su mogli dovoditi vlastite prijatelje a da nisu smetali jedan drugome a rijetko se i dešavalo da bi Ted ili Ralph posjećivali jedan drugog, osim kad bi se bili pozvali. Svaki se je držao svog dijela kuće, dijeleći samo kuhinju i dnevni boravak. Ted je znao kako je Ralph pažljiv sa svim dragocjenostima koje je gospođa Flowers sakupila i on je dao sve od sebe da bude isto toliko pažljiv.

Međutim, nedugo nakon što je Ted doselio u razbacanu staru kuću, počele su se događati neobične stvari. Na primjer, neki dan, dok je Ralph pošao na kat potražiti Teda, došao je u njegovu spavaonicu i pronašao niz bisera na Tedovom krevetu, lijepo uvijeni u krug. Biseri su pripadali gosp. Flowers ali nakon njezine smrti su bili spremljeni na sigurno. Ralph se razljutio na Teda misleći da je on prekopavao po stvarima koje bi trebao ostaviti na miru i kad je Ted stigao kući Ralph se suočio s njime.

- "Što si radio s ovime?" - upita pokazujući Tedu ogrlicu. "Znaš da nebi smio ulaziti među stvari gosp. Flowers."

- "Nemam pojma o čemu govoriš," odgovori Ted u čuđenju. Nikad prije nije vidio ove bisere.

- "Bili su na tvome krevetu, "ljutito reče Ralph." I nimalo ne cijenim to što njuškaš oko ovih stvari."

- "Čekaj malo!" odgovori Ted. "Nemam pojma kako su ovi biseri stigli u moju sobu ali ja ih sigurno nisam ondje stavio."

- "Pa nisu sami od sebe ustali i došetali ovamo, jesu li?"

- "Kako bih dovraga ja to mogao znati?" odgovori Ted zaprepašten ovim neočekivanim optužbama. -

"Nikad ih prije nisam vidio! I ne miješam se s tvojim ili sa stvarima gosp. Flowers, tako si mi rekao. Kako je to moglo završiti u mojoj sobi?"

Ralph nije znao što da misli. Tedovo nijekanje je zvučalo iskreno ali ono u što je bio siguran jest da je on pospremio bisere nakon smrti njegove kume, zajedno sa ostalim njezinim stvarima. Ako Ted nije odnio ogrlicu u svoju sobu, Ralph nije mogao objasniti to što ju je tamo pronašao.

Slučaj ogrlice je s vremenom bio prevaziđen ali po prvi puta postojao je osjećaj sumnje oko Teda u Ralphovom umu. I nakon toga je Ted izbjegavao bilo koji drugi dio kuće osim svojih odaja. Nije volio da bude nepovjerljiv ali poput Ralpa nije mogao opovrgnuti i odgonetnuti čudan događaj.

Ista se stvar dogodila nekoliko tjedana kasnije. Još jedan komad nakita se nalazio na mjestu gdje nebi trebao biti i opet je Ralph optužio Teda što prčka po njegovim privatnim stvarima. I opet je Ted zaniijekao bilo kakvu povezanost sa slučajem i opet je došlo do međusobne svađe ali nisu mogli doći do shvaćanja što se zapravo desilo. Kad se to desilo i po treći puta, Ted je počeo sumnjati da mu možda Ralph želi smjestiti iz nekog razloga ali obojica su bili nepopustljivi kod dokazivanja krivnje. Jednostavno nije imalo smisla. Ralph nije mogao optužiti Teda za krađu jer jednostavno nakit nije izašao iz kuće a ni nestao ali njihovo se prijateljstvo počelo pogoršavati.

Do početka februara, nakon što se desilo nekoliko takvih incidenata, postojao je očit osjećaj slomljenog prijateljstva među njima. Nijedan nije popuštao ni centimetar do tad što se tiče stvari gosp. Flowers. Ted je shvatio da je Ralph vjerojatno zažalio što ima njega za cimera ali jednostavno nije znao kako da ga razuvijeri da su ovi događaji njemu jednako misteriozni kao što bi bili bilo kome. I dalje su nastavili dijeliti kuću ali atmosfera je bila puno hladnija.

Kako je rano proljetno vrijeme ispalo neočekivano toplije, Ted je primjetio kako su travnjak i i grmlje počeli bujati prije reda. Ralph je bio prezauzet učenjem da bi održavao travnjak, pa je Ted odlučio da jedan dan učini specijalnu gestu prijateljstva i obavi vanjske poslove čišćenja i zaljevanja dvorišta. Gospođa Flowers je očito trošila puno vremena da ih učini ljupkima poput kuće i Ted je htio održati tu ljepotu.

Ralph je stigavši kući i vidjevši što Ted radi odmah ljuto ekspodirao.

- "Što se ovdje događa?" upita "Zar ne shvaćaš da imam jako ograničen budžet? Jedva da imam ikakav đeparac nakon što otplatim sve ove režijske. Ti upravo nabijaš veliki račun za vodu!"

- "Smiri se," reče Ted. "Bilo bi mi drago da sudjelujem više u plaćanju računa ako škrtarim svojim udjelom, Ralphe. Čovječe, pa ja sam mislio da ćeš biti sretan što radim u dvorištu. Pogledaj ove biljke. Uvenut će ako ih ne zalijemo. Zar ih ne želiš zadržati u dobrom stanju?"

- "Ne, nema smisla," reče mu Ralph. "Kad diplomiram, već sam dogovorio prodaju zemljišta crkvi gospođe Flowers. A oni će srušiti kuću i sagraditi novi župni dom, tako da će travnjak svejedno biti uništen. Nema veze što će azaleje uvenuti, dakle molim te nemoj povećavati račun za vodu,ok?"

- "Ok," složi se Ted "ako ti tako hoćeš."

- "Tako želim." potvrdi Ralph

Nekoliko jutara kasnije, Tedov san je bio prekinut glasnim Ralphovim jadikovanjem koji se približavao po stepenicama prema Tedovoj spavaonici.

- "Ne mogu vjerovati da me nisi poslušao!" zaviče. "Zar ti nisam rekao da ostaviš travnjak na miru? Nisam napravljen od novca, za boga miloga!"

Ted uspavano sjedne i zbunjeno pogleda Ralpha

- "Uspori malo," promrmlja "O čemu govoriš?"

- "O prskalicama, o tome govorim!" poviče Ralph. "Opet rade vani na travnjaku i ja želim znati zašto!" Ted je bio zaprepašten. - "Pogledaj me," kaže on. "Još sam u krevetu, još nisam ni bio dole, dakle kako sam ih mogao uključiti? Čarolijom?"

- "Pa ako ih ti nisi uključio," upita Ralph sumnjičavo, "tko ih je onda?"

- "Bože, kad bih barem znao," odgovori mu Ted sa rastućim osjećajem zamijeranja. "Idi i viči na nekog drugog, hoćeš li? Nisam ni dirnuo proklete prskalice."

Nekoliko dana međusobno nisu pričali a onda su prskalice opet nađene upaljene. Slijedila je još jedna svađa i tad je Ted jako zažalio što je ikad doselio u ovu glomaznu kuću.

Električni račun je bila sljedeća stvar koja je prouzročavala probleme, nakon što je Ralph došavši kući pronašao upaljena svjetla u praznim sobama. Zagrmio je na Teda upozoravajući ga da prestane nabijati račun ali Ted je stajao na mjestu i odbijao prihvatiti krivicu za stvari zbog kojih nije kriv. Ubrzo su dvojica muškaraca bila spremna da jedan drugog zadave a nijedan nije mogao uhvatiti drugog kod paljenja svjetla.

Bez obzira na to koliko oni razgovarali o tim čudnim događajima, jednostavno nisu mogli doći do razumnog odgovora. U jednom momentu kod njihovih vječnih svađa, Ted je iznio ideju da je možda duh kriv ali Ralph nije ni želio razmotriti tu apsurdnu mogućnost.

- "Ništa se takvoga ne dešava ovdje," inzistirao je. "Ovo su fizički događaji a ne nadnaravni."

Tedu je dosadila konstantna napetost među njima i reče Ralphu da pošto je očito da među njima nešto ne valja, odlučio je da odseli. Osjećao je da nema drugog načina da uvjeri Ralpha kako on nije kriv za probleme oko prskalica i svjetala.

- "Bit ću vani do kraja mjeseca, završi. "Moji starci imaju par soba otraga i uselit ću se u jednu od

njih."

Ralph je prihvatio novosti bez prigovora i Ted bi mogao reći da je njegovom cimeru pao kamen sa srca.

Te noći nakon što je pošao na spavanje i nakon nekoliko sati sna, Ted se naglo probudio osjetivši da se nešto jako loše događa. Pogleda naokolu po zamračenoj sobi i zadrži svoj dah od iznenađenja opazivši lik žene koja stoji pola metra od njegovog kreveta. Kako su njegove oči bile prilagođene mraku, vidio je da je imala kratku crvenkastosmeđu kosu. Žena je bila obučena u crnu suknju i ružičastu svilenu bluzu a oko njezina vrata je bila jako poznata dijamantna ogrlica.

Sjeo je na krevet, suviše uplašen da bi se micao, slušajući što mu žena govori telepatski. Iako je konverzacija u njegovu umu bila smušena, osjetio je da mu žena govori o njegovanju azaleja u dvorištu. Ona je naznačila da je ona htjela pokazati Tedu njezin nakit jer je znala da će on cijeliti njegovu ljepotu. Kad je komunikacija završila, žena je jednostavno isparila u ništavilo. Ted je dugo sjedio na mjestu bez riječi, pun straha razmišljajući o posjeti, sve dok od iscrpljenosti nije opet zaspao. Sljedeće jutro je bio nesiguran oko toga da li da razgovara s Ralphom o tome. Bili su u tako lošim odnosima da se uopće bojao spominjati prikazu koju je vidio, znajući da je Ralph odbacio ideju duha. Ali što bi drugo moglo biti to priviđenje, razmišljao je Ted.

Strijepnja je pobijedila oprez i Ted kao usput reče svom cimeru o ženi u svojoj spavaonici.

Ralph je trijezno slušao i promatrao Tedovo lice kao da pokušava ocijeniti istinitost priče. Napokon je upitao - "Znaš li kako je izgledala?"

- "Naravno," primjeti Ted. "Njezina je kosa bila kratko ošišana i bila je nekako crvenkasto-međa.

Imala je crnu suknju i roza bluzu, svilenu mislim." I," oklijevao je, "nosila je dijamantnu ogrlicu."

Isprva Ralph ne reče ništa i Ted je žalio što mu je ikad rekao o događaju. Tad je Ralph ustao, otišao od kuhinjskog stola i napustio sobu. Kad se vratio nakon nekoliko minuta, sa sobom je donio fotografiju.

- "Evo," reče, dajući mu fotografiju.

Ted se zabuljio u nju, u ženu s kratkom crvenkasto-smeđom kosom s crnom haljinom i dijamantnom ogrlicom.

- "Da," reče "to je ona.

- "To je gospođa Flowers," odgovori Ralph blago ali Ted je mogao čuti novi ton povjerenja u njegovu glasu. - "A to je jedina njezina slika u kući."

- "Kunem se bogom," reče Ted, "nikad je prije nisam vidio."

- "Ne, nisam ni mislio," kaže mu Ralph. "Bila je zaključana u škrinji u mojoj sobi."

Zbunjeno je sjeo ali ovaj put nije bilo nikakvih optužbi. Istinitost situacije ga je konačno pogodila i bilo koja nesigurnost oko Teda je nestala.

I to je bilo olakšanje za Teda ali je i dalje mislio odseliti kad stigne vikend. Dnevno prepiranje sa prijateljem je jedno ali duh je bio još više uznemiravajući.

Dvije noći kasnije gospođa Flowers se vratila. Opet je Ted samo sjedio na krevetu slušajući prikazu kako mu mentalno govori.

- "Želim da pomogneš Ralphu," činilo mu se da govori. "Ako ne ostaneš ovdje s njime on se neće smiriti, noću neće moći odmarati. Ralph se mora dobro naspavati i nastaviti svoje studiranje ili sve se bojim da neće dobiti diplomu."

Ted je tiho primjetio da je duh bio u pravu. Stres s kojima je Ralph doživio sve ove doživljaje, utjecali su na njegove ocjene i bio je na rubu da ispadne iz programa. - "Ako ostaneš ovdje," nastavi gosp. Flowers, "sve dok ne dobije diplomu do kraja mjeseca maja, bit će ti dano nešto što ćeš trebati jedan duži vremenski period."

U potpunoj čudnovatosti situacije, Ted je izgubio totalnu kontrolu nad svojim mislima i bez da bi zastao i razmislio o bilo čemu, on mentalno prihvati ženin zahtjev. Njegovo pogađanje sa duhom je doživio kao udarac.

Ali gospođa Flowers nije stala na tome. - "Bit ćeš jako bolestan ali ćeš ozdraviti. Nemoj brinuti oko te bolesti jer će za tebe sve dobro završiti," izusti umiravajući ga. - "Kad se to dogodi otići ćeš u bolnicu i

ondje ćeš se oporaviti. Ali kad odeš ne smiješ se vratiti u ovu kuću. To će prisiliti Ralpha da krene sa svojim životom dalje."

Sve što je Ted mogao raditi jest kimati glavom i mentalno odgovarati: "Da gospodo." A kad je prikaza nestala i mogao je samostano razmišljati svojom glavom, cijelo se iskustvo činilo nekako mističnim, preljepim i spokojnim. Nije mogao dokučiti mehanizam iza ove vizije ali ipak se činio moćnim čak božanskim. Nikad mu nije palo na pamet pitanje da li uopće anđeli mogu pregovarati s ljudima.

Sljedeće jutro kad je podijelio svoje iskustvo s Ralphom, nijedan od njih nije znao što da misli. Jedan dio Ralpha je još uvijek osporavao Tedovu vjerodostojnost ali više nije mogao vjerovati da mu njegov prijatelj laže. A to ga je učinilo još nesigurnijim nego prije.

Ted je rekao da će poštovati dogovor s gospođom Flowers i ostati u kući, na što je Ralph željno pristao. Sljedećih nekoliko tjedana su sa strepnjom čekali i razmišljali da li će se neobični događaji ponavljati. Ali sve je bilo normalno, bez ikakvih novih incidenata s prskalicama ili uključenim svjetlima u kući ili sa nakitom na neodgovarajućim mjestima ili čak noćnim posjetama. Sve to je bio znak da je duh zadovoljan s njihovim dogovorom i konačno su se počeli opušitati.

Trinaest

Prijevod: galaksija

*Između dejstvovanja neke užasne stvari
I prve reakcije, svo međuvrijeme je
Kao fantazma, ili užasan san.*

Shakespeare

Sljedeći mjesec je bio spokojniji od prijašnjeg perioda Tedovog stanovanja s Ralph-om. Njihovo prijateljstvo se zalječilo i nastavili su da uživaju u njihovom uobičajenom društvenom životu. Što je još važnije, Ralph je bio u stanju da se dublje posveti svojim studijama i njegove ocjene su se takođe drastično popravile. Bez znakova vraćanja aktivnosti duhova, oni jednostavno nisu razgovarali o gospođi Flowers, sve do jednog jutra sredinom marta, kad je Ted primjetio da je Ralph loše raspoložen.

"Šta to nije u redu, drugar?" pitao ga je. "Ne izgledaš baš najbolje." "Uh, ma nije mi ništa, pretpostavljam," rekao je Ralph. "Samo to što je danas petnaesti." "Pa, šta" Ted je slegnuo ramenima. "Danas je godišnjica smrti gospođe Flowers," objasnio je Ralph, "pa me je to oneraspoložilo, znaš. Ona je bila jedna veoma draga žena, i stvarno dobra prema meni. Nikada prije nisam izgubio nekoga koga sam toliko volio, pa mi je teško kad razmišljam o njenim poslednjim danima."

“Žao mi je,” rekao je Ted, ne znajući šta da radi kako bi mu pomogao. Ralph nije više ništa rekao u vezi s tim i otišli su različitim putevima tog dana. Kad su se vratili za vrijeme večere, Ralph je izgledao mnogo bolje. Malo su časkali za vrijeme jela a onda su se obojica spremili za izlazak. Te večeri se održavala jedna žurka, tako da su se Ted i Ralph zajednički radovali dobrom provodu. Negdje oko deset sati uveče Ted je ostao bez energije i vratio se kući. Otišao je na sprat i spremio se za spavanje, planirajući da neko vrijeme čita knjigu. Nekih sat vremena kasnije, vratio se i Ralph. Popričali su nakratko a onda su obojica odlučili da odu na spavanje. Ted se vratio natrag u krevet i počeo je opet čitati, međutim, nije prošlo dugo kad je čuo neku čudnu buku na donjem spratu za koju se činilo kao da je dolazila iz kuhinje. Izgledalo je kao da je neko odvrnuo radio najviše što je moglo ali se čula samo statička buka kao da nije bio dobro podešen na neku stanicu. Nakon par sekundi buka je naglo prestala, tako da je Ted opet nastavio s čitanjem knjige. Međutim, buka se opet začula, ovaj put malo jače. Onda je prestala, da bi opet počela, nastavljajući tako da se pali i gasi svakih šezdeset sekundi. Kad god bi se vratili, pucketavi i krkljajući zvukovi postajali su glasniji i Ted je sada mogao odrediti da ta buka ne dolazi više iz kuhinje. Ona se sada kretala kroz dnevnu sobu i polako ulazila u veliki hodnik u sredini kuće. Kad je buka stigla do stepeništa postala je nepodnošljivo glasna. Ted je ustao s kreveta, otišao do vrata i proviro kroz njih. “Ralph!” viknuo je pokušavajući da nadjača buku, “šta to dovraga radiš tamo dole?” Upravo tada Ralph je kriknuo i izletio iz svoje sobe u hodnik. Kad je on ustrčao uz stepenice, Ted se preplašeno povukao u svoju sobu nemajući pojma šta se dešava. Oblio ga je hladan znoj i tresao se nesposoban da razmišlja i reaguje. Ralph je razrogačenih očiju uletio u sobu i uskočio u Tedov krevet. “Nisam ja!” vikao je, “nisam ja, nisam ja! Ted, učini nešto, zaustavi to!” “O Bože, Ralph, šta je to?” odviknuo mu je Ted. Buka je sada ispunjavala stepenište, odzvanjajući toliko glasno da ih je obojicu zaglušivala. Zidovi kuće su se tresli sa svakom eksplozijom zvuka, sve dok se nije počelo činiti da je cijela kuća počela da diše, udiše pa izdiše, udiše pa izdiše, živa i monstrouzna.

Ted je samo mislio na to kako da se što više udalji od prijetećeg urlika ali ovaj se nemilosrdno penjao stepeništem prema njegovoj sobi, presjecajući tako odstupnicu kroz prednja vrata kuće. U goloj panici, Ted je otrčao do prozora i poderao zavjesu, odlučan da ne ostaje u sobi ni sekundu duže. U istom momentu i Ralph je isto pomislio, tako da je nastala pometnja i kad su obojica istovremeno nagrnuli kroz prozor, zaglavili su se u njemu jer su im se ruke i noge ispreplele, tako da su se na kraju jedva iskobeljali napolje. Naposljetku, Ralph je prvi uspio da skoči na izbačeni dio krova koji je pokrивao trijem kuće, dok ga je Ted slijedio noseći u rukama svoju odjeću i patike. Skliznuli su niz krov i skočili na zemlju dok su ih odozgo zasipali komadi Tedove odjeće.

Ralph je odmah ustao i dao se u bijeg, dok je Ted prvo zgrabio svoju odjeću a onda ga je pratio što je brže mogao, poskakujući i posrćući dok je istovremeno pokušavao i da se obuče. Nisu se zaustavljali sve dok nisu stigli do jednog restorana koji je radio cijelu noć a nalazio se u susjednom kvartu. Uletjeli su žurno u unutra i pronašli utočište u jednom dobro osvijetljenom separeu. Užasnuti, ostali su tamo da sjede sve do zore. Ralph jedino što je mogao, to je bilo da jeca i da se trese, preplašen i nespokojan. Ralph ovaj put nije imao sumnje. Znao je da Ted nije bio odgovoran za ono urlikanje a sa sigurnošću je znao i to o kakvoj se buci radilo. Ovaj put je imao objašnjenje.

“Kad je gospođa Flowers umirala,” pričao je Tedu, “išao sam svakog dana da je obiđem u bolnici. Posljednjih par dana je bila u komi i disala je veoma naporno i glasno. Nikada prije nisam bio u blizini nekoga ko je umirao. Slušao sam kako se bori za vazduh, iz sata u sat, i nikada neću zaboraviti kako je to zvučalo. “To je bilo ono što smo noćas čuli,” rekao je skrušeno. “To je bio zvuk gospođe Flowers kad je umirala. To se zove samrtni hropac.”

Ted je samo slegnuo ramenima i ništa nije rekao. Nikada prije on se nije toliko uplašio a kad su došli polako do kuće, nakon izlaska sunca, nikako nije mogao da se natjera da uđe unutra. Međutim, Ralph

ga je preklinjao da ostane. On niukom slučaju nije mogao da sam živi tu, pogotovo nakon ove užasne noći. Ted se na kraju složio s njim. Naposljetku, on je to obećao gospođi Flowers i sada se bojao da pogazi to obećanje, poznavajući silu koju je duh u stanju da prikupi ukoliko mu to zatreba.

Do kraja semestra Ralph je grozničavo učio kako bi završio studij i dobio diplomu na čemu je insistirala i njegova pokroviteljka. Nije više bilo izlazaka, niti bilo čega drugog sve dok nije završio s poslom. Njegov trud se isplatio, ocjene su mu se popravile i položio je sve ispite. On i Ted su se trudili da ne učine ništa pogrešno što bi moglo opet naljutiti gospođu Flowers.

Do kraja aprila stanje u kući je bilo opet normalno. Ralph više nije bio nervozan, tako da su on i Ted opet mogli mirno spavati. Znanje da je ispunio želje svoje dobročiniteljke davalo mu je unutrašnji mir i snagu. Međutim, Ted je uskoro počeo da se kreće nizbrdo. Prvo se osjećao samo umorno, a onda je počeo sve više da slabi. Jedne večeri kad se vratio s posla, u stomaku je osjetio takvu mučninu da je morao iznenada da povрати sve što je pojeo tog dana.

Iduće sedmice svaki dan je bio isti. Budio bi se iscrpljen, mučio bi se na poslu, pokušavao bi da jede a onda bi noću povraćao. Tako, fizički iznuren, nesposoban da zadrži išta u svom stomaku, Ted je neprestano gubio težinu i na kraju obuzela ga je slabost. Nije više bio u stanju da radi pa je napokon otišao kod doktora. Tamo su mu uradili cijelu jednu seriju analiza kako bi odredili u čemu je problem, međutim, svi rezultati su bili negativni. Doktor je Tedu dao neke lijekove protiv mučnine i poslao ga je kući s uputsvom da mu se javi ukoliko se stanje pogorša. Međutim, stvar je postala još gora. Ted je pokušavao da izlazi na kraj sa svojim radnim obavezama, iako je stalno patio od mučnine i slabosti. Sve je kulminiralo kad je jednog jutra u očajanju sjedio za svojim radnim stolom, pokušavajući da se koncentriše. Osjetio je kako ga obuzima jedan iznenađan talas vrtoglavice i borio se da ustane sa stolice. Sljedeća stvar koje je bio svjestan bila je ta da leži u bolničkom odjeljenju intenzivne njege, okružen medicinskim personalom s priključenom infuzijom na ruci. Nije se sjećao kad se onesvijestio, niti se sjećao puta ka bolnici u kolima hitne pomoći. Kao kroz maglu, slušao je kako doktor naređuje da mu se odmah urade još neki testovi. Tokom sljedeća tri dana, Ted je bio podvrgnut cijeloj jednoj seriji medicinskih procedura. Kad je treće noći sjedio zajedno sa svojim roditeljima koji su mu došli u posjetu, doktor je napokon došao da im saopšti rezultate.

“Stvarno ne znamo šta nije u redu s Tedom,” rekao je on gospođi i gospodinu Rice, izvinjavajućim tonom. “Ne bih želio da pravim uzbunu ali postoji tu dosta simptoma koji me tjeraju na sumnju da se radi o raku. Ali, ja to još uvijek ne znam. Jedini način da budemo sigurni je da napravimo jedan hirurški zahvat za dijagnostičke svrhe ili biopsiju. Za to mi treba vaša dozvola.” Ošamućen ovom viješću, Ted je pokušao da prodiskutuje sve mogućnosti sa svojim roditeljima, međutim, iako nijedno od njih nije željelo da on ide na operaciju, stanje u kome se nalazilo nije mu ostavljalo neku drugu opciju. Tako se on s oklijevanjem složio s operacijom i doktor ju je zakazao za iduće jutro. Nakon što su ga roditelji napustili, Ted je ostao da leži u krevetu osjećajući se usamljeno i preplašeno. Razmišljao je o doktorovoj sumnji da se radi o raku i pokušao je da prihvati mogućnost da je suočen sa bezizlaznom situacijom. Sve njegove nade o budućnosti strujale su mu kroz glavu kao neki film o izgubljenim šansama. Medicinska sestra je donjela sedative i kako je tonuo u san, tako mu se iznanada pojavila misao o Maji i Dolini sunca. Činilo se kao da je njena slika visila u zraku ispred njega a njen osmijeh tako spokojan i ohrabrujuć, bio je poslednja stvar koje se sjećao te noći.

Ujutro u sedam sati u Tedovu sobu je stigao doktor sa dva pomoćnika, što je ovoga malo razbudilo. Doktor je upalio svjetlo a onda se ukočio na vratima, piljeći bez riječi u Teda. Pomoćnicima je dao rukom znak da napuste sobu a onda je Tedu što je mogao tiše rekao, “Nemoj se micati. Nemoj ustajati iz kreveta. Poslaću nekoga da ti donese noćnu posudu ukoliko ti je potrebna, ali sta god budeš htjeo, nemoj samo napuštati krevet.” Doktor je izašao natraške iz sobe i zatvorio vrata. Vratio se natrag

nakon pola sata sa dva pomoćnika ali su ovaj put nosili hirurške maske i rukavice. Detaljno je pregledao Teda i onda je pozvao laboratoriju da pošalju jednog tehničara. Uzeti su uzorci krvi i odneseni a Tedu je naloženo da ostane ležati u krevetu. On je pokušao da dobije neko objašnjenje od doktora ali njegova pitanja su bila ignorisana. Tek nakon par dugih i za Teda zabrinutih sati, doktor se ponovo pojavio. "Dobili smo rezultate," rekao je Tedu, "ali čisto ne mogu da vjerujem. Ted, ti imaš hepatitis. Jutros kad sam došao i vidjeo da je tvoja koža dobila zlatno-žutu boju, znao sam o čemu se radi. "Ali, ono što ne razumijem, to je što smo već uradili tri testa na hepatitis i svi rezultati tokom tri poslednja dana su bili negativni. To se jednostavno nije smjelo dogoditi. U svakom slučaju, sada bar znamo u čemu je problem s tobom. Dok te budemo liječili, moraćeš ležati gore na spratu u karantinu. Moraćeš se odmarati u krevetu najmanje mjesec dana. Ukoliko tada sve bude u redu, onda ćemo moći razgovarati o tome da te pustimo kući." Tako je počeo jedan dugi tretman za čije vrijeme je Ted bio izolovan od direktnog kontakta sa ostatkom svijeta. Posjetioци su morali da pričaju s njim kroz jednu zaštitnu barijeru i to samo nakratko sve dok mu se nije počela vraćati snaga. Ralph mu je često dolazio u posjetu i rekao mu je da se dogovorio sa svojom djevojkom da i ona spava u njegovoj kući, tako da ne bude sam. "Do kraja semestra su ionako ostale samo dvije sedmice," rekao mu je Ralph, "i ona je pristala da se preseli kod mene dok se ispiti ne završe."

Mjesec dana oporavka je napokon prošao i Tedu se zdravstveno stanje bilo dovoljno poboljšalo da je mogao preći kod roditelja za sljedeća tri mjeseca oporavka. Ralph je bio jedan od njegovih prvih posjetilaca tamo i saopštio mu je da je napokon završio svoj magisterijum. "Tako, sada sam to sve ostavio iza sebe," smijeh se, "I spreman sam za sve što me sada čeka. Jedina stvar koja me sada interesuje, druže moj, to je kada ćeš biti u stanju da se vratiš natrag u moju kuću. Sada izgledaš prilično dobro, pa šta misliš? Onu tvoju staru sobu sam lijepo sredio i ona je sada spremna da se useliš u nju kad god poželiš. Ti mi stvarno nedostajes, druže."

"Ne znam," Ted je oklijevao. "Da li misliš da je to stvarno dobra ideja?" "Naravno," rekao je Ralph. "Stvarno želim da se vratiš natrag. Bilo je lijepo to što je moja djevojka mogla da bude samnom kako bi me spriječila da poludim, ali ona ne može više da ostane tamo. Pored svega, stvarno mi nedostaješ. Ne samo meni, nego svima. Ali rekao sam im, nema velikih i bučnih žurki sve dok se sto-posto ne oporaviš. A onda ćemo opet početi sa zabavom, šta misliš?" "Zar se ne sjećaš šta mi je gospođa Flowers rekla?" Ted je podsjetio svog prijatelja. "Ona mi je rekla da se nakon moje bolesti neću vraćati natrag." "Da, sjećam se," Ralph je klimnuo glavom, "ali, dovraga, sada više ne znam da li da uopšte vjerujem u to, da se ta stvar stvarno desila."

Ted ga je upitno pogledao a Ralph je slegnuo ramenima. "Pa, dobro," rekao je na kraju, "ako se ne budeš vratio, onda sumnjam da ću tamo ostati sam da živim. Nisam oduševljen da živim sam na jednom takvom mjestu. Mjestu kao što je kuća gospođe Flowers, potreban je smijeh i razonoda. Mislim da ću otići malo do Atlante da posjetim neke prijatelje tamo, pa ćemo popričati o svemu kad se vratim. Doduše, stvarno bih volio kad bi se mogao vratiti natrag. Mogao bih čak da započnem i doktorat. Dobro, u svakom slučaju nemoj zaboraviti da tamo možeš jeftino živjeti a vjerovatno ne želiš da ostaneš zauvijek s roditeljima. Ted, želim da razmisliš još jednom o tome." "Ali gospođa Flowers je bila u pravu kad mi je rekla da ću se razboljeti," usprotivio se Ted, "a poslije onoga kroz šta smo prošli na godišnjicu njene smrti, mislim da bi je trebali ozbiljno uzeti." "Da li stvarno vjeruješ u ono što ti je rekla?" pitao ga je Ralph. "Zar ne misliš da je to sve mogla biti samo jedna halucinacija ili nešto slično?" "Ne znam," odgovorio mu je Ted. "Moraćemo sačekati dok se ne vratiš, pa ćemo vidjeti." Ralph je ovaj put popustio i ostavio Teda da se odmara. Otišao je u Atlantu da provede tamo sljedeći mjesec a kada se vratio imao je iznenađujuće vijesti.

"Nećeš ovo vjerovati," rekao je. "Kad sam bio u Atlanti, ponovo sam se povezao sa jednom mojom bivšom djevojkom koja se upravo razvela i super smo se provodili. Ona je poželjela da opet budemo

zajedno i ja sam se složio s tim. Selim se u Atlantu. Već sam dobio tamo posao, jedan stvarno dobar posao. Tako, sve što sada treba da uradim, to je da kontaktiram ljude iz one crkve gospođe Flowers' i da im kažem da sam spreman za prodaju kuće.”

“Čestitam ti!” rekao mu je Ted s osmijehom. “Znači, sve ispalo dobro? A gospođa Flowers je nakon svega bila u pravu. Ona je rekla da trebaš da se posvetiš svom životu a kako se čini, to je ono što i radiš. Uh, čini mi se da je ona znala o čemu je pričala?” “Da,” Ralph se složio, “pretpostavljam da je tako. Ko bi samo znao?” “Da,” Ted je ponovio, “ko bi znao?”

Bilo mu je drago za Ralpa ali nije mogao da ne misli o tome kako će on sam normalizirati svoj vlastiti život. A žarko se nadao i tome da je poslednji put vidjeo nekog od duhova. Njegovi susreti s prikazom Tetke Djemime i sa duhom gospođe Flowers, uprkos njihovoj misterioznoj svrsi kojoj su trebali poslužiti, ostvarili su bar dvije stvari. Sada je Ted znao da je svijet duhova stvaran na neki nepojmljiv način ali ga je to njegovo blisko znanje o tome plašilo i stvaralo mu je jedan osjećaj nelagodnosti.

Četrnaest

Prijevod: vjetar

*...vođen nekom čudnovatom silom, ja sam osuđen na putovanje
ruku pod ruku sa svojim čudnim junacima*

Gogolj

Do kraja ljeta je Ted opet bio zdrav.

Kontaktirao je šefa i na svoj užas doznao kako je zbog dugog izostanka neki drugi zaposlenik preuzeo njegovo radno mjesto. Znao je da ga je tvrtka dužna vratiti na posao, ali trenutno u Tuscaloosa uredu za njega nije bilo mjesta.

Umjesto toga, ponuđeno mu je namještenje u stotinu milja udaljenom Gadsdenu. Iako potišten zbog seljenja tako daleko od kuće i prijatelja, Ted je, odlučan da izvuče najbolje iz situacije, ipak prihvatio ponudu. Da bi se finansijski oporavio od mjeseci nezaposlenosti bilo mu je potrebno zaposlenje, a i nadao se da život u Gadsdenu neće biti previše samotan.

Međutim, kad se jednom doselio u stančić prljavog industrijskog grada, sav njegov entuzijazam ubrzo je splasnulo. Nikoga tamo nije poznavao i njegova depresija se produbila. Jedinu odmor od monotonije svakodnevnice Tedu su bili odlasci u Tuscaloosu, koje je prakticirao gotovo svaki vikend. A svake nedjelje, dok se vozio natrag u Gadsden, njegov duh bi opet potonuo.

Na jednom od tih putovanja kući, kad ništa posebno nije imao u planu, Ted odluči skočiti do Chuckera,

bara u kojem je visio za vrijeme faksa. Chucker, u svoj svojoj mjesnoj ozloglašenosti, nije bio ništa drugo doli natkriveni kolni prilaz zatvoren na oba kraja. Dotrajali stolovi i stolice trusili su se po podu, zimi je bilo hladno, a ljeti sparno, a žohari su ga smatrali svojom domovinom. Drugim riječima, Chucker je bio omiljeno studentsko okupljalište za razuzdavanje, a Tedu je bila potrebna dobra doza smijeha.

Ralph i Ted su bili stalni gosti Chuckera sve do Tedove bolesti, koja je u stvari i dovela do jednog od onih incidenata zbog kojih je mjesto i došlo na glas. Nakon što je Tedu dijagnosticiran hepatitis i on je hospitaliziran, Ralph je obavijestio stalne goste bara da su svi oni bili izloženi vrlo zaraznoj bolesti. Svi su digli galamu oko injekcija gama globulina koje su morali primiti, no nitko glasnije od sveučilišnog profesora dr. Eugena Thorn.

Prvo je nakratko osuo paljbu po odsutnom Tedu, a zatim se prebacio na liječnike, medicinske sestre i medicinu općenito, deklarirajući da nikad neće ići u bolnicu. No banda iz Chuckera ga je odvela sa sobom bez obzira što je cijelim putem prosvjedovao.

Kada su stigli, drugi su inzistirali da bi dobri profesor trebao biti prvi ne bili ga tako ušutkali, te ga sestra povede u ordinaciju naloživši mu da spusti gaćice i nagne se preko stola. Dok je ona pripremala injekciju, liječnik iznenada širom otvori vrata, i dr. Thorn, potpuno izložen, „uslika“ pretrpanu čekaonicu. Ovaj prikaz bi dočekan gromoglasnim aplauzom, a nakon toga dr. Thornovo vrijeđanje Teda premetne se u prijetnje.

"Sad mi ga je dosta!" grmio je profesor, "sredit ću ga! Kad se Ted Rice oporavi, moj je. Koštao me je dvadeset dolara za ovu prokletu injekciju, i još me natjerao da cijelom gradu pokažem голу guzicu! "

A svakim novim prepričavanjem u Chuckeru zgoda je postajala sve napuhanija i kićenija. Tako da kad se Ted pojavio te subotnje večeri, bio je popularni lik. Ušao je na vrata i svo komešanje i buka su prestali dok je ekipa zloslutno šuteći buljila u njega. Za udaljenim stolom netko je iznenada skočio i uperivši prst u Teda zagalamio: "Bježite ljudi, ide tifusar Teddy!"

Smijeh se zaori lokalom, a Ted se probije do stola dr. Thorna, naruči pivo i sjedne promatrajući gužvu. Bila je to tipična mješavina kopača kanala i studenata, profesora i knjigovođa, školarki i nekoliko pritajenih prostitutki, i hrpa Tedovih starih prijatelja.

Par tamnoputih lica isticalo se u gužvi, a hipiji su masi dodavali mrvicu ekscentričnog kolorita. Čak se i Regina Cook, nekad slavna balerina danas stotridesetkilašica, pojavila na jednokratnu izvedbu piruete.

Vrata se treskom otvoriše i eto Regine! Sva blistava u prevelikoj tuti uskakutala je u gužvu izvedbom arabeske iz „labuđeg jezera“ razbacujući uokolo stolice i „pokrovitelje“ bara, dok je dr. Thorn galamio: "Razlaz! Regina se valja! "

Krici su se vremenom prigušili i sve se vratilo u kolotečinu, izuzev dvije tuče koje su svi ignorirali sve dok boksači nisu odustali i nastavili zajedno naručivati. Bila je to burna noć u Chuckeru, i prije nego su gosti očekivali, došuljala se ponoć i vrijeme za fajront.

No pijana bagra još nije bila spremna na fajront. Netko je uzviknuo: "Hej, pa kod Joa u kući je tulum! Svi za mnom!"

I narod odgovori kupljenjem iz Chuckera i ukrcavanjem u karavanu automobila koja se kotrljala niz

ulicu. "Dobro, nije da ćeš se pretvoriti u bundevu kad otkuca ponoć ", reče dr.Thorn Tedu. "Zato hajde, i ti isto ideš. Ti si jedini trijezan, ti moraš voziti."

I Ted se odjednom našao za upravljačem svog auta namamljen i otet od najluđe ekipe suvozača. Svi preobilno natočeni putnici, u isti su glas, s dr.Thornovom nadglašavajućom grmljavinom, disonantno izvikivali naputke. Uskoro se Ted prebacio u pravu traku slijedeći kolonu namjerenu na tulum koji je već satima bio u tijeku. Sve sobe su bile nakrcane ljudima i u ovaj kasni noćni sat biješe to vrlo prijateljska gomila.

Ted je tumačio kroz veliku staru kuću domahujući, razgovarajući i slušajući glazbu, koja je za razliku od bilo koje druge koju je ikad čuo, bila puna čudnih ritmova i nepoznatih instrumenata. Nešto kasnije, u jednoj sobi nabasao je na grupicu ljudi okupljenih oko niskog stolića nasred kojeg se nalazila njemu neprepoznatljiva novotvorina.

S cjevastim viticama koje su izlazile iz urnolikog tijela, naprava je izgledala poput metalne hobotnice. Ljudi u sobi su bili nasmiješeni, ali neobično mirni, i Ted je promatrao kako svako malo netko od njih uzme cjevčicu i duboko udahne iz nje. Zanimalo ga je što to rade, ali nije htio ništa pitati ne želeći ispast neznalica.

Budući da nikada nije bio izložen takvim stvarima, uključujući tu i marihuanu, Ted doista nije imao pojma o čemu se tu radi, ali kad mu je jedan poznanik domahnuo i ponudio: "Zašto ne povučeš dim?", on se pridruži. Uzeo je cijev u usta i udahnuo punim plućima. Sjedio je tako nekoliko trenutaka napeto iščekujući, ali se ništa nije dogodilo.

Atmosfera je, s druge pak strane, bila tako puna sreće i ljubavi da se Ted zavalio uživajući. Ostale je očito „bolilo za sve“, i Ted zaključi da on to jednostavno nije propisno učinio. U ponovnom pokušaju Ted potegne iz nargile kao smuk. I opet nije primjetio nikakvu razliku. Međutim, ljudi sa strane su primijetili određenu promjenu. Ted je bio duboko u razgovoru s nekim, a zatim, usred rečenice, lice mu se iznenada smrznulo u čudni smiješak. Dvadeset minuta kasnije još uvijek nije završio rečenicu. Na kraju su ga prijatelji nježno poduprlji uza zid i otišli.

"Tko je taj tip s blaženim smiješkom?" Ted je kasnije čuo kako netko pita, ali je on predaleko odlutao da bi mogao odgovoriti. Omamljenost se produžila, a negdje iza tri ujutro, Ted osjeti kako ga podižu i usmjeravaju van. Tulum je gotov, rečeno mu je, vrijeme je da se krene kući.

Prije toga, međutim, mora pronaći svoj auto, ogromni Buick koji je posudio od oca. Uz pomoć prijatelja, Tedov auto je lociran i on bi utrpan unutra. Njegov obiteljski dom nalazio se samo nekoliko blokova dalje, ali Ted je imao poteškoća s vidom. Njegova perspektiva se skroz iskrivila, a isto tako i motorika. Čak mu se i hodaње činilo vratolomno brzim.

Kad je upalio auto bilo mu je nemoguće kontrolirati mašinu. Čak i najmanji, nježni dodir nogom po papučici gasa ispaljivao je auto prema naprijed sumanutom brzinom, tako da je, poput dobrog defenzivnog vozača, zadržao jednu nogu na kočnici dok je drugom dodavao gas. Plašljivo se izvikao na rikverc i zaputio niz ulicu, no svaki put kad bi dodao gas činilo se kao da će automobil eksplodirati pod njim.

Nije mogao shvatiti zašto brzinomjer očitava samo pet milja na sat, kad je bio potpuno siguran da juri brže od dozvoljenog.

Spuštajući se sa kolnog prilaza pa niz cestu Ted je veliku pozornost posvetio svom kormilarenju. Put do doma prolazio je pored velikih, starih kuća s prostranim okućnicama. Ravno ispred sebe ugledao je ulicu u koju treba skrenuti. Okrenuo je volan i nagario makinu zatekavši se kako preko privatnog prilaza juri ravno u frontalni sudar sa garažom na njegovom kraju. Zamjenio je kućni prilaz za cestu, ali bilo je prekasno da se zaustavi. Moćni Buick se oteo kontroli i krenuo u stampedo.

"O moj Bože!" vrisnuo je skrenuvši u posljednjem mogućem trenutku. Ne premišljajući usmjeri auto prema rubniku, bez pardona vozeći preko travnjaka, ravno u betonsko pojilište za ptice. Osjetio je udarac i čuo struganje i lupanje krhotina po šasiji dok je automobil napredovao. Nažalost se i osuđeni nasad azaleja našao na putu pa su i one pokošene dok se vraćao na kolnik ostavljajući iza sebe trag od iščupanog grmlja i komadića cementa.

"Uf! To i nije toliko loše završilo! Vjerojatno neće ni primijetiti," razmišljao je čestitajući si na izbjegavanju za dlaku. „Hvala Bogu da nisam zabauljao u tu garažu i još i neku štetu napravio! "

Ulica koju je trebao bila je točno ispred njega, a Ted toliko zadovoljan samim sobom da nije uspio zamijetiti veliku garnituru vrtnog namještaja smještenu između njega i njegovog cilja. Buick se nastavio valjati, a aluminijske stolice gužvati glasno krckajući pod njegovih kotačima, no Teda nije bilo briga. Uspio je! Došao je do ulice živ i zdrav, i to je jedino važno!

"U redu", odahne, "sad je to dalje lagana vožnja. Još samo par blokova. " Ted je bubnuo preko rubnika pa zatalasao po sredini ceste kako ne bi još nešto pogodio. Pratila ga je buka struganja i grebanja, ali je bio previše fokusiran na svoj cilj da bi to primjetio. Sve u njegovu zadimljenu umu bilo je prikovano na dom, sada samo nekoliko kuća udaljen.

Nešto je bljesnulo u retrovizoru. Ted pogleda gore i vidje rotirajuća svjetla na policijskom autu koja se kreću u njegovom smjeru. "Uh-oh", mislio je penjući se polako na rubnik, "moraš biti kul. Ne želiš da nešto posumnja."

Patrolni automobil parkirao se iza njega i policajac se došetao do vozačeve strane Buicka odmahujući glavom. Navirio se kroz prozor u Tedovo nacereno lice i upita: "Što to radite?" Ted ispusti uzdah olakšanja kad je prepoznao policajca kojeg je nekoliko puta susreo u Chuckeru. "Oh, baš se vraćam kući", odgovori on hihoćući se. "Znate li da posljednja tri bloka ostavljate trag od rasutog vrtnog namještaja iza vas?" policajac upita. "I da vućete sofu zakačenu za stražnji branik?"

Zbunjen tim iznenađujućim novostima, Ted se nagne kroz prozor i užasnuto zagleda u pokolj iza sebe. "O moj Bože!" zahropće. "Ma fućkaš namještaj, čovječe! Ja sam zabrinut za ljude koji su sjedili na njemu!"

Prestravljen, očekivao je da ga odvuče u zatvor, ali policajac koji je iz osobnog iskustva znao što se nekom može dogoditi nakon noći provedene u Chuckeru, nije ga uhitio. A Ted, koji je izvukao lekciju iz marihuana-hobotnice, odlučio je da bi se možda trebao držati samo pive.

Većina vikenda su, međutim, bili dosadni i samotni, pogotovo kad se Tedu automobil pokvario i on nije mogao otići iz Gadsdena. Ipak, nekoliko mjeseci nakon preseljenja iznenadio ga je Ralphov telefonski poziv.

"Donna i ja bi te željeli vidjeti", veselo je rekao Ralph.

"Zašto ne bi ovaj vikend došao u posjetu? To je samo dva sata vožnje do Atlante. Super ćemo se provesti."

"Stvarno bih vas oboje volio opet vidjeti", rekao je Ted, ali ne mogu. Auto mi je na popravku." "Nema problema", Ralph je inzistirao. "Southern Airlines upravo imaju sniženje cijena. Let do Atlante bagatelno je jeftin. Zašto ne sjedneš na avion? Mi ćemo te dočekati na aerodromu i povesti u razgledavanje Atlante. Svidjet će ti se."

Očekivanje još jednog dosadnog vikenda u Gadsden bilo je više nego što bi Ted mogao podnijeti, pa je pristao i odmah obavio rezervaciju. U petak nakon posla otišao je ravno do aerodroma i ukrcao se na avion.

Čovjek koji je sjedio pokraj njega bio je vrlo prijateljski i odmah povede razgovor kako bi im brže prošlo vrijeme. Dok su razgovarali Ted se iznenadi otkrićem da je čovjek poznao njegovu sestru jer su prije više godina radili u istoj banci. Čovjek je sada bio predsjednik nove banke u Atlanti, i on i Ted ostatak leta provedoše u prijateljskom druženju.

"Uzgred budi rečeno," rekao je dok su se rastajali na aerodromu, "ako ćete ikad razmišljati o preseljenju u Atlantu Tede, posjetite me u banci. Puno ćemo se poslovno širiti u ovom području, a budući da imate iskustva u financijama, mogli bi nam biti od koristi."

"Hvala, puno hvala", kazao je Ted rukujući se s njim. "To je stvarno lijepo od vas."

Ralph i Donna su stajali vani toplo dočekavši Teda. Sljedeća dva dana bili su koloplet posjećivanja i razgledavanja po gradu u koja su ga povelili njegovi prijatelji. Po prvi puta nakon preseljenja u Gadsden Ted se dobro zabavio i to je njegov povratak u samački stančić učinilo još depresivnijim. Razmišljao je o ljubaznom čovjeku kojeg je upoznao u avionu i ponuda za posao postajala mu je sve privlačnijom. Ralph ga je ohrabrivao da ju prihvati, a obojica su došli do zaključka da bi to bio dobar način za Teda da se makne iz Alabame daleko od čudnih i zastrašujućih psi-fenomena s kojima se tamo susretao. Govoreći sam sebi da ne očekuje previše kontaktirao je predsjednika banke i zatražio termin za razgovor.

Pozvan je u Atlantu i nakon cjelodnevnog obilaska banke i sastanaka s raznim zaposlenicima, Ted je dobio ponudu za radno mjesto. Nije mu trebalo ni dvije sekunde da prihvati, a kad se vratio u Gadsden obavijesti svoje i počeo se pripremati za preseljenje. Dva tjedna kasnije pronašao je stan u Atlanti i prionuo na učenje o svom novom poslu. Njegovo prvo namještenje je bilo u odjelu kreditnih kartica uz ženu po imenu Harriett Wallace. Brzo su postali prijatelji, a Ted je u njoj pronašao ugodnog sugovornika i veliku pomoć u prilagodbi novoj okolini. U stvari, sve u njegovom životu u Atlanti razvijalo se tako glatko da je bio siguran kako je napravio dobar izbor preselivši tamo.

Jedno popodne dok je zadubljeno radio za stolom, Harriett se nagne prema njemu i prošapće: "Hej, Tede, vjeruješ li u duhove?"

Čelo mu se prestrašeno naboralo dok mu se u misli vratila noć terora u kući gospođice Flowers. "Zašto to pitaš?" upita je. "Moja prijateljica Julia ima prijateljicu po imenu Marie Jackson," objasni Harriett, "i upravo mi je rekla da kreću s nekim predavanjima o duhovima."

"Predavanja o duhovima?" ponovi Ted. "Što je za ime Boga to?" "To je studij psi-razvoja", reče Harriett. "Uče te kako da komuniciraš s duhovima. Prijateljica želi da se pridružim i sudjelujem, ali ja stvarno ne želim ići sama. Mislila sam da bi možda ti htio ići sa mnom." "Uhuhu, nema šanse," Ted je

protresao glavom. "To mi ni najmanje ne treba! Ne gospo, ne želim razgovarati s duhovima!" Harriett ga iznenađeno pogleda. "Što je bilo?" upita, "Što se to dogodilo, a da mi o tome nisi pričao?" "Srećo", nasmijao se nervozno, "stvarno mi ne bi vjerovala da i jesam."

Ali Harriett se nije dala otkantati i nakraju je Ted popustio dovoljno da joj nešto malo ispriča o iskustvu s Ralphom u Tuscaloosi.

"Da si kroz takvu muku prošla," zaključio je, "ni ti nebi htjela imati posla s duhovima. Zato, molim te Harriett, pusti to na miru i nemoj me tražiti da idem na ta predavanja, u redu? "

"Ma naravno", složila se i neko vrijeme se to nije spominjalo. Kako bilo, ona i Ted su se kroz iduće mjesece još više zbližili redovito navečer razgovarajući preko telefona jadajući se i tračajući o poslu. Jedne noći, nakon što su neko vrijeme proveli u razgovoru, Harriett opet spomene satove nastave psihologije, moleći Teda da još jednom razmotri svoj dolazak. "Kad bi samo znala koliko mi je i sama pomisao na sve te stvari još uvijek uznemirujuća", kazao je iritirano, "ne bi nastavljala kopati po tome! Harriett, ti jednostavno ne razumiješ. Preselio sam sve do Alabame kako bih se maknuo od tih stvari, a sad ih ti pokušavaš vratiti u moj život. Osim toga, možda su baptisti u pravu. Možda je to sve djelo đavola. To je nešto s čim jednostavno ne želim imati posla, pa ako si uistinu moj prijatelj, odmah ćeš prestati s tim!"

"U redu, žao mi je", ispričala se Harriett. "Ali moram ti samo još nešto reći i onda više to neću ni spomenuti. Nekoliko puta sam o tebi pričala Juliji, Tede, i Marie isto. Marie je pitala kako izgledaš, a kad sam joj objasnila inzistirala je da te sretne što je prije moguće. Ne znam zašto, ali obećala sam joj da ću vas barem pokušati spojiti." "Pa molim te, nemoj!" Ted je odgovorio odlučno. "Ne želim razgovarati s njima, ili se nalaziti, ili uopće išta imati s njima."

Čim je to izgovorio u telefon, Ted pogleda uvis i ugleda staklenu čašu koja se, kao nevidljivom rukom nošena, sa kuhinjskog elementa podigla u zrak. Od šoka mu je skoro vilica otpala. Tada čaša iznenada tresne u sudoper zdroбивši se u tisuću komadića.

"Što je to bilo?" upita Harriett čuvši buku u pozadini.

"Za ime Božje, dolazi ovamo!" uzvikne Ted ispustivši slušalicu. Otrčao je prestravljeno iz kuhinje ravno van na parkiralište, ne usudivši se vratiti unutra sam.

Harriett je stigla za par minuta. Ugledala je Teda koji je problijedio i nekontrolirano drhtao. Odveo ju je do stana i pokazao joj razbijeno staklo u sudoperu. Kad joj je rekao što se dogodilo, Harriett je postala nervozna poput njega. "Sad valjda razumiješ zašto ne želim pričati o duhovima?", rekao je. "Sablasne stvari koje su se odigrale u prošlosti jednostavno su previše za mene. Ne želim te duhove nigdje u svojoj blizini! A onda si ti opet počela pričati o tome i pogledaj što se sad desilo. Dobit ću slom živaca ako me ne ostaviš na miru. A ako ti one žene budu opet dosadivale u vezi sa mnom, jednostavno im reci da sam odselio iz grada! "

"Naravno Tede, samo se smiri", reče Harriett. "Neću to više nikad ni spomenuti, kunem se."

Očistili su krhotine stakla i još neko vrijeme razgovarali, dok Harriett nije bila siguran da je Ted povratio pribranost. No, kad je otišla, Ted odluči da neće ostati u tom stanu ni minute duže nego što mora.

U roku od nekoliko tjedana pronašao je novo mjesto za život i još jednom preselio, nadajući se da je jezive utjecaje ostavio iza sebe. Njegov novi dom bio je stan na kat u prekrasnom kompleksu miljama daleko od starog stana. Imao je pogled na jezerce i drvored što je našao vrlo umirujućim. Šećući opet šumom Ted se prisjetio dana u Dolini sunca, a u prirodnom okruženju osjetio umirujuće efekte. Bio je odlučan u namjeri da iz glave izbriše sjećanja na sve čudne događaje, a posebice na razbijanje čaše. I bio je zahvalan što Harriett, održavši riječ, nije više spominjala duhove ili psi-predavanja.

Nekoliko dana nakon useljenja u novi stan, Ted je sam uživao u večernjoj tišini kad se neočekivano oglasi zvono na vratima. Otvori vrata i ugleda dvije žene, od kojih je jedna držala Bibliju.

"Super", zastenje Ted u sebi, "Jehovini svjedoci. Kako ću ih se sad dovruga riješiti?" "Zdravo", rekla je prva žena, no Ted ju brzo prekide- "Nisam zainteresiran", kazao joj je počevši zatvarati vrata.

Žena, međutim, zaglavi vrata nogom i centimetar po centimetar krene ulaziti u sobu, ignorirajući Tedove riječi. Nemoćno je odstupio ne mogavši reagirati grubo prema ženama koje su razgovorom probijale svoj put kroz vrata. Osim toga, prema izrazu njihovih lica mogao je reći da one nebi prihvatile ne za odgovor. Tako da on popusti te ih uvede unutra, očekujući da ostatak večeri provede bombardiran upozorenjima o paklenom ognju i sudu. No prve riječi koje su izgovorile otpuhale su njegova očekivanja na sve strane.

"Ja sam Julia Black," reče žena, "Harriettina prijateljica. A ovo je Marie Jackson."

"Ja sam Harriettin ubojica," pomisli Ted mizerno, "a ove će ju morati sutra pokopati."

No naglas je ostao gospodin, te ponudi ženama da se smjeste u dnevnoj sobi. On je zauzeo najudaljenije mjesto koje je mogao, na stolici pokraj prozora s požarnim stepenicama. Ako čaše opet počnu lebdjeti, ili se bilo što drugo sablasno dogodi, on je želio brzu odstupnicu, a te žene nek se bakću s duhovima bez njega.

Marie mu se zagleda ravno u oči i počne pričati o satovima psi-razvoja, fiksirajući ga svojim nemilosrdnim buljenjem. Ona taj posao, objasnila je, radi pod pokroviteljstvom Nacionalnog Uruženja Spiritualista (eng.- National Spiritualists Association), i ona ga uvjerava da se sav njen rad odvija kroz Boga.

"Stvarno bih vam željela da dođete i sudjelujete", kazala je. "Mi vas jako želimo u našoj skupini." "Oprostite gospo, ali zašto?", upitao je. "Harriett mi je nema dugo pričala o tome da ste bili zainteresirani za mene. Ali ja ne razumijem ništa od ovoga. Rekao sam joj da vas drži podalje od mene. Zašto je tako važno da dođem biti dio vaše studijske grupe?" Marie i Julia su oklijevale za trenutak pogledavajući se tajanstveno. "Zašto mu ne kažeš Julija?" Marie konačno progovori. Julia klimne i otvori Bibliju koju je nosila, otkrivši list papira zaglavljen među stranicama.

"Pred nešto više od godinu dana", počela je- i Ted odmah odbroji u svom umu, shvaćajući da bi to bilo otprilike u isto vrijeme kad je vidio svijetleću Tetku Ćemimu u svojoj spavaćoj sobi- "jedne večeri u meditaciji s grupom dobila sam sliku pročelavog čovjeka svijetlo smeđe kose. Nisam prepoznala tog čovjeka, ali sam dobila poruku da će se pojaviti u budućnosti i da je od najvećeg značaja da ga dovedemo u našu grupu. Poruka je govorila da bez angažmana tog čovjeka, naša skupina ne može opstati."

Ted je slušao bez prekidanja, s jednim okom na požarnim stepenicama pitajući se koliko brzo bi mogao izaći na prozor pa što dalje od tih ludakinja.

"Inicijali koji su mi dani," nastavila je Julia, "bili su T.R. Kad je Harriett počela govoriti o vama, i ja sam saznala vaše ime, zamolila sam ju da vas opiše. Tede, njezin je opis točno odgovarao slici čovjeka koja mi je bila prikazana, a sada kad sam vas vidjela, potpuno sam sigurna da ste onaj kojeg smo čekali. Preklinjala sam Harriett da vas dovede na predavanje, ali ste vi ustrajali u odbijanju. A budući vi niste htjeli doći do nas, jednostavno sam ja morala doći k vama." Kada je Julia započela s ovim objašnjenjem, Ted se odmah počeo neugodno osjećati. Epizoda s razbijanjem čaše pokrenula je sve njegove stare strahove i on se kompletno želio osloboditi od svih tih paranormalnih stvari. Ali dok je Julia nastavila objašnjavati kako su je informacije usmjeravale izravno prema njemu, on je polako počeo osjećati, usprkos čudnim stvarima koje su mu govorile, neku umirujuću bit koja je izbijala iz te dvije žene.

Sve kroz sto je u prošlosti prošao samo je služilo tomu da ga uplaši i otjera od svijeta duhova. No Marie i Julia su mu izazivale skroz drugačiji osjećaj i on je osjetio da s čime god one imale posla to ne može biti tako strašno, jer su očito bile blagi i iskreno dobri ljudi.

Slušao je dame pažljivo preko sat vremena i po prvi puta nesputan strahom dopustio sebi da osjeća znatiželju vezanu uz psi-fenomene i da prepozna čudesnost koju su evocirala njegova bivša iskustva. Na kraju kada su završile sa govorom, Ted shvati da se više ne opire silama koje su ga vraćale područjima od kojih je tako dugo zazirao.

Njegovi strahovi su se premetnuli u znatiželju. "U redu, pokušat ću", šapne zadivljen samim tim što je to izgovorio.

Dvije su se žene nasmijale i klimnule glavom. Negdje duboko u sebi je osjećao da je njegov angažman bio neizbježan. Sljedeći put kad je Marieina grupa održavala sastanak, Ted je bio tamo. Znao je da se nalazi na važnoj prekretnici, ali nije imao pojma gdje bi ga spiriti u konačnici mogli odvesti.

Petnaest

Prijevod: Gordan

*Zvuči kao priča iz zemlje duhova
Kad bilo koji čovjek dobije ono što zaslužuje,
Ili bilo kakvu zaslugu da dobije.*

Coleridge

Pod vodstvom Marije, Ted je počeo obuku za rad kao vidovnjak ili medij, kako je National Spiritual Association of Churches definirala taj fenomen. Prema njihovim priopćenju, "Medij je onaj čiji je organizam osjetljiv na vibracije iz duhovnog svijeta i kroz čije su instrumente, inteligencije iz tog

svijeta u stanju prenjeti poruke i sprovesti fenomen spiritizma.” Ovo se svakako činilo da opisuje Tedove sposobnosti. Njegova iskustva sa ukazanjem crnkinje i posebno sa duhom gospođe Flowers, pokazala su da mu je njegova osjetljivost otvorila duhovnu komunikaciju. Počeo je tako kasnih 1970-tih godina da proučava spiritualna učenja. Marija ga je poučavala povijesti i razvoju tog pokreta kao i o crkvenoj filozofiji o čemu on do tada nije ništa čuo. Ted je morao istražiti jedan sasvim novi svijet metafizike i bio je nadaren učenik. Nakon početne studije, Ted i nekoliko drugih pripadnika grupe, počeli su sa stvarnim sesijama. Kao dio svakog susreta, proveli su najmanje sat vremena u učenju kako meditirati i kako prepoznati i podijeliti poruke koje su primljene na ovaj način. Grupa se obično sastojala od dvadesetak članova i u vježbenim sesijama, svi su imali priliku proslijediti mentalnu komunikaciju nekome drugome iz grupe. Kad bi došao red na Teda, utvrdio bi da isto kao što je bio slučaj sa fotografijama iz Majinog albuma, nije uopće imao problema primati očite vidovnjačke materijale u meditacijama. Njegova je metoda bila također slična: proučavao bi lice svakog člana a zatim bi bio u mogućnosti davati izjave o njima.

Točnost njegovih izjava je uvjerila Mariju da je Ted bio stvarno čovjek čiji dolazak je bio predviđen. Bilo je jasno to da je pripadao toj grupi i imao je jak vidovnjački talenat koji je već bio prilično aktivan. Čak u ranoj fazi treninga, Ted je bio u mogućnosti napraviti stvari koje je Marija mogla učiniti tek nakon što bi odradila jedan dug i snažan trening. Shvatila je da je njegov dar iznimno snažan. Ali bilo je i drugih stvari koje ga je mogla učiti. Medij mora znati najbolji način pročišćavanja dolaznih poruka i da ih iznosi bez nanošenja povreda osobi kojoj su bili namijenjeni. Marijina stručnost u ovom području je bila neprocjenjiva za Teda. Učila ga je da zadrži svaki materijal za sebe koji je bio osobne prirode, sve dok nije u mogućnosti da ga prenese direktno, da bi se izbjeglo moguće izlaganje primaoca sramoti. I naučila ga je da nikada ne "očitava" nekog bez njegovog dopuštenja jer ta očitavanja predstavljaju povredu privatnosti isto kao i prislušivanje privatnih telefonskih razgovora. Tedu je moralo biti pokazano i to kako da interpretira sadržaj psihičkih poruka koje su često bile isporučene u obliku nejasnih signala ili simbola. Ako bi, na primjer, vidio da se crni oblaci okupljaju oko subjekta, naučio je kako prepoznati što koji simbol znači. On je trebao naučiti cijeli psihički jezik simbola a Marija ga je bila u stanju podučiti takvim stvarima. Ted je to brzo naučio. Ubrzo, Marija ga je postavila ispred publike, čitajući iz nje mnoge ljude sa lakoćom i finoćom. Od individua koje bi odabrao, Ted je primao poruke koje bi plavile njegov um dok bi se on koncentrirao na njihova lica. Točnost njegovih očitavanja je ubrzo bila naširoko obznanjena a kad je savladao taj stupanj naobrazbe i izvedbe, sesije su se intenzivirale. Sa nevjerojatnom brzinom je usvajao gradivo i zakratko je savladao materijale pomoću kojih se pripremao da bude licencirani medij prema kriterijumima organizacije National Spiritualists Association. Kada je Marija osjetila da je spreman, zajedno su otputovali u sjedište udruženja u Cassadagi, Florida. Dio procesa za izdavanje dozvola podrazumijevao je održavanje govora ispred članova udruženja i dostavu vidovnjačkih poruka brojnim pripadnicima jednog velikog auditorijuma. To je omogućilo odboru da procjeni njegove vidovnjačke sposobnosti. Također je pisao test u trajanju od 6 sati, koji je pokrивao povijest udruge i njen razvoj i prošao je sa besprekornim ocjenama. Ted je dobio licencu od grupe, te s njom u ruci, on i Marija su mogli da se prijave za dozvolu za osnivanje crkve, koja je odmah odobrena. Nakon dobijanja odobrenja od službenika Georgie, započeli su prvu spiritističku crkvu u državi. Do tada, na području Atlante je bio prilično velik broj grupa sa zanimanjem za vidovnjaštvo i nova zajednica je procvjetala.

Ted se prilično dobro oslobodio od svog početnog straha i odbojnosti prema bavljenju paranormalnim aktivnostima. Ugodno mu je bilo s drugim ljudima koji razumiju njegov talent i cijene posao koji je mogao raditi. Otkrio je da je zabavno raditi sa ostalim vidovnjacima na sesijama treninga, dijeleći zajedničke vizije i jezik i davajući podršku jedni drugima. Nekada je dobijao vizije ili primao uznemirujuće informacije a bilo je tu često i onih poruka koje bi ga ražalostile, slično kao što je bio duboko dirnut snovima o smrti i katastrofama koje je imao u Tuscaloosi. Ali je isto tako bio ushićen mnogim porukama o ljudima kojima su bile namijenjene. Povremeno je npr. predviđao teške bolesti i

mogao je obavijestiti klijente da zatraže liječničku pomoć koja bi se pokazala kao spasonosna. Bile su mu pokazane nove mogućnosti zaposlenja koje su često vodile do uspješnijih karijera i mnogo puta je obavještavao ljude o nekoj njihovoj budućoj srećnoj romansi, prosljeđujući im te duhovne komunikacije sa osjećajem radosti dok je gledao kako se te vizije pretvaraju u stvarnost. Takva sretna predviđanja su dolazila stalno i sve to ga je uvjeravalo da je njegov posao važan. Kako ga je Marija učila, morao je uvidjeti da u vidovnjačkom radu, tužne poruke treba prihvatati isto tako kao i sretne. Obje, negativne i pozitivne vrste poruka bi dolazile u njegov otvoreni vidovnjački um, i nije bilo izbora, nego se suočiti s tim materijalom i održavati podjednaku ravnotežu. Ted je otkrio postojanje jednog duhovnog svijeta iz kojeg je taj materijal i dolazio i osjećao je da je to dobronamjeren izvor, koji proizlazi iz voljenog i brižnog Boga. Po dolasku u kontakt sa svojim duhovnim vodičima i isporukom njihovih komunikacija, Ted je vjerovao da pomaže ovom neprimjetnom svijetu. Trudio se da nauči čovječanstvo da smrt nije kraj postojanja, da zagrobni život zaista postoji i da je Bog zaslužan za sve to.

Imao je nekoliko duhovnih vodiča koji su radili kroz njega. Jedan je bio poznat kao Raphael, koji je tvrdio da je Španjolac. Još jedan, više živahan i zabavan vodič, bio je duh jedne mlade djevojke po imenu Sharon. Ona je u svom životu bila Tedova draga prijateljica ali je umrla u dobi od 16 godina. U njezinom duhovnom obliku, Sharon je bila vesela i zabavna, baš kako ju je Ted poznavao u životu i to mu je bio dokaz da je ta individua nastavila život nakon smrti zemaljskog tijela. Tijekom tog vremena treninga, Ted je raspravljao sa ostalima o posjetu lika Tetke Demime. Dao je detaljan prikaz tog događaja, uključujući živopisnu, gotovo trodimenzionalnu, ljubičastu i smaragdnu odjeću koju je nosila. Međutim, nitko od njegovih kolega nije bio u mogućnosti dobiti jasnu poruku o svrsi njenog dolaska k Tedu. Ali su zaključili da pošto je Ted odrastao na farmi u zabitom dijelu Alabame, crnkinja je morala biti duhovno povezana sa bakinom farmom. Mislili su da mu je možda došla da bi mu otvorila oči o postojanju duhovnog svijeta i okrenula ga ka proučavanju takvih stvari. To je sada imalo smisla za Teda i prihvatio je to objašnjenje, iako nije bilo nikakve konačne komunikacije u vezi tih njenih namjera.

I kad se osvrnuo na iskustva sa gospodjom Flowers, mogao je vidjeti kako je on bio oruđe u provedbi dobroćudnih želja s njene strane da pomogne svom štićeniku da završi školovanje. Sve je izgledalo sasvim divno zbog Tedove nove svijesti o ljubavi spiritualnog svijeta. Vidio je kako su duhovi pripremili Mariju za njegov dolazak u Atlantu prije nego je on odlučio da ode tamo i kako su mu dogovorili da radi sa Harriett da bi se on i Marija sastali. Za njega je to ipak još jedan dokaz da je on doista bio izabran za vidovnjački rad i njegov je život kroz sljedećih nekoliko godina bio veseo i zadovoljavajući.

Ipak, ponekad je došlo do događaja koji se doista nisu uklapali u novu filozofiju. U njegovom metafizičkom gradivu nije bilo ničega što bi moglo objasniti te neobične epizode i čudne kontakte sa silma drugačijima nego što je prije iskusio. Prvi neobičan događaj došao je usred noći, nekoliko godina nakon što su on i Marija započeli zajednicu u Atlanti. Nazvao ju je sljedeće jutro, zabrinut i depresivan, da bi joj dao potpuni opis, nadajući se da će mu pomoći shvatiti što se dogodilo. “Ovo nije bilo kao ni jedno iskustvo koje sam imao do sad,” započeo je. “Spavao sam i tada sam se odjednom probudio ne znajući zašto. Pokušao sam podignuti glavu i pogledati uokolo ali se nisam mogao micati. Bio sam apsolutno, totalno paraliziran. I kada sam shvatio da se ne mogu micati, moje srce je počelo jako tući i znao sam da nešto nije u redu. “Borio sam se, Marija, jako sam se borio,” rekao joj je, “i napokon, mogao sam se pomaknuti toliko da pogledam po prostoriji. Sve je bilo puno magle, slične onoj što se ponekad valjala u zaljevu San Francisca. Jednostavno se valjala oko mene sve dok nije progutala cijelu sobu i nisam mogao vidjeti više ništa. Bio sam jako preplašen, mislio sam da je možda negdje požar.” “Što se nakon toga dogodilo?” zapitala je Marija zabrinuto. “Borio sam se da se oslobodim od toga što me je držalo,” odgovori on. “Želio sam ustati i vidjeti što se to do vraga događa.

Tada je već moje srce toliko brzo kucalo, da sam pomislio da će mi iskočiti iz grudi. Bilo je bolno! Želio sam vrištati, pokušao sam vrištati ali ništa nije izašlo iz mojih usana. Magla je bila svugdje. "I tada sam vidio sitnu svjetlost u daljini. Približavala se sve više kroz maglu, sve dok se nije pojavila ispred mog lica. Izgledala je kao olovka a svijetlila je na onom dijelu gdje je gumica, kao mala žarulja. Ne sjećam se koje je boje bila, bijela, mislim, ili žuta. I kako se to svjetlo približavalo mom licu, vidio sam ruku koja drži tu stvar. Pokušavao sam i pokušavao sjetiti se kako je ruka u stvari izgledala, ali nisam mogao. Tada je ruka pomaknula taj svjetlosni štapić još bliže meni," nastavio je, "i prije nego je dotaknula moje čelo, vidio sam lice." "Čije je bilo lice?" prekinula ga je Marija. "Ne znam," odgovori on, "Ne mogu se ni to sjetiti. Ali bio sam prestrašen, Marija, preplašen na smrt. I tada je svjetlost dotakla moje čelo, u području trećeg oka i kada se to dogodilo, odjednom sam postao potpuno opušten. Nisam se više bojao. U stvari, sve je bilo predivno, kao da je val električne struje, ili nebeskog blaženstva i ljubavi prošao kroz moje tijelo. Ne mogu se sjetiti da sam ikad osjetio tako nešto prije. Bilo je zaista prekrasno." Zastao je, prisjećajući se živopisnog osjećaja. "Hvala Bogu za to," odgovori Marija. "Pa onda što je duh učinio, nakon što si se umirio? Da li si dobio neku poruku ili objašnjenje?" "Ništa," odgovorio je Ted. "Sve je ostalo prazno nakon toga. Ovog jutra, ipak se još uvijek sjećam osjećaja straha. Samo razmišljanjem kako je sve počelo, mogu osjetiti taj užas. I tada sve prelazi u taj blaženi osjećaj. Zbunjen sam, ne znam što misliti o tome. Što je to za ime svijeta bilo, Marija? Što mi se dogodilo?" "Željela bi da znam," odgovori ona. "Ali to nemože biti ništa negativno, pa se nemoj brinuti oko toga. Možda su duhovi pokušavali probuditi neke nove snage u tebi, ne znam. Možda si bio doveden do nekog novog stupnja svjesnosti. To bi moglo objasniti električni udar." "Pa, to me je toliko nokautiralo da sam skoro napravio kolut unatrag," odgovori Ted. "Osjećam se užasno." Marija mu je rekla da ima vjeru u djelovanje duhovnog svijeta. Ted joj je htio vjerovati ali njegovo psihičko stanje ga je ostavilo depresivnog i bolesnog, bez imalo energije. I to mu se nije činilo ispravnim. U svima od njegovih ostalih kontakata sa duhovnim vodičima, nikad nije bio fizički manipuliran. Ono što ga je još više zasmatalo je da nije bilo nikakve komunikacije i nije bilo prepoznatljivog duhovnog vodiča, samo jedno lice kojeg se nije mogao sjetiti i ruka koja mu je sa svjetlosnim štapićem dotakla glavu.

Danima poslije toga, Ted je bio opsjednut pokušavajući razumjeti to iskustvo. On i Marija su o tome raspravljali više puta ali njezina objašnjenja ga nisu zadovoljila. Duboko unutar sebe, Ted je imao ozbiljne dvojbe o onome što mu se dogodilo i po prvi puta je osjetio bijes i ljutnju što nije osjetio godinama. U nekoliko navrata je pokušao pitati njegove poznate duhovne vodiče Raphaela i Sharon, ali mu nisu dali nikakve odgovore o tom događaju. Jedini način da Ted prevlada svoju depresiju i tjeskobu zbog tog događaja, bio je da ubijedi samog sebe da je cijela stvar bila samo jedan zastrašujući san. I to je jedino palilo sve dok nije počeo razmišljati o ruci, licu i potresnom šoku koji ga je bacio u nesvijest. Međutim, u noći je strah bio još gori. Ted nije mogao spavati više u mraku, pa je imao upaljenu noćnu svjetiljku ali je i dalje bio nervozan i nije se mogao dobro odmoriti. On je imao česte napade tjeskobe i kada je napokon mogao zaspati, često bi se opet budio, posebno između tri i četiri ujutro. U potrebi za pomoć, Ted je otišao doktoru i dobio recept za tablete za spavanje. To je veoma malo pomoglo ali je također utjecalo i na njegovo raspoloženje, pa je postao nervozan i depresivan.

Nedugo nakon epizode s maglom u sobi, Ted je imao još jedno novo iskustvo za koje ga njegova metafizička obuka nije pripremila. Prikazao mu se jedan novi duh ili je barem tako mislio da to mora da bude duh. Ali, ovaj je bio daleko čudniji od bilo kojeg vodiča kojeg je do tada čuo ili vidio. I opet je započelo sredinom noći. Prvo je pomislio da su ti susreti isto snovi, zbog njihove krajnje neobičnosti. Dok je spavao, entitet bi se pojavio i odveo Teda na nepoznatu lokaciju, gdje je bio upućen u ono za šta mu je entitet govorio da su "duhovne istine." To biće je zvalo sebe "Volmo," i kako je Volmo dostavljao svoje instrukcije, Ted se osjećao kao da je u vrlo izmijenjenom stanju. Svakog jutra nakon posjete Volma, Ted se budio sa znatiželjom i pokušavao se sjetiti duhovnih lekcija. No mogao se sjetiti samo jednog malog djela Volmovog učenja, kao da je bio blokiran ili su mu sjećanja izbljedila.

Nedostatak tih sjećanja ga je zbunjivao. U prošlosti, duhovne poruke su uvijek dolazile Tedu dok je bio potpuno budan i nije imao problema da ih čuje i zapamti. Ali sa Volmom je bilo drugačije.

“To je stvarno čudno,” rekao je Mariji ubrzo nakon nekoliko prvih susreta sa Volmom. “Taj duh ili što god da je, Volmo, jednostavno nije čovjek. Mislim, tako je izgledao, oblik glave i sve na njemu nije ljudsko.” “Ne razumijem,” odgovorila mu je Marija. “Kako je onda izgledao?” “Visok je, uistinu visok,” objasni Ted. “Kada stojim pokraj njega, visok je za stopu (30 cm) ili više iznad moje glave, tako da mislim da je visok između šest i pola stopa (200 cm), možda sedam (215 cm). I krupan. Ima jako i snažno tijelo i tamne je boje, mutno sive ili maslinasto-smeđe.” “Nikad nisam čula za nekog takvog,” zbunjeno odgovori Marija.

“Doima se stvarno prijateljski i prijatno,” nastavi Ted, “ali da ti velim istinu, njegov me izgled plaši. Nema kose, i tu su koštane izbočine na vrhu. Njegove oči ne izgledaju ljudski, to je sigurno. Tamne su, nekako žuto-zlatne i nemaju kapke. Ali najgori dio su mu usta, Marija. Izgledaju kao velika riblja usta, sa oštrim zubima.” “A što je sa rukama?” zapita Marija. “Vidio sam ih prilično jasno. Postoje samo tri ili četiri prsta na svakoj ruci i mislim da su lagano spojeni kožom. Ruke izgledaju poput panda, jer ima te duge, zašiljene nokte na svakom prstu. Pa što misliš da je to stvorenje?” “Za mene je to misterija,” prizna Marija. “Kažeš da te poučava stvarima. Kojim to stvarima?” “Pa, nemoj se smijati,” odgovori Ted, “ali sinoć, kad je došao i odveo me iz kreveta, naučio me da se krećem kroz zidove. Odveo me do zida spavaće sobe i rekao mi da je lako proći kroz čvrste stvari. Rekao je da sve ovisi o tome kako vidim stvari. Kao, ako mislim o materiji da je čvrsta, biti će čvrsta ali ako shvatim da je drugačije gustoće od mene, tada je mogu kontrolirati i kretati se kroz nju kao kroz vodu.” “Volmo mi je pokazao što je htio reći,” nastavio je Ted. “Pružio je svoju ruku kroz zid. Tada je rekao da i ja pokušam i uspio sam.” “Da li je stvarno uspjelo?” zapita Marija. “Ne, ne od prvi puta. Ali sam kasnije pokušao opet i kunem se da je moja ruka prošla kroz zid, kao da ga uopće tamo nije bilo! I sada, pošto je on radio sa mnom nekoliko puta, to je lako. Zajedno smo stajali ispred zida i tada je uzeo moju ruku i kretali smo se kroz zidove!” “Gdje ste išli kad ste prošli kroz zid?” “Volio bih znati,” nasmije se Ted. “Pokušao sam zapamtiti što se dogodilo poslije toga ali jednostavno ne znam. Kao da sam se ispraznio.” “Osjećaš li da je sve u redu kad je s tobom, radeći sve te stvari?” “Da, zabavno je,” odgovori Ted. “Sviđa mi se i zadivljen sam stvarima koje mi je pokazao. Ali bi želio znati što je u stvari Volmo. Naučila si me sve u vezi filozofije spiritualizma, ali ne sjećam se ničeg što bi objasnilo ovog lika.” Ni Marija nije mogla objasniti Volma.

No kasnije kada su zajedno razgovarali o ovim noćnim posjetama, Marija je počela dobivati sliku tog bića. Upitala je svoje duhovne vodiče da joj daju objašnjenje i na kraju je i došlo. “Mogu vidjeti sliku Volma,” uzbuđeno je rekla Tedu. “On je upravo ovdje u duhovnom obliku.” Dala je fizički opis koji se poklapao sa tim bićem kojeg je Ted intimno poznao. “Moji vodiči su mi rekli da Volmo nije sa Zemlje,” nastavi ona. “On je međuplanetarni duh ali se izgubio u našoj zemaljskoj ravnini i sad ne može pobjeći. Zato i izgleda tako čudno, jer nije nikad bio rođen u našem svijetu. Ali su mi vodiči rekli da ga se ne trebaš bojati. Potpuno je bezopasan za tebe. U stvari, kažu da je Volmo veoma razvijen duh na svojoj ravni postojanja i da će ti biti od velike pomoći.” Ove informacije su dale Tedu jedno dobrodošlo olakšanje i pokušao je prihvatiti objašnjenje vodiča. Neće se opirati ako mu neki međuplanetarni duh želi pomoći. Mada mu je smetala činjenica da se ne može mnogo sjetiti u vezi događaja kada je sa Volmom, vjerovao je da će mu se jednog dana sve razbistriti.

Četvrti Dio

Prijevod: kolos

Labirint

Šesnaest

*Duhova koje sam pozvao,
sada se ne mogu riješiti.*

Goethe

*Imao sam simultane vizije, i koristio sam ih simultano,
Od ministarstva proroka.*

Hosea

Volmo se prvo pojavio ubrzo nakon one noći kad je magla ispunila Tedovu spavaću sobu i kad je misteriozna ruka dotaknula njegovo čelo sićušnom svjetlošću. Blizina ova dva događaja se činila nešto više od puke slučajnosti i Ted je zaključio da je interpretacija koju mu je dala Marija morala biti točna. Ona je vjerovala da je prvi događaj nekako stvorio novi nivo svjesnosti u njemu što je on sada vidio kao jednu pripremu za njegovu vezu s Volmom.

- „Slično privlači slično“ rekla mu je Marie. „Volmova jako napredna priroda ga je privukla k tebi nakon što je tvoj senzitivitet i tvoja svjesnost porasla. Ti imaš mnogo bolju percepciju svijeta nego što je ima većina ljudi, pa pretpostavljam da je prirodno to što te je taj čudan duh našao pogodnim za njegovo učenje.“

- „Može biti,“ složi se Ted. Pouzdao se u Marijinu intuiciju znajući da je bila mudra učiteljica puna uvida.

- „Ali muči me,“ dodao je on „to što se ne mogu svega sjetiti što mi Volmo govori.“

- „Ne brini,“ ohrabrivala ga je Marie - „Svijet duhova je toliko drugačiji od našeg ali naši vodiči su ovdje da nam pomognu i budno paze da nam se ne dogodi nešto loše. Bog djeluje kroz duhove brinući se o nama.“

Ted je to prihvatio i nastavio je svoje duhovno djelovanje, radostan što je dio jednog takvog grandioznog plana. Pošto mu je Bog dao poseban talent, on je dao sve od sebe da ga mudro koristi. Rad s drugim spritistima mu je donosio veselje i činilo se da njegov životni put leži pred njim. Sve što je morao činiti jest slijediti ga.

Ali put je, kao što Biblija upozorava, uzan i težak. Što god da je dirigiralo njegovo putovanje, imalo je spremno još iznenađenja.

Jedne noći vozeći se sam doma kasno nakon završetka nastave, Ted je iskusio dramatičnu promjenu u vremenu i prostoru. Dok se je vozio po autoputu, odjedanput je počeo gubiti svu svoju energiju. Nije bio bolestan, a sad je osjećao vrtoglavicu i počeo je paničariti bojeći se da će se onesvijestiti i doživjeti

sudar. Autoput je bio prenapučen prometom ali Ted je bio toliko dezorijentiran da nije mogao držati otvorene oči. A tad je pao u nesvijest.

Kad se probudio ležao je u sjedalu. Auto se i dalje kretao naprijed ali njegove ruke nisu bile na volanu. Preplašivši se Ted je uhvatio volan pokušavajući otresti glavom vrtoglavicu, pogledavajući naokolo u čuđenju da je auto još uvijek na kolniku. Kad je shvatio gdje je bio - ili bolje, gdje nije bio, još se više šokirao. U trenutku gubljenja svijesti nalazio se u blizini aerodroma ali sad je bio najmanje 16 kilometara dalje niz autoput. A nije se sjećao da se provezao tom dionicom puta. Nije mogao shvatiti zašto nije doživio sudar i zbog čega nije imao ruke na volanu kad mu se svijest vratila. Znoj, osjećajući mučninu i još uvijek jako slab, kad je vidio priliku, Ted se zaustavio na odmorištu. Nekoliko je trenutaka drhteći sjedio u autu, nadajući se da će urok nestati. Njegov želudac je grmio i bio je očajno žedan, pa je otišao u trgovinu po piće prije nego je pokušao nastaviti voziti ostatak puta do doma.

- „Mogao sam umrijeti,“ rekao je Mariji. „Trebao sam umrijeti a ne znam zašto nisam. Kako je to pobogu moguće da je moj auto ostao na cesti? Bio sam šesnaest kilometara dalje od mjesta gdje sam se onesvijestio!“

Samo razmišljanje o tome što se moglo desiti povratilo mu je strah i drhtavicu koju je osjećao te noći. I još uvijek je osjećao mučninu i slabost.

- „Dragi, neznam što da ti kažem,“ reče Marija. „Prošao si stvari koje ne mogu ni početi razumijevati. Sve te nove stvari i događaji u tvome životu, mora da neki novi duhovi povremeno rade na tebi.“

- „Jesi li zaista sigurna da duhovi imaju posla samnom?“ upita Ted nesigurno.

- „Nisam sigurna niušta,“ prizna Marie, „Ali što bi drugo moglo biti?“

Ted je bio izgubljen u pokušajima da razumije. Kad se zdravstveno oporavio, vratio se uobičajenoj životnoj rutini, tjedno se sastajući sa svojom studijskom grupom. Zajedno su nastavljali meditirati i primati duhovne poruke, ali sad, nakon incidenta na autoputu u Tedovim iščitavanjima nalazio se jedan sasvim novi elemenat. Počeo je viđati vizije sasvim drugačije nego su mu ikad duhovi prije pokazivali. Prije je dobivao specifične vizije za pojedince a puno prije toga je sanjao o nesrećama i umiranju ljudi koji su bili povezani s njegovom obitelji ali sada je imao i vizije o sveopćem razaranju.

Prvi puta kad se to dogodilo, Ted je osjetio da je gledao gore u nebesa, gdje se okupila gomila ljudi. A kroz gomilu je prolazila osoba koja je vjerojatno bila Isus. Na nebesima se stvorilo veliko stepenište koje je sezalo sve do zemlje. Isus je došao do stepeništa i započeo svoj silazak sa mnoštvom ljudi koje ga je slijedilo.

Kad je Isus stigao do zemlje i počeo hodati po njoj, Ted je vidio da je zemlja bila u plamenu i spaljena kao da su se na njoj dogodile neke eksplozije i uništile je. Požar je bjesnio po cijeloj području. Ali kad je Isus prošao pored njega, sve iza njega se promijenilo u svoje normalno stanje. Zeleno i prelijepo, sa pticama i leptirima u izobilju.

Ted nije imao pojma što bi ta vizija trebala značiti. Slike razaranja su bile duboko uznemiravajuće a ipak nije prepoznao koje područje planeta je vidio. I nije znao da li viziju treba razumjeti doslovno ili simbolički jer je bila sasvim drugačija od svih ostalih vizija koje su mu duhovi pokazivali.

Opet neku drugu noć, dok je radio zajedno sa svojom meditacijskom grupom, Tedu je bila dana još jedna vizija sa užasnim uništenjem. U ovoj, prvo što je vidio bila je karta istočne obale Amerike. Kako je gledao, odjednom je izbio golemi potres, stvarajući moćne valove duž zemlje. A onda se cijeli dio obale odlomio i potopio, zaronivši u kipući ocean. Pojavljivanje takvih vizija je Tedu stvaralo jad i potištenost. Jedne noći kad mu se počela prikazivati vizija, nije bio samo promatrač već i sudionik. Vidio je sebe u napućenom obalnom području, kako trči niz ulicu upozoravajući ljude da odu dalje u

unutrašnjost kontinenta.

- „Morate se maknuti sa obalnog područja!“ vikao je. “Dolazi potres i plimni valovi i izginućete ako ostanete ovdje!”

Ali ljudi su se smijali njegovim upozorenjima i ignorirali ga. Na kraju je odustao i žalosno otišao. Hodavši niz cestu, zastao je okrenuvši se da baci zadnji pogled. Iza njega, divovski plimni val se prolio po cijelom gradu noseći sve ljude ka jednom krajnjem uništenju. Kad je vizija prošla, Ted je bio sav u suzama i preplavljen groznim kaosom, bojeći se da bi se ove vizije mogle obistiniti. Ali nisu stizale nikakve poruke koje bi objasnile svrhu ovih vizija, niti su bile namijenjene nekoj određenoj osobi. Njegovi duhovni vodiči, inače uvijek puni razumijevanja, bili su čudnovato tihi kad ih je molio da mu pomognu shvatiti što sve to znači i što bi u vezi toga mogao učiniti.

Tada se osjećao kao da su ga njegovi duhovni vodiči iznevjerili. Nisu mu ništa rekli u vezi Volma, one magle ili događaja sa svjetlosnim štapićem o nestalom vremenu na autoputu ili onim zastrašujućim vizijama. Zajedno s tom spoznajom, Ted je osjetio i jednu unutarnju prekretnicu ili točku bez povratka, kao i slutnju da će doći do nekih promjena u njegovom životu.

Od 1970 god., otkad je započeo sa svojim duhovnim radom, njegov ga je put polako ali sigurno uzdizao na svaki mogući način. Ali sada, njegov život i rad je počeo opadati. Na početku, sve što je osjećao bilo je gubitak zdravlja. Njegovo zdravlje je propadalo i doživljavao je psihičke bolove i neugodnosti a kad ga je ipak pregledao njegov doktor ništa specijalno se nije činilo kao uzrok tome. Nije mu trebalo dugo da shvati kako je to propadanje počelo nakon noći sa maglom i svjetlom. I nakon ovog posljednjeg događaja na autoputu, stanje se još više pogoršalo.

Nadajući se da će zaustaviti ovo sveopće propadanje, Ted je započeo s rigoroznim vježbanjem i zdravijom prehranom. Sve što je želio bilo je da se ponovo osjeća dobro i neko vrijeme se činilo da njegova nova rutina pomaže. Ako ništa drugo bar se njegovo tijelo polako vratilo u bolje stanje ali duševno je znao da ipak polako kliže prema dole. Postalo je sve teže i teže koncentrirati se na njegov duhovni rad. Njegov se san odvijao u mahovima a bez dobrog sna je gubio svoje umno spokojstvo toliko potrebno za duševnu efikasnost. Iz noći u noć se budio nemiran i uzrujan a da ne bi znao zašto. Njegovi su živci postali sve tanji i njegova obično dobra narav je postala depresivna i puna sumnji. Ipak, borio se da zadrži svoju psihičku snagu ali i ona je polako počela otjecati.

Jedne noći, naglo se probudio i osjetio se prisiljenim otići to pisaće mašine. Priča je izvirala u njegovim mislima i on je jednostavno morao napisati. Kad je završio i pročitao što je napisao, Ted je bio sav u čudu i totalno zbunjen. On nije bio pisac ali u njegovim se rukama nalazila priča, nejasna u svojem značenju ali jako dirljiva njegovom srcu:

Bosonog noseći svoj svakidašnji kombinezon i kratku majicu, Karly Kane je promatrao jedan zanimljiv prizor dok je u korak slijedio stricov kombajn, čekajući i promatrajući kada će ogroman i bučan stroj otkriti zečju rupu. To je bila jedna od mnogih stvari u koje su se nudile dječaku da u njima uživa. Ograničen na taj izolirani farmerski život, on nikad nije propuštao takve prilike. To je bilo prvi put ove godine da je njegov stric pošao u polja žita i Karly je bio sav izvan sebe od uzbuđenja. Toliko se osjećao dijelom žetve kao da je bio dio zemlje i svakom svojom gestom pokazivao je uzbuđenje u vezi sa cijelim tim procesom žetve.

Ogroman stroj, radnici koji slažu bale, glasno vikanje zbog zaglušujuće buke i sladak miris sviježe pokošenog žita, sve upakirano u kompoziciju dnevnog rada. I Karly-u je sve to bilo sasvim normalno, nešto što se ne dovodi u pitanje, već se prihvaća kao dio samog postojanja i on je živio svaki dio sa totalnim ispunjenjem. Godilo mu je što je dio toga, bez obzira koliko se njegov dio činio mali ili

trivijalan.

Mali bi zečevi jurili u svim smjerovima nakon što bi grmeći konbajn prosjekao svoje staze kroz široka polja žita. Kary oštroko pazeći na bilo kakav trak zečjeg trka bi se lansirao u divlju scenu strelovite, zig-zak potjere po polju. Koliko god su ga mogle nositi njegove male nožice, nastavljao je svoj omiljeni sport sve dok nebi uhvatio žrtvu. Činilo se da se nikad ne umara a većina vremena koju je proveo na polju događala se u takvoj aktivnosti.

Samo je povremeno bivao prekidan od nekih svojih ujaka ili unajmljenih radnika i to samo da se makne s puta kombajnu ili radnicima. Ponekad bi jedan od njih prvi opazio zeca i pokazivao bi prstom u tom smjeru gledajući zabavnu potjeru. Teško da bi prošao neki dan a da on nebi uhvatio barem jednog malog glodavca a nakon toga je mazio malu uplašenu životinjicu u svom narjučju, pokušavajući je smiriti nakon uznemirujućeg događaja. Karly je volio životinje i njegova sposobnost pripitomljavanja divljih životinja je bila poznata duž cijele zajednice.

Umoran i gladan, ovaj osmogodišnjak mašući svojim dvoma ujacima koji su upravljali ogromnim strojem, krenuo je prema kući. Polako je prelazio prašinasto polje, osjećajući svoju iscrpljenost i umor. Bio je vani još od rane zore kad je rosa još bila svježja i vlažila njegova bosa stopala. Sad je bilo podne i počela ga gnjaviti prva glad, jer još od rane zore ništa nije jeo.

Miris baliranog žita mu je ispunio nosnice čistim i zemaljskim mirisom. Ta poznata aroma, tako umirujuća i opuštajuća je doprinjela mirnom stanju uma koje se sad stvaralo u njegovoj svijesti. Prošao je po dasci koja je bila postavljena nad uskim jarkom koji je razdvajao žitno polje od pamučnog i nastavio dalje duž dugog reda pamuka koji se ljeti pretvarao u male grmove.

Činilo se kao da je jučer posijano sitno sjemenje u ove bezbrojne redove crne, plodne zemlje. Uskoro će izgubiti svoje zelenilo i pretvoriti se u smeđe, ružne, beživotne stabiljke s malim kuglicama bijelog, pahuljastog pamuka. Karly je mislio da je sve to pomalo magično i nadao se da će jednog dana vidjeti čarobnjaka kako radi i odvesti ga doma da upozna njegovu obitelj.

Približavajući se kraju ovoj realnosti rada i rintanja, Karly je vidio da je zemlja pod njegovim nogama počela gubiti svoje crnilo. Obično bi to bio dobrodošao znak za ovu malu dušu, jer je to značilo da se približava pješčanom dijelu a to je napola puta do doma. Ali u tome trenutku, um mu je pobjegao opkruživši ga s cijelom okolicom, ostavljajući ga bez ikakve točke na koju bi se mogao koncentrirati. U jednom kratkom ali bezvremenom trenutku, bio je živ i udisao je samu esenciju okolice.

Upravo ga je meškoljenje njegovog plijena vratilo natrag iz ovog mističnog blještavila u poznato stanje svijesti koje je dijelilo sve u individualnu perspektivu: pamuk, žito, radničke ruke, buku i zno, sve što je imalo prepoznatljiv oblik u Karly-jevoj realnosti. Dok je vruće Alabamsko sunce blistalo sa neba bez oblačka, njegove umorne male nožice nosile su ga kroz vrući pijesak.

- „Želio bih da sam ponio sandale“, pomisli „I malo hladne vode iz bakinog zdenca bi tako prijalo.“ Razmišljao je o tome što je učinio sa slamčicom koju mu je kupio ujak Jim u Fayette-u prošli tjedan. Takve su stvari okupirale Karlyev um dok je hodao prema domu, nježno gladeći malog zeca u narjučju. Karly primjeti da se zec počeo jače vrpeljiti i pritisnuo ga je malo jače da se nebi oslobodio i pobjegao kao prošli kojeg je uhvatio. Primjetio je da se mora naprezati da bi održao koncentraciju i fokusirao se na svojeg novog ljubimca i na put prema kući.

Odjednom, počeo se osjećati čudno, pospano i teško. Malo ispred sebe je opazio nešto prizivajuće i u jednom trenutku se zapitao kako da to nije prije opazio a toliko puta je prolazio ovuda. Hlad!

Ležeći ispred gdje je pječano područje prelazilo u blatnu cestu koja vodi doma, nalazio se nagnuti nasip pokriven sa visokim borovima i drvećem. Kudzu, koju godinu prije posijan da se bori protiv

erozije, poodavno je izmakao kontroli i uspio se popeti na svaku moguću grančicu duž nasipa. Tiho i potajno se upetljalo oko svakog drveta i grma sve dok joj se nisu totalno predali. Podmuklo, loza je visila sa svake grane i drveta takvom silinom i gustoćom da je tvorila kišobran i hlad koji bi bio svakome primamljiv u ovom vrućem kolovoškom danu. Karly nije mogao odoljeti. Ušao je u taj misteriozni hlad koji nikad nije prije nije primjetio. Karly je stajao u tome dobrodošlome hladu o sanjario o hladnoj vodi, bakinom vrućim kolačićima i za desert čajnim torticama. Ali te su misli počele plutati od njega, postajući besmislene Karly-u kako su mu odjedanput očni kapci postali teški toliko da nije mogao više ni treptati. Mentalno se osjećao kao da se nalazi u nekoj usporenoj snimci i više nije mogao micati svoje tijelo.

Još jedanput mu se stvarala proširena svjesnost i postalo mu je nemoguće razlikovati sebe od ičeg drugog. On je bio sve i sve je bilo on. Osjećao se kao da se nalazi u vakumu gdje je prostor koji ga je okruživao bio toliko gust da bi se mogao ugušiti u toj debljini. A tad ga je ta debljina, čini se, počela nositi prema gore.

Više nije mogao osjetiti zemlju pod svoji nogama. Mekano, blijedo svijetlo bez nekog izvora, počelo je popunjavati njegovu okolinu. Bilo je oblačno i nekako maglovito i sve se činilo nekako neprimjetnim. Pitao se je gdje se nalazi i što se događa. Nije više mogao vidjeti primamljivi hlad i na trenutak je pomislio da se izgubio. Osjetio je da je njegovo srce počelo brže kucati.

Izdaleka, zvao ga je glas ali nije nikog mogao vidjeti, niti je mogao odrediti smjer od kuda dolazi. Shvatio je da se kreće prema naprijed kao što mu je to skriveni glas govorio. Ispitivao je gdje se nalazi i kamo ide ali odgovor nije dobio. Napokon mu je bilo dozvoljeno da se odmori na nečemu što nije mogao vidjeti samo je mogao osjetiti a glas mu je poručio da se naspava prije nego će se vratiti doma.

Nekako, sve mu je to bilo poznato na neki čudan i zaboravljeni način ali u isto vrijeme je očajno htio doći do majke, njegove bake ili bilo koga tko ga je volio i ne sjećati se bilo čega iz prošlosti u budućnosti. Teško je uzdahno, njegovo se tijelo opustilo i njegove su ruke postale mlitave.

Probudio ga je zvuk glazbe. Bila je to čudna glazba ali prijatna. Glas mu je opet govorio ali drugačiji nego prije. Zvučao je nekako poznato ali nije se mogao sjetiti gdje ga je čuo. Rekao mu je neka ga slijedi i on je to učinio. Čudna izmaglica je izbljedila i pred njim u daljini se nalazilo puno životinja koje su se igrale. Bile su mirne i pitome a ne divlje poput zečeva kod kuće.

Tu su bile vjeverice, ptice, jeleni, rakuni i još neke koje Karly nikad prije nije vidio.

Blizu njih je bila mala skupina djece koja su pjevala. Slušao je njihove nebeske glasove koji su odavali glazbenu kvalitetu koju Karly do sad nikad nije čuo. Bilo ih je dvadesetak ili više i Karly je bio zadivljen njihovim čudnim glasovima i zasljepljujuće plavim kombinenzonima. Pokušao je doći bliže njima, da dodirne jednog ali neka nevidljiva sila je ograničila njegovu pokretljivost.

- „Ne,“ reče glas, „ne možeš biti s njima zasad.“

Karly je postao ekstremno ljut. Borio se i ritao pokušavajući se osloboditi toga što ga je već držalo. U tome je trenutku osjetio da putuje ogromnom brzinom. Linije svijetlosti su letjele u svim smjerovima. A onda s treskom, Karly se našao kako stoji na pješčanom području. Tamo nije bilo ni hlada ni njegovog malog zeca.

Još jedanput je osjetio kako bijes divlja u njemu i počeo je trčati doma koliko god su ga noge nosile. Bio je zbunjen i čudno se osjećao. Želio je k svojoj majci i baki. Želio im je reći što se upravo desilo i da mu je netko uzeo zeca. Jer znao je da će one nekako učiniti da ga sve to prođe. Uvijek jesu, i one će mu pomoći vratiti zeca.

Ispred sebe je mogao vidjeti kuću. Baka je stajala na verandi mašući mu i dok je gledao naprijed u svoj dom i obožavanu baku kako stoji tamo, znao je da se više nikad neće ići igrati na polju. Nekako se

promijenio i sad su stvari bile drugačije. Polje i zečevi ga više nisu interesirali. Sve što je želio je biti doma sa svojom obitelji.

Sedamnaest

Prijevod: galaksija

*Baci uže za spasavanje, baci uže za spasavanje,
Neko danas tone.*

E. S. Ufford

Pamučna polja, farma, zečevi, i kombajn, i baka, skoro sve u priči o Karly Kane bilo je preuzeto iz Ted-ovog djetinjstva. On je bio isti kao Karly, igrao se i trčao, čak je i krotio divlje životinje, pa su možda te sličnosti bile ono što ga je duboko dirnulo kad je čitao tu priču. Međutim, ono što ga je tu bunilo, bio je onaj čudan slučaj nestanka drveta sa sijenkom, skriveni glas i hor djece u plavim kombinezonima. Ted je pretraživao sjećanja iz svog djetinjstva ali nijedan od tih detalja nije mu pado na pamet. Bio je nemoćan da si objasni zašto ga je ta priča primorala da ustaje usred noći da bi je napisao. Pokazao ju je Mariji i opisao joj je kako se cijela stvar desila. Ukoliko to on ne može objasniti, možda će ona imati nekog pojma o tome. Marija je razmišljala o tome dugo vremena i na kraju je zaključila da su duhovi opet, samo na jedan potpuno drugačiji način, mijenjali Tedove vidovnjačke zadatke.

“Možda je to njihov način da ti kažu šta oni žele od tebe da radiš,” rekla mu je ona. “Uradio si odličan posao s odraslima, a duhovi sada možda žele da se posvetiš pisanju metafizičkih priča za djecu. Uz pomoć priča kao što su te, ti možeš dovesti našu filozofiju dole do nivoa mladih umova i početi ih činiti svjesnim o jednom velikom i dobroćudnom spiritualnom svijetu koji ih okružuje.”

To se Tedu činilo razumnim tako da su ga ti izgledi počeli uzbuđivati. Ukoliko duhovi žele da ga inspirišu da piše, on neće imati ništa protiv toga. Međutim, dani su prolazili a nikakve druge priče nisu mu padale na pamet, tako da se počeo pitati da li je Marijino objašnjenje bilo ispravno. Jedna priča sigurno nije dovoljna, a pored toga, ni on sam nije stvarno shvatao značenje avanture Karly-a Kane-a. Da li je ona scena sa prelijepim životinjama i dječim horom trebala da bude neka vizija nebesa? A zašto mu je onda onaj zec bio oduzet? To mu nije imalo mnogo smisla. Niti mu je imalo smisla njegovo neprestano čuđenje i strah u vezi s onom noći u njegovoj sobi kad se cijela prostorija ispunila maglom. Uprkos vjeri koju je pridavao duhovnom svijetu, sjećanja na ta iskustva uvijek su ga nervirala i nisu htjela da ga ostave na miru. Ted se molio bogu često i iskreno u nadi da će dobiti odgovore, međutim, bez uspjeha.

Nekoliko noći kasnije, Ted se kao kroz maglu sjećao da je opet ustajao iz kreveta ali je cijela stvar bila toliko nejasna da ju je odbacio, odnosno, uzeo ju je dijelom nekog sna.

Sljedećeg jutra se obukao i popio prvu šoljicu kafe a kada je prolazio kroz sobu, primjetio je komad papira na pisaćoj mašini. Iznenaden, uzeo ga je i čitao, postajući sa svakom riječju sve uzbuđeniji. Hrpa kucanih listova papira stajala je na njegovom radnom stolu a Ted je bio siguran da ih on nije stavio tamo. A priča koju su sadržavali na sebi bila je nešto o čemu on nikada nije razmišljao a pogotovo to napisao.

Ta priča nije bila ni u kakvoj vezi s djecom. Umjesto toga, ona je sadržavala neke čudne informacije o Margaret Mitchell, poznatoj autorki novele PROHUJALO S VIHOROM. Ona je živjela u Atlanti, kako je to Ted dobro znao, ali on nikada nije imao nekog interesovanja za nju ili njene knjige. Tako se čudio odakle je taj materijal došao? Ted je živjeo sam pa iako se nije sjećao da je to uradio, napokon je shvatio da je on morao biti taj koji je napisao na mašini tu priču. Drugog objašnjenja nije bilo. Njegov san o ustajanju iz kreveta morao je biti istinit ali se on uopšte nije sjećao da je tada sjeo za sto i kucao nešto na pisaćoj mašini. Ukoliko su duhovi stajali iza te priče, onda bi možda on u njoj mogao naći neki znak koji bi mu ukazivao na njenu svrhu. Ponovo je to pročitao fasciniran pričom koja je tu predstavljena a istovremeno zbunjen kako je ona uopšte mogla da potekne iz njegove glave:

Clark Gable je otpratio Margaret Mitchell do podijuma kroz gomilu ljudi koja ih je čekala. Aplauz je bio zaglušujući. Ona je počela svoje obraćanje publici prvo zahvaljivanjem mnogim ljudima koji su doprinjeli tolikom uspjehu svjetske premijere filma PROHUJALO S VIHOROM. Na skupu je bilo prisutno mnogo poznatih imena i njene čestitke su bile upućene svima njima, koji su direktno ili indirektno igrali ulogu u donošenju toliko velike slave njoj Scarlett. Posebno priznanje ukazala je Davidu Selzniku i javno je izrazila svoje mišljenje da je on okupio najbolji filmski tim koji je u tom momentu postojao.

Završila je naklonom i odavanjem priznanja gromoglasnoj publici, a kako je to ona učinila, slično je učinila i njena nevidljiva i tajanstvena partnerka. Ta tiha figura koja je stajala odmah pored nje, posmatrajući, čekajući i davajući joj snagu, pratila ju je po cijeloj platformi ne odvajajući se od nje. One su bile kao dvije sestre koje su međusobno dijelile neku tajnu koju svijet nikada neće saznati ili razumjeti. Margaret je godinama imala nagon da napiše jednu priču. To je bio jedan nagon unutar nje kojeg ona nije razumijevala, i on je bio s njom dugo prije nego što se Scarlett O'Hara rodila iz njenog pera. Kako je ona odrastala, tako je i ta želja postajala jačom. Prestala je da se bori s tim nagonom i otpustila je tu ključajuću energiju kroz papir i pero. Kad je to uradila, pojavile su se živopisne ličnosti, Scarlett, Rhett, Melanie, i svi ostali, u jednoj bajci nad bajkama koja je ostavila publiku bez daha. Ta publika je živjela, disala i plakala kroz stranice vremena koje je Margaret tako lijepo dočarala.

Đorđijanci ne bi prihvatili to da glavni sudionici nisu bile istorijske ličnosti, koje su se nekada stvarno kretale ulicama Atlante. Mnogi od njih su pretraživali istorijske dokumente i druge spise pokušavajući da otkriju bilo kakvu vezu koja bi dokazala da ta imena nisu bila samo figmenti Margaretine mašte. Čak i danas, Trgovačka Komora u mjestu Jonesboro, Đorđija, potvrđuje da turisti često traže uputstva kako bi stigli do plantaža koje su bile toliko drage Scarlett-inom srcu.

Kako su godine polako odmicala i Margaretina priča se sve više i više odvijala, shvatila je da dobija pomoć iz nekog čudnog izvora kojeg nije poznavala, niti razumijevala. To ju je zbunjivalo i u početku je pokušavala da to negira. Počela je da pravi duge pauze tokom svog pisanja, misleći da previše zamara samu sebe, međutim, ispostavilo se da to nije bio odgovor. Odmor bi to činio još jačim, jer je to postajalo još izražajnije nakon perioda relaksacije.

Jednog dana, postala je načisto s tim, kad je na svoje iznenađenje primjetila kako je njeno pero nastavilo samo da piše i to prilično čitljivo, nakon što su njene misli odlutale na neke sasvim druge teme. To ju je donekle uplašilo, pa je tako odlučila da popriča u vezi s tim s jednim od svojih bliskih

saradnika, koji ju je naružio i predložio joj da ode na odmor, tvrdeći da ona previše radi.

Margaret nije više htjela da svom saradniku opet pominje te stvari ali je naišla na neke odgovore koje je tražila, nakon što je posjetila javnu biblioteku u Atlanti. Tamo je pronašla dovoljno toga što je zadovoljilo njenu radoznalost, uz pomoć nekih materijala na temu vidovnjaštva koji su bili dostupni u to vrijeme, iako su bili prilično ograničeni. Prestala je da se bori sa sobom i predala se tajanstvenom izvoru kojeg nije mogla vidjeti, nego samo osjećati. Počela je odavati priznanje gospođi s čije strane je dolazilo njeno inspirativno pisanje, a kako je to sve više činila, tako je i njen posao postajao lakši i obavljala ga je sa više uživanja. Margareta je otišla u grob a da nikada nije priznala niti potpuno razumjela kako je bila kanal za jednog duha koji je bio s njom, vodeći je tokom mnogih godina.

Taj duh je bio jedna veoma razvijena duša, koja je nekada živjela život sličan onom od Scarlett O'Hara, a njena bajka je bila tako jaka kao i ona [Poema starog mornara](#) i ona je to morala da ispriča. Njoj je trebao ventil za ispuštanje te energije i Margareta je bila njen kanal. Kroz Margaretino pero, ona je mogla da prizna svoje nepravedne postupke koji su povrijedili mnoge ljude kad je ona boravila na zemaljskoj ravni. Čvorovi koji su čvrsto držali njenu dušu sprječavajući je da ostvari spiritualnu perfekciju, trebali su na taj način biti odriješeni. To bi takođe pomoglo i Margareti u njenom vlastitom duhovnom razvoju, dok bi ista priča zabavljala i milione ljudi širom svijeta. Tiho i tajanstveno, ona se kretala oko Margarete, te su one tako formirale tim koji je proizveo jednu od najpoznatijih svjetskih novela svih vremena. Margareta je bila svjesna inteligentne i prijateljski nastrojene sijenke koja se kretala oko nje, a nekako je i osjećala, na neki način, da se pred njenim očima odvijalo nešto više od same novele. Danas joj je iz pozadine zavjese bila otkrivana stvarna istina. Između te dvije duše postoji prijateljstvo i jedna duboka ljubav. One su s ponosom gledale na tu njihovu priču i njen uspjeh, dok su se zajednički penjale ka jednom razvijenijem duhovnom izražaju.

Ted je završio poslednju stranicu prilično začuđen i odložio ju je pored sebe. Nije mu ništa bilo poznato u vezi sa životom Margarete Mitchell, a sigurno nikada nije ni razmišljao o tome da je ona bila okupirana nekim tajnim izvorom inspiracije. "Pa dobro, šta mi ovo pokušava da kaže?" pitao se. "Da li to ima ičega zajedničkog s onom pričom o Karly Kane?"

Međutim, to nije imalo smisla. Nijedan drugi duh ne bi mogao napraviti takvu jednu priču kroz njega, razmišljao je on, jer je Karly bio veoma sličan njemu. Bilo mu je nemoguće razumjeti sve u vezi ova dva noćna spisateljska poduhvata a nakon toga se nisu pojavljivale nikakve druge priče. Kao toliko mnogo drugih događaja u njegovom životu, ni ovaj nije imao neko jasno značenje koje je on bio u stanju razabrati. Ukoliko su iza ove dvije priče stvarno stajali duhovi, Ted je zaključio da bi oni morali biti mnogo jasniji s njihovim porukama ukoliko žele da on razumije njihovu namijenu. Međutim, detalji Margaretine priče nastavili su da mu se motaju po glavi.

Kako je on to vidjeo, ta priča je otkrivala kako je Margareta bila korištena kao kanal od strane duhovnog svijeta. Bar taj dio priče je bio relevantan kad se o njegovoj ličnoj situaciji radilo. A PROHUJALO S VIHOROM je pružilo svijetu jednu veliku zabavu. Da li je tu, naposljetku, bila i neka poruka za njega? Da li je ta bajka implicirala da Ted, slično kao Margareta, treba dozvoliti duhovima da donesu dobre stvari čovječanstvu uz pomoć njegove saradnje s njima? Da bi zadovoljio svoju radoznalost, Ted je pročitao PROHUJALO S VIHOROM. Dok je čitao tu priču počeo je vidati neke sličnosti između Margaretinih vidovnjačkih sposobnosti i svojih ličnih. Kroz Margaretinu sposobnost, primjetio je da je ona stvorila jedno književno remek djelo, što je sigurno predivna stvar. Da li je poenta bila u tome da i on takođe može ponuditi neko ohrabrenje ovom svijetu uz pomoć svog talenta? On to stvarno nije znao ali mu je bilo neprijatno što se uhvatio u jednom takvom egoističkom razmišljanju. Međutim, on sebe nije smatrao vrijednim takvih poduhvata. Nadalje, čitajući tu knjigu, Ted je primjetio pasus u kome se pominje jedan Scarlett-in san koji joj se stalno ponavljao. U tom snu

ona se bojala da se ne izgubi u magli. Ted je razmišljao o onoj misterioznoj magli koja je kod njega prouzrokovala sličan strah. Pitao se da li je to sama Margareta bila ta koja se plašila magle a ne fiktivna Scarlett. Da li je Margareta tu predstavljala neku svoju ličnu traumu? I opet, Ted nije mogao biti siguran, ali mu je nešto u vezi s tom idejom govorilo da se nalazi na jednom važnom tragu.

Jedne noći nakon što je čitao tu knjigu, Ted je doživjeo da u snu čuje jedan glas. On mu je rekao da se više ne treba bojati magle. Isto kao i sa PROHUJALO S VIHOROM, glasovi su ga uvjeravali da će iz tog njegovog iskustva proisteći nešto lijepo. A sljedećeg jutra, kad se sjetio tog glasa, Ted je mislio da je sada razumjeo kanaliziranu poruku kao i priču koju je napisao.

Prestao je da se bakće onim strašnim događajem s maglom i pokušao je da se vrati svom normalnom životnom miru i aktivnostima. Činilo se da je njegova opsesivna zabrinutost prestala. Kad bi se sjetio onog užasavajućeg susreta s maglom u njegovoj sobi, svjetlosnim štapićem i strujnim udarom, imao je osjećaj da je tada mogao umrijeti. To zasigurno nije bilo neko prijatno iskustvo za njega, a isto tako i one vizije masivnog uništavanja koje su ga obuzimale, kao ni ono izgubljeno vrijeme i bolest koja je uslijedila nakon one čudne epizode na autoputu. Sve te stvari su uzele svoj danak, mentalni i fizički, i natjerale su Teda da dovede u pitanje svoje učešće u duhovnom svijetu. Međutim, ona ohrabrujuća priča o tome kako je PROHUJALO S VIHOROM nastalo iz kanaliziranih informacija, djelovala je kao antidot za njegove strahove. Koliku god cijenu je on morao lično da plati, zaključio je da je korist od njegovog posvećenja vidovnjačkom poslu vrijedna te cijene.

S jednom novom odlučnošću, Ted se bacio natrag na njegov spiritualistički rad. Pokušao je da povрати onaj osjećaj pozitivnog i lijepog, koji ga je održavao tokom proteklih godina. Međutim, uprkos njegovom uloženom trudu, osjećao je kako se nešto mijenja, kako ga snaga napušta. Iznenadivalo ga je to da niko od njegovih kolega nije primjećivao kako on postaje sve sporiji i generalno se raspada. Jednim laganim tempom, njegovi nervi su počeli popuštati a naleti depresije dolazili su sve češće. Nedjelje izgubljenog sna i buđenje nekoliko puta noću u potresenom stanju, na kraju su ga doveli do jedne očajavajuće tačke kad mu je bila potrebna pomoć da bi dobio bar malo odmora. Počeo je da pije noću, nadajući se da će ga alkohol nokautirati tako da će moći malo odspavati, ili ako ništa drugo, onda će ga bar onesvijestiti. To je u početku pomagalo, međutim, nije prošlo dugo kad ni alkohol nije mogao zaustaviti njegov neprestani nemir.

Ted je mjesecima krio svoju situaciju od drugih, a održavao je redovno svoje vidovnjačke i studentske seanse, nadajući se da će se šta god da ga je uznemiravalo, smiriti. Međutim, umjesto toga, mentalni i fizički zamor nije popuštao i gurao ga je nadole.

Do stvarnog nervog sloma je došlo kad je bio na poslu. Cijelog jutra, Ted je bio na ivici suza a da nije znao zašto. U stvari, cijelu prethodnu sedmicu jedva je uspijevao da se kontroliše. Njegove kolege stalno su iritirale njegove slabasne nerve, bio je ljut na klijenete i nestripljiv s njima i sve bi mu se odjednom natovarilo na leđa.

U srijedu, oko dva sata popodne, nakon nekoliko sati teškog podnošenja svog emocionalnog haosa, Ted se tiho predao. Prestao je da radi ono što je radio, ignorisao je zvonjavu telefona u pozadini i uredno je složio papire na svom radnom stolu. Kako se približavao sekretaričinom stolu, postajao je nekako sve mirniji i spokojniji na jedan neprirodan način a onda joj je rekao, "Pozovite nekoga iz glavnog ureda da odmah dođe ovamo. Ja sam bolestan i sada moram da odem kod doktora i neću se vraćati danas natrag."

Kao da je pod kontrolom nečega drugog a ne pod svojom vlastitom, Ted se okrenuo i izašao napolje u ošamućenom stanju, ne brinući se o poslu i njegovoj odgovornosti kao jedinog ovlaštenog službenika te bankine filijale. Bilo mu je na pameti samo jedno, da ode odatle. Sjeo je u auto i odvezao se do

doktora. "Moram da vidim doktora," rekao je na recepciji bez pokazivanja ikakvih emocija. "Vi nemate zakazan termin?" odgovorila mu je recepcionistkinja. "Pokušaćemo da vas ubacimo negdje ako nam to vrijeme dozvoli ili ćemo vam možda zakazati termin za sutra." Tedova mirna poza se nije promijenila ali je njegov glas dobio jedan sasvim drugačiji ton. "Moram da ga vidim sada!" rekao je empatično. "Neću da se pomjerim odavdje sve dok ga ne vidim." Odlučno je sjeo na stolicu, dok je službenica s recepcije žurno otišla u doktorovu ordinaciju. Ubrzo nakon toga, doktor se pojavio u čekaonici. Pogledao je Teda u lice i zaključio da mu je pacijent u ozbiljnoj emocionalnoj krizi a onda ga je blago uzeo pod ruku i odveo ga u svoju ordinaciju. "Hajde da ovdje malo popričamo," rekao je, upućujući Teda da sjedne na stolicu. "Šta nije u redu, Ted? Vrlo sam zabrinut, pa mi reci u čemu je problem?" Ted je briznuo u plač, nesposoban da odgovori. Doktor ga je pustio da plače sve dok se nije malo smirio. Međutim, Ted još uvijek nije bio u stanju da bilo šta kaže.

"U čemu je problem?" pitao ga je opet doktor. "Dolaziš ovamo kod mene jednom mjesečno već nekih šest mjeseci. Imao si dosta problema, osipe, stomachne tegobe, jake glavobolje. Činilo se da je sve to bilo u vezi sa stresom. Poduzeli smo opsežne preglede i nismo našli nikakve fizičke poremećaje kod tebe. Svi simptomi kao da dolaze od neke vrste stresa."

"Ne znam šta nije u redu," odgovorio mu je Ted. "Možda je to pritisak kojem sam izložen na poslu." Ali stvarno nije imao pojma o tome šta se nalazilo u središtu te neprestane tenzije. Na njegovom poslu jeste bilo velikog pritiska jer je u banci dolazilo do nekih promijena. Znao je da postoji određena vjerovatnoća da će usljed toga neki od zaposlenih biti otpušteni, tako možda to jeste bio problem. Možda njegovo tijelo samo reaguje na stres prilikom tog tranzicionog perioda i to će na kraju proći kad se stvari na poslu riješe. S druge strane, kad bi čak i ostao bez posla neko vrijeme, to ga ne bi trebalo jako brinuti. On je finansijski dobro stajao, nakon svega, a njegova profesija je bila dosta tražena, tako da bi lako mogao naći drugi posao. Međutim, u njegovom životu nije bilo ničega drugog za šta bi mogao reći da je bilo izvor njegove iritacije. Doktor je pozvao jednog psihijatra iz obližnje ordinacije i posavjetovao se s njim. Nakon što su završili, vratio se natrag u svoju ordinaciju i ponudio je Tedu jedan savijet.

"Ted, mislim da te je taj tvoj stres doveo u jednu kritičnu fazu," rekao je. "Možda bi najbolja stvar koju bih mogao učiniti za tebe bila da te uputim u bolnicu Northside Hospital, na psihijatrijski pregled. Tamo rade neke dobre stvari. Ostani tamo par dana i pusti da ti Dr. Nichols pomogne. Oni ti mogu dati nešto što će ti pomoći da spavaš i možda ćeš se sljedeće sedmice osjećati toliko bolje da ćeš se moći vratiti na posao. Mislim da bi to bilo najbolje što možemo sada učiniti."

Nesposoban da jasno razmišlja o drugim mogućnostima, Ted je prihvatio doktorov prijedlog. Otišao je kući, pokupio je tamo par stvari i odvezao se u bolnicu. Psihijatar je već ostavio neka uputstva u vezi s njim, tako da nakon što je bio primljen, Ted je primio jednu injekciju a onda je otišao u svoju sobu gdje je spavao sve do sljedećeg jutra. Osjećao se sigurno znajući da se jedan tim dobro obučениh profesionalaca nalazi blizu njega kao i to da će u njegovoj blizini biti i drugih pacijenata dok on bude spavao. Kako je padao u san, Ted je razmišljao o svom hladnom i pustom stanu kojeg je uvijek sve više mrzio kako bi se približavao mrak. Nije mu bilo važno to što u njegovoj sobi nije bilo drugih ljudi koji bi bili s njim, dovoljno mu je bilo to što je znao da su oni tu u blizini, tako da ja ta utjeha dozvolila sedativima da djeluju bez njegovog otpora. To je bio najbolji odmor kojeg je imao nakon mnogo mjeseci.

Osamnaest

Prijevod: vjetar

*Sred putovanja života naših
došao sam sebi u tami stabala
gdje izravni put izgubljen biješe.*

Dante

Tedov sastanak s dr. Nicholсом sljedeći dan doveo je do duge rasprave o tome što bi moglo biti uzrokom njegovih problema. Liječnikova pitanja pomogla su Tedu u eliminiranju određenih očitih mogućnosti. "Kako su stvari na poslu Tede?" doktor je pitao. "Je li imate kakvih posebnih problema s poslom, ili možda sa suradnicima?" "Ne baš", Ted odgovori. "Bio sam prilično sretan na poslu iako u zadnje vrijeme ima dosta razgovora o nekim nadolazećim promjenama, otkazima. To nije najbolja vijest, ali me nije puno ni zabrinula. U osnovi, uvjeti u banci su odlični, razumna satnica i lijep ured. A volim i ljude s kojima radim, oni su super."

"U redu", kimne dr. Nichols, "to je dobro. Sada, ima li neko drugo područje gdje osjećate da bi stvari mogle biti kritično, naprimjer odnos s djevojkom ili nekim članom obitelji?" "Ne primjećujem ništa specijalno," Ted zatrese glavom "tako da tu nema problema. A i s obitelji se dobro slažem. Zar mislite da već nisam prorešetao iste te ideje u nastojanju da si protumačim? Ja ne mogu iznaći gdje je problem. I ne mogu spavati. Što mi se događa?"

"Znamo što vam se događa", rekao je dr. Nichols, "patite od stresa. Ponekad su uzroci očigledni, ali ponekad je potrebno više rada da ih se otkrije. Vaša trenutna situacija na poslu izgleda blago stresna, ali ni drugo što ste mi do sada rekli ne objašnjava tako jake simptome. Što je s vašim drugim aktivnostima? Bavite li se sportom ili hobbijem?"

"Provodim doista puno vremena u svom vidovnjačkom radu" prizna Ted objašnjavajući ukratko svoju povezanost sa spiritističkom grupom. "Potrebno je mnogo emocionalne energije za bavljenje problemima drugih ljudi u nastojanju da im pružim najbolji savjet od duhova. No održavam se u prilično dobroj fizičkoj kondiciji. Vježbam i pazim što jedem." "Možda se tamo preopterećujete?" "Sumnjam. Raspored mi je oduvijek ovako natrpan i nikad nisam imao problema kao što je ovaj sad."

"Pa možda onda ova napetost izvire iz dugog akumuliranja malih problema", komentirao je doktor. "Ako zabrinutost oko puno malih stvari dodamo vašem sadašnjem blagom stresu vezanom uz mogući gubitak posla, to bi moglo objasniti vaš opći zamor. Razgovarajmo o stvarima iz prošlosti koje možda još uvijek niste emocionalno riješili."

Pa krenuše prekapati po događajima iz prošlosti, sve od sukoba s Jill u Sun Valley-u i školskih dana, pa do tranzicijskih previranja u banci. Također su razgovarali i o Tedovoj trenutno povećanoj konzumaciji alkohola, ali je ubrzo postalo jasno da je pijenje simptom stresa, a ne uzrok. Još jedno područje interesa bilo je i izostatak sretne romantične veze u posljednje vrijeme. Kad je doktor shvatio kako Ted još od Jill nije bio u nekoj ozbiljnijoj vezi sa ženom, zapitao se zašto je to tako.

"Postoji li štogod da vas muči u okviru intimnih odnosa?", upita. "Osjećate li se izolirano, ili kao da vaš osobni život ne ide u ispravnom smjeru?" "Ne, ne mislim tako," rekao je Ted. "prilično često

izlazim sa ženama i volim se dobro zabaviti. Ali ne osjećam se posebno usamljeno, ili pod pritiskom da moram naći nekoga i skrasiti se. Trenutno više naginjem neobaveznom, manje emocionalnom, a više bezuvjetnom stilu odnosa negoli tradicionalnom. "

Nakon kratke rasprave o prošlosti jedino što je liječnik mogao ponuditi kao objašnjenje bio je nejasan kumulativni stres iz mnogih incidenata i situacija. Ništa izvanredno se nije isticalo kao ozbiljan problem, iako, da se Ted ispovijedio o epizodama paranormalnih aktivnosti -magli i šoku, vremenu koje nedostaje- liječnik bi mogao drugačije mislio. Ali se nije. U sebi je ustrajao na vlastitom uvjerenju kako je incident s maglom morao biti san, a nestalo vrijeme je pripisao bolesti, ni ne pokušavajući objasniti vožnju od deset milja u nesvjesnom stanju. Bez ovih dodatnih informacija, liječnik nije imao naznake po kojima bi mogao razlučiti zašto je Ted bio pod tako ozbiljnim stresom u to vrijeme.

Prepisao mu je sijaset raznih lijekova nadajući se da će pronaći onaj koji bi Tedu pomogao s nesanicom i iskidanim živcima. Međutim, nijedan od njih nije polučio neke trajno pozitivne rezultate. Neki od njih jednostavno nisu imali učinka, dok su drugi pak izazvali promjene na energetskom nivou ili na nivou njegovog raspoloženja, Ted je osjećao nelagodu. On nikada nije uživao u učincima lijekova/droga, ne od noći s marihuana-hobotnicom, i iako je u zadnje vrijeme pojačano pio, svejedno mu se nije svidao efekt zatupljenosti. Preferirao je svoju normalnu osobnost i stanje svijesti.

Na kraju se ipak jedan od lijekova pokazao učinkovitim bez smetnji, a također mu je i liječnik savjetovao da ostane u bolnici još tjedan dana kako bi prisutvovao grupnom savjetovanju.

"Uzmite si još malo ekstra vremena sada ", rekao je, "samo da bi bili sigurni. Iskreno, volio bih vas još neko vrijeme održati podalje od vašeg starog rasporeda u banci. Čini se da ste u mnogo boljoj formi i može biti da je sve što vam je stvarno bilo potrebno samo nekoliko noći sna, ali ne bi se trebali zalijetati. Isto također vrijedi i za vaš rad s Marie, sve dok niste sigurni da se opet osjećate zdravi. "

"Ali morat ću se prije ili kasnije vratiti tim stvarima," Ted je odgovorio. "To je moj život. Hoće li to odlaganje na tjedan dana stvarno pomoći? "

"Mislim da hoće," doktor je klimnuo glavom. "Osjećam da vam je potreban potpuni prekid, totalna promjena da bi ste povratili svoju staru vitalnost. I grupne sesije su važne. Moglo bi iskrsnuti nešto što smo previdjeli. "

Ted pristade. Ugodno se osjećao u ustanovi spavajući čvršće nego ikad. Kako mu se s povratkom snage vratio i njegov dobar osjećaj za humor uživao je u razgovorima, kako s djelatnicima, tako i sa pacijentima. Dva tjedna njegovog boravka u bolnici su proletjela i Ted je vidno napredovao. No kako bi testirali trajnost ove promjene, liječnik je preporučio probni izlet van objekta.

"Mislim da ste spremni za slobodni vikend", rekao je. "Nekoliko dana natrag kući, ništa naporno, samo da vidimo kako ćete se osjećati. Ako sve prođe u redu, to će nam puno reći o vašem napretku."

"Dobro," Ted se složio znajući da se stvarno oporavio i da sad ne bi trebao opet imati problema u stanu. Ipak, njegova prva reakcija je bio nemir, nejasan poremećaj u dubini uma kojeg se trudio ignorirati najbolje što je mogao. Odjavio se i vratio kući, no njegova prva noć u stanu nije bila ono čemu se on nadao. Čak i prije nego se potpuno smračilo, Ted je popalio sva svjetla i pokušavao se boriti protiv svoje rastuće nervoze. Nije se mogao koncentrirati na TV program, ali ga je ostavio da mu pravi društvo, da razbije nelagodu noćne tišine.

Kako su se sati vukli, Tedova je energija slabila i nervoza jačala. Jednom ili dvaput mu je zastao dah i srce neredovito zakucalo kao početak napada panike i Ted se morao boriti za kontrolu. Trebao mu je

odmor i bez obzira koliko dugo odgađao na kraju će morati ići u krevet. Progutao je svoj sedativ očekujući efekte, a onda nevoljko krenuo prema vratima spavaće sobe.

Soba je bila briljantno osvijetljena, čak i s noćnom lampom koja sjaji u kutu, ali je odisala krivo i hladno. Obavio je sve pripreme, pranja, četkanja i ušao u krevet ugasivši svjetla iznad glave. Bio je previše umoran da bi držao oči otvorene, ali čim je legao, sjećanja i slike preplavila su mu um. Soba mu nije dozvoljavala da zaboravi. Povratak u sobu gdje je imao iskustvo s maglom i šokom od svjetlećeg štapa ga je toliko duboko poremetio da nije mogao spavati. Čak ni lijekovi nisu djelovali, a njegov strah, bezobličan i neumoljiv, rastao je preko svake mjere. Manje od deset minuta nakon što je pokušao zaspati Ted je bio na nogama i potpuno budan, ponovno u dnevnom boravku, što dalje od kreveta koliko je mogao biti. Ostao je budan cijelu noć nemirno prešetavajući uokolo, pušeći, gledajući TV, bilo što samo da ubije vrijeme.

Sljedeće noći opet ista pjesma -nema spavanja, nema odmora, samo neobjašnjiva anksioznost. I njegova se depresija osvetnički vratila zamračujući sve unutar njega. Po svršetku trećeg dana, Teda iznenada obuzme osjećaj kako on jednostavno ne želi nastaviti živjeti. To nije bila svjesna misao, ali odjednom se to činilo kao jedini mogući bijeg od vlastite mizerije.

"Jednostavno ću samo svršiti sa svim tim", kazao je sam sebi, a onda se uputio na balkon i prekoračio na vanjsku stranu ograde.

Od zemlje su ga dijelila samo dva kata i nije ga strah naveo na promišljanje da li da skoči ili ne. U stvari, on se osjećao čudno lišen emocija, kao da je dio njegovog uma već bio na udaljenosti. Njegove misli bile su samo one logične, pitanja izvršenja i reperkusija. Nije bio siguran da li će ga pad s te udaljenosti ubiti, i pitao se hoće li nehotično polučiti njegov smještaj u mentalni azil ako ne uspije umrijeti.

Naginjući se sa ograde Ted se osvrne uokolo i primijeti neka stabla u neposrednoj blizini iza sebe i još jedan balkon. Netko je stajao tamo promatrajući ga i ta spoznaja pokrene reakciju u Tedu vraćajući ga natrag u stvarnost.

Stranac na balkonu buljio je napeto u njega za trenutak i onda povikao: "Hej, čovječe, što radiš to tamo?" Osjećajući se krivim i osramoćenim svojom nevoljom, Ted se pitao što bi mogao reći, a da ne oda svoje suicidalne namjere. Međutim, cijela situacija je bila prilično očigledna i stranac je bio vidno uzburkan. "Nećete skočiti, zar ne?" vikao je. "Ne," uzvikne Ted nazad trudeći se zvučati što ležernije, "ne, samo sam se malo zračio. Sve je u redu, stvarno." Bila je to komično apsurdna izjava obzirom na njegov prekrni preko-ogradni položaj, ali je bio previše usplahiren da bi izletio s nečim boljim.

Vidjevši sebe tuđim očima, Ted se osjetio posramljen svojim djelovanjima i slabostima iza njih. Postiđen, popeo se natrag preko ograde i otišao unutra na sigurno. Smijehao je jaki kotel pića ignorirajući pritom upozorenja vezana uz konzumiranje alkohola i sedativa zajedno i ponio ga natrag van na balkon. S čašom u ruci mahnulo je strancu koji je još uvijek s druge strane napeto promatrao i čovjek mu odmahne nazad. Nasmijehali su se jedan drugome, i trenutak očajanja je minuo. Ted je popio i drugi koktel i nakraju zaspao po prvi put u tri dana. Međutim kad se sljedećeg jutra probudio, još uvijek je mogao osjetiti dezorijentirajuće učinke lijekova i alkohola.

"Dragi Bože," mislio je potreseno, "mogao sam odapeti sinoć! Prvo akrobacija na balkonu, a zatim i pilule sa žesticom."

Ako se mogao tako strašno raspasti u tako kratkom vremenu, Ted je shvatio, tad nije bio spreman izaći iz bolnice. Prag samouništenja je bio zastrašujuće blizu, a on nije imao povjerenja u sebe da bi čekao da produženi vikend istekne do kraja. Previše nervozan da bi vozio, nazvao je rođakinju. "Catherine", rekao je, "mogu li te zamoliti za uslugu? Trebam te da me odvezeš negdje. Nisam u dovoljno dobroj

formi da to osobno učinim."

Stigla je pola sata kasnije puna pitanja na koja je on izbjegao odgovoriti, te ga odvezla natrag u Northside. Iako je bio dan ranije nego što je bilo planirano da se vrati, Ted se prijavi natrag na odjel. Catherine je nakratko ostala u posjeti, ali Ted je žudio da ga ostavi. Sve što je je htio bio je njegov prekrasni krevet i sigurnost njegove napućene okoline. Opet je zaspao, duboko, debelo u sljedeći dan.

U ponedjeljak, kada je liječnik bio u viziti, Ted mu ispriča o vikendu. "Prošao sam kroz pakao", rekao je. "Bio sam toliko uznemiren da sam konačno došao do točke u kojoj nisam mislio da bih mogao nastaviti živjeti." "Što je točno bilo to što vas je toliko uzrujalo?" pitao je doktor. "To je jednostavno to" slegne Ted, "Ne mogu uperiti prstom ni na što posebno. Bio sam u redu sve do vremena za spavanje, a što se više mračilo sve lošije sam se osjećao. "

Nijedan od njih nije shvaćao zašto je ostajanje nasamo tamo u stanu Teda dovelo na rub samoubojstva. Bilo mu je nemoguće opustiti se i spavati u stanu, ali kad se jednom vratio na odjel psihijatrije to mu nije bio nikakav problem, a to nije bilo dosljedno. Na kratko si je dopustio da se upita ima li njegova zabrinutost i ostalo kakve veze sa sjećanjem na maglom ispunjenu noć. Ali to se odigralo tako davno prije ovoga da Ted nije mislio da bi to mogao biti uzrok sadašnjeg stresa, pogotovo jer dosad nije bio. Osim toga, kako bi ga, samo noćna mora ili susret sa spiritualnim vodičem, mogli tako duboko uznemiriti?

Na prijedlog njegovog liječnika Ted pristade ostati u bolnici još tjedan dana i za to vrijeme je postao vrlo angažiran u grupnim terapijama. Mnogo snage je crpio iz vježbi programa (asertivnosti <http://www.verte.hr/seminar/pdf/SeminarASERTIVNOST.pdf>) i njegovo se opće stanje uma uvelike poboljšalo. Čak se i njegova vidovnjačka sposobnost ispoljavala na pozitivan način kad bi se zatekao u interakciji s drugim pacijentima. Jedan od njih bila je i srednjovječna žena koju je njezina kćer srednjoškolka zatekla sa glavom u pećnici onesvještenu od plina. Trebalo joj je nekoliko dana da se fizički oporavi, a zatim je dovedena na sesije. Ted je primijetio kako je bila povučena tijekom sastanaka. Bez obzira što bilo tko drugi rekao, ona je i dalje šutila, sjedila sama podalje od grupe i plakala. Odbijala je drugima reći išta o sebi ili svojim problemima ili zašto je htjela umrijeti.

Promatrajući je jedan dan, Ted je imao vidovnjački uvid. Vidio je jasnu viziju vremena, mjesecima prije, u kojem je ta žena bila silovana tijekom provale u njen dom. I još je vidio da ona nikada nikome za to nije rekla, niti svojoj obitelji, ni liječniku ili policiji. Iz toga je mogao razumjeti zašto je žena bila toliko povučena i koliko su složene njene emocije postale dok je nastojala sakriti svoju traumu zbog straha od reakcije njezine obitelji. Ted je oklijevao otkriti ove informacije, pa je umjesto toga, tijekom terapija, pokušao navoditi raspravu na takve slične događaje, nadajući se da će žena odreagirati.

To nije funkcioniralo. Žena je odbila zagristi mamac i nije postajala nimalo bolje. Ted je napokon shvatio da nema drugog izbora nego joj reći što je vidio u viziji. I prije je uvijek morao unaprijed donositi neke osjetljive odluke o tome što od vidovnjačkog čitanja otkriti, a što zadržati za sebe, a u ovom slučaju se osjećao vrlo sigurnim u to kako će žena od toga imati koristi. Dokle god se ne suoči sa situacijom, neće je moći ostaviti iza sebe. "Mislim", rekao joj je, "da ste vi žrtva silovanja. I mislim da se osjećate toliko osramoćeno, toliko strašno u vezi toga, da je to upravo ono što s vama nije u redu. Vi jednostavno ne želite govoriti o tome i istjerati te osjećaje na površinu."

Žena je izgubila kontrolu, negirala je sve proklinjući ga zbog uplitanja. Postala je toliko histerična da su joj morali dati sredstvo za umirenje i poleći je u krevet. Ted se, naravno, osjećao odgovornim obzirom da to nisu bili rezultati koje je on očekivao, i zažali što je progovorio. Čini se ironičnim da mu njegov dar vidovitosti dozvoljava da raspozna probleme drugih, ali mu ne otkriva ni traga o njegovim vlastitim, pomisli sjetno.

Sljedećeg dana, međutim, žena mu se zahvalila što ju je prisilio da se suoči sa problemom. "Ja nikada ne bih bila u mogućnosti to sama učiniti", rekla je zahvalno, a Ted je s velikim olakšanjem promatrao ubrzanje njenog oporavka.

Djelatnici bolnice koji su svjedočili cijelom događaju bili su fascinirani i razgovarali su o tome s Tedom. U povjerenju im je priznao da ima neke vidovnjačke sposobnosti i bio je iznenađen njihovim ozbiljnim interesom. Iako ga djelatnici nikad nisu izričito tražili za pomoć nakon toga, namjerno su nekoliko vrlo specifičnih slučajeva upravili u njegovom smjeru. I svaki put se ista stvar dogodila. Ted bi dobio očitavanje osobne situacije te ga iznio. Pacijent bi ljutito zanijekao informacije i prošao kroz velike prevrate, govoreći mu da gleda svoj posao, ali tada bi započeo proces ozdravljenja. Njegova preciznost zbunjivala je medicinsko osoblje. I nitko nije ni pitao Teda da se odjavi iz bolnice dok se sam nije osjećao spremnim.

Nakraju je u bolnici ostao tri mjeseca, ne samo zato što je osobno imao koristi od terapije, spavajući dobro po noći i zacijeljujući i um i tijelo, nego i stoga što je stekao dobre prijatelje tamo i poslužio u pozitivne svrhe kroz djelovanja unutar grupe.

Vidio je neke od bolesnika koji su se brzo oporavili zahvaljujući vidovnjačkim informacijama koje je bio u stanju podijeliti s njima i to ga je ispunjavalo zadovoljstvom. Ali nije bilo nikoga tko bi to isto učinio za njega. Kada je odlučio da je spreman opet biti sam sa sobom, liječnik preporučio Tedu da uzme godišnji dopust, ode kući svojim roditeljima i dopusti da mu se snaga u potpunosti povрати. Ted spremno pristade i zatvorio svoj stan prije nego što su roditelji došli da ga pakuje. Slijedeća tri mjeseca je proveo obilazeći stare prijatelje i rođake, osjećajući se svakog dana jačim. Ta vezivanja vratila su mu osjećaj normalnosti i kontrole, a iz te nove perspektive Ted je shvatio da više nije želio nastaviti s bankom i upasti natrag u stresne situacije koje su očito dovele do njegovog kolabiranja. Tako da kada se vratio u Atlantu njegov plan je bio da najavi otkaz i uvježba nekog tko će preuzeti njegovo radno mjesto.

Međutim, dužnosnici banke odmah su mu dali do znanja da on ustvari više uopće nije dobrodošao, ne nakon njegovog sputavanja na psihijatrijskom odjelu. Nije imalo nikakvog značaja da je Tedovo „predavanje“ bilo potpuno dobrovoljno, niti da je njegov problem potekao od stresa, a ne od mentalnog poremećaja. Kao i mnogi neinformirani ljudi, dužnosnici zaduženi za osoblje bolovali su od istog stereotipnog straha od "luđaka". Tako da čak i prije negoli je Ted uspio podnijeti ostavku, savjetovan je da ga tvrtka smatra nesposobnim za rad. Umjesto da ga prime natrag u službu, ponudili su da će ga staviti u svoj program invalidskog bolovanja i preporučiti ga za trogodišnji plaćeni odmor.

Ted, naravno, nije mogao biti sretniji. S ovom financijskom sigurnošću bio je slobodan vratiti se u Alabamu, osnažiti se i provesti neko vrijeme sa svojim ostarjelim roditeljima. Prvu godinu Ted je uživao u svojim obnovljenim obiteljskim vezama i nastavljenim starim Tuscaloosa- prijateljstvima. Ali na kraju je postao nemiran i htio je više od svog života. Budući da je njegov dohodak bio redovit čak i bez rada, odlučio je poduzeti neka rekreacijska, terapijska putovanja i istraživanja. U vrlo kratkom vremenu Ted je posjetio mnoga mjesta, kao što su Kalifornija, New York, Florida, Karipske otoke i Gvatemalu. Njegove putešestvije priredile su mu mnoge pustolovine, ali niti u jednom trenutku nisu se odigrala nikakva daljnja paranormalna iskustva.

Vjerovao je da što god da su spiriti bili radili s njime, sve takve stvari su sada bile izbačene iz njegovog života jer se on više nije petljao u aktivnosti spiritističke grupe. Do kraja 1981. osjećao se emocionalno jak i spreman za povratak na posao. Preuzeo je vođenje renomiranog restorana u Tuscaloosi i odustao od zadnje godine prihoda od bolovanja. Naredne tri godine njegov život je bio sretan i bez većih uzbuđenja, ispunjen tipičnim zadovoljstvima bliskih obiteljskih kontakata i komfornog društvenog života. Bilo je problema, naravno, ali oni su bili samo normalne situacije, a ne

nadnaravni događaji.

Održao je također i kontakt s Marijom, i ostali su bliski prijatelji iako on više nije bio s grupom. Razumijela je i podržavala njegovu odluku da ne nastavi s vidovnjačkim radom. Danak koji je osjetio da je bio naplaćen od njega bio je prevelik, objasnio je, i sve što je sada htio bio je jednostavan, sretan život.

Marija se složila s njim, ali je imala i poruku za prenjeti od spiritualnog vodiča. "Vidim da ćeš nastaviti svoj rad u budućnosti", rekla mu je jednom.

"Možda je tako," Ted je odgovorio: "tko zna što će se po putu dogoditi? No, budući da sam bio natrag doma i držao se podalje od ikakvog čitanja, nisam bio izložen stresu i moje zdravlje je odlično, a ja ga ne bih htio nikako drugačije. Drago mi je da je s vidovnjaštvom svršeno."

Devetnaest

Prijevod: Gordan

*Ako ovaj savjet ili ovaj rad bude od čovjeka,
neće doći do ničeg; Ali ako će biti
od Boga, ne možeš ga odbaciti.*

St. Paul

U siječnju 1984, sve se jureći vratilo. Nakon gotovo tri godine života bez paranormalnih upada, Ted je mislio da se oslobodio takvih stvari, ali jedna kratka vizija te zimske večeri, još jednom mu je pokazala da je njegova sloboda bila iluzija. U okruženju snova, Ted je vidio malog čovjeka, navodno Meksikanca, odjevenog u meksičku odjeću sa slamnatim šeširom, malim brkovima, tamnom kožom i kosom. Ništa se doista nije dogodilo u snu, nikakva poruka nije dostavljena, samo prisustvo stranog, tihog, moćnog malog čovjeka. San mu se nakon toga ponavljao jednom ili dva puta tjedno. Ted je odmah povezao čovjeka sa vidovitom porukom koju mu je Marija dala u očitanju nekoliko godina prije. Rekla mu je da će se u budućnosti pojaviti duhovni vodič po imenu Raphael, da će raditi s njim i primio je kontakt od takvog entiteta. Pitao se dali su Raphael i mali Meksikanac jedan te isti, ali sve što je imao do sada je samo prisustvo, bez poruke.

Tada su se snovi počeli mijenjati. Meksikanac mu je počeo davati informacije i Ted u snu nije imao izbora do slušati. Bio je zbunjen o onom što je čuo, iako je poruka bila jasna, nije razumio razlog koji stoji iza nje. Raphael mu je, kao što je Ted mislio da je, uzastopno dostavljao jednu jedinu poruku. "Moraš otići iz Alabame," insistirao je u snovima. "Moraš otići u New Mexico." "Zašto New Mexico?" upitao je Ted. Nikad nije razmišljao o tako dalekom odlasku, ne od Doline sunca, a pogotovo ne u mjesto za koje je mislio da je prazno i suhoparno. "Moraš otići u Albuquerque,"

odgovorio je Raphael, ignorirajući pitanje. Sve je ovo Teda učinilo znatiželjnim, ali nije shvatio ozbiljno poruku i nije imao zapravo namjeru slijediti Raphaelove naredbe. Snovi nisu bili toliko uznemirujući, kao mnogi iz prošlosti i kao vizije. Ipak, Raphael je bio uporan posjetioc, pojavljivajući se u snovima i podstičući Teda da krene. Došao je i do točke gdje mu je naveo datum kad bi Ted trebao otputovati u New Mexico. "Želio bi da Raphael jednostavno odustane," Ted se nasmijao dok je govorio prijatelju o tim snovima. "Nema šanse da odem u New Mexico, čak i da želim. Imam obaveza prema mom poslu i restoranu. Mislite li da bi duhovni svijet znao o takvim stvarima."

Međutim, nekoliko dana nakon ovog razgovora, Ted je imao nezgodu na poslu i ozlijedio donji dio leđa. Otišao je do kiropraktičara po pomoć zbog kroničnih bolova i doktor mu je savjetovao da uzme odmor od nekoliko tjedana, dalje od posla. U tim tjednima nije imao ništa za raditi, osim ubijati vrijeme. Ted je odlučio da iz znatiženje krene s tim i odputuje u New Mexico. Ipak, insistirao je na tome da cijeli put nije ništa više nego odmor. Odbio je vjerovati da su poruke iz snova bile ozbiljne. Sve što je htio je da leži, tako da mu se leđa oporave kao što je doktor preporučio. Osim toga, njegovi dugogodišnji planovi na poslu neće pobijeći. Bio mu je obećan dio vlasništva u budućim poslovnim proširenjima, ali ništa se za sad nije kretalo u tom smjeru. Kada je izledalo kao da obećanje neće biti održano, Ted je to shvatio kao znak da se ponovo zaputi u svijet i potraži nešto bolje. U restoranu je dao do znanja da će otići na dopust, spakirao je nešto stvari i odvezao se iz Alabame u pratnji svog dobrog prijatelja. Ispostavilo se kao prilično zanimljivo da je Ted otišao od kuće na isti datum kojeg mu je dao Raphael. Protumačio je to slučajnošću. Ted je u New Mexico imao nekoliko daljnjih rođaka za posjetiti. Dok je bio kod jednog od njih, imao je još jedan san u kojem se susreo sa upornim Raphaelom, koji mu je donio još jednu zapovijed. "Moraš podnijeti poslovnu biografiju," rekao je Tedu, kao da je to normalna stvar za nekoga u sombreru i meksičkoj odjeći da raspravlja o tome. I rekao je Tedu ime jedne tvrtke koju da kontaktira, kao i točan datum slanja biografije. Od sada, Ted je bio sklon posvetiti više pažnje savjetima malog čovjeka i savjesno je poslao biografiju na taj datum. Nije znao da li da se osjeća iznenađen ili ne kad je tvrtka odgovorila i zatražila od njega da dođe na razgovor. Brzina tih događaja ga je iznenadila i pristao je na razgovor.

Te noći se opet pojavio Raphael i ovaj put mu je savjetovao da čeka do sljedećeg utorka za razgovor, a ne na datum koji je zatražila tvrtka. Odlučan da slijedi taj scenario, Ted je pristao i nazvao tvrtku da odgodi razgovor kao što mu je savjetovao Raphael. Kada se sastao sa upravom tvrtke, razgovor je završio u redu i Tedu je rečeno da će odmah biti obaviješten o njihovoj odluci. Ali, nekoliko je dana prošlo bez očekivanog telefonskog poziva, a on se počeo osjećati glupo što je poslušao savjet španjolske izmišljotine njegove mašte. U stvari, odustao je od nade i zaključio da su snovi bili nedosljedni, no u međuvremenu je opet intervenirao Raphael. "Nemoj se obeshrabriti," reko je Tedu. "Ne smiješ otići. Ne smiješ se vratiti kući. Bićeš kontaktiran i primićeš ponudu za posao i moraš je prihvatiti." Poruka je bila toliko uporna da je Ted nevoljno odgodio odlazak, davajući Raphaelu još jednu šansu. Prošla su dva dana, a još nije bilo odgovora od tvrtke. Konačno, zbog nestrpljivosti da se ili vrati u Alabamu ili da dobije posao, Ted je nazvao tvrtku. Tajnica mu se ispričala zbog kašnjenja i rekla mu da je čovjek s kojim je imao razgovor bio neočekivano odsutan. Vratit će se u ponedjeljak u kancelariju, objasnila je i nadala se da će Ted biti još malo strpljiv. Tajnica mu je također rekla da je njegov telefonski broj bio zagubljen, pa je bilo nemoguće za nju da ga kontaktira u vezi kašnjenja. U ponedjeljak ujutro, kao obećano, Ted je dobio telefonski poziv i poziv da dođe na posao, počevši već od narednog dana. Bio je u euforiji zaljubivši se u prelijepo okruženje i spremno je prihvatio posao. "Raphael je bio u pravu," mislio je. "Ovo će biti dobra promjena. Ionako sam bio predugo kod kuće." Prijatelj sa kojim je Ted putovao, ponudio mu je da će otići u Alabamu i donijeti mu sve njegove stvari koje bi mu zatrebale, na što se Ted složio. Tjedan dana kasnije, prijatelj se vratio sa njegovim stvarima, a Ted je obavijestio svog poslodavca u restoranu, objašnjavajući mu da će njegov "dopust" biti trajan. Posao je uspio i Ted je osjećao da je donio pravu odluku. Raphaelovi savjeti su bili poslušani i kad je Ted odreagirao na njih, mali Meksikanac je nestao iz njegovih snova. Ted se brzo ustalio u novoj rutini

i utvrdio se u Albuquerqueu. Kupio je kamp kućicu i postavio je u prelijepom parku na rubu pustinje i uživao u veličanstvenosti Sandia Mountains u daljini.

Kao dio promjena u novom životu, Ted nije govorio o svojim vidovnjačkim talentima i po prvi puta u devet mjeseci, njegov život je išao glatko, bez bilo kakvih stranih epizoda. U stvari, nije mislio o paranormalnom sve do jednog dana kad je Judy, jedna od Tedovih suradnica, spomenula da su ona i njezin muž nedavno svjedočili jednom neobičnom događaju. "Bili smo na putu iz grada preko vikenda," rekla je, "prema Estanciji. Vozili smo se po maloj autocesti sa dva traka. Vozili smo po mraku i bilo je oko osam naveče, kada se odjednom nebo osvijetlilo skroz oko nas. U nekoliko sekundi, mogli smo vidjeti osvijetljenu okolicu, baš kao po danu! Čak je i unutrašnjost auta bila ispunjena svjetlom." "I tada odjednom, kao što se i pojavilo," nastavila je Judy, "isto tako je i nestalo. Sve je bilo opet u mraku. Bilo nam je čudno, pa smo muž i ja stali da vidimo što se događa. Oboje smo izašli i pogledali prema gore da vidimo da li avion, helikopter ili što već stvara to jako svjetlo. Ali nije bilo ničeg, čak niti dolazećeg auta iz bilo kojeg smijera." Ted i ostali su radoznalo slušali, pitajući se što su to ona i Joe vidjeli. "Valjda je bio NLO," zaključila je Judy. "Nismo ga vidjeli direktno, ali što bi se drugo moglo pojaviti i nestati tako brzo? I što bi moglo osvijetliti nebo na taj način?" "Sjajno!" odgovori Ted. Sjetio se odjednom da nije poznao nikog ko je vidio NLO osim Maje. Judini prijatelji su uzbuđeno slušali iskaz i postavljali mnogo pitanja o tom doživljaju, samo Ted nije rekao ništa. Mislio je na Maju i udaljenom objektu kojeg je prije mnogo godina vidio kako lebdi nad planinom iznad Doline sunca. Maja ga je tamo uputila sa sigurnošću da će vidjeti NLO, ali u to vrijeme nije mogao osjetiti pravu prirodu objekta. Nikad nije bio uvjeren da je to bio NLO, iako je Maja insistirala da jeste. No, budući da nije bila prisutna, zapitao se, kako bi ona mogla znati? Osim toga, ni Ted nije bio siguran da vjeruje u postojanje takvih stvari. Uostalom, vlada je konstantno negirala NLO viđenja. Međutim, sada je znao da Judy nije lagala i nije znao što misliti.

Nedugo nakon toga, Ted je poštom dobio knjigu od svoje nećakinje u Alabami. Cijenio je njezinu obzirnost, ali kad je pogledao korice knjige, nije je uspio naći posebno privlačnom. Ime joj je bilo OUT ON A LIMB (U raskoraku) i napisala ju je Shirley MacLaine. Međutim, njegova nećakinja je ubrzo nazvala i pitala ga da li je knjiga stigla. "Pročitala sam je," rekla je oduševljeno, "i ti je moraš također pročitati Tede." "Zašto?" zapitao se. "To je tako čudno," odgovorila je, "ali čitajući prvi dio, podsjetilo me na tebe. Sjećaš li se stvari koje si nam govorio o godinama provedenim u Dolini sunca?" "Naravno, ali o kojim to točno stvarima?" "Vidjet ćeš," odgovori ona. "Ti samo pročitaj knjigu i tada ćemo ponovo razgovarati." Zbog pobuđene znatiželje, Ted je počeo čitati knjigu i uskoro je postalo jasno zašto mu ju je njegova nećakinja poslala. U jednom dijelu priče, MacLaine je pisala o izvanzemaljskoj ženi, zvanoj Maja, iz planinskog dijela Južne Amerike. Ted je bio zapanjen. Opis MacLaineine Maje se u potpunosti podudarao sa mladom, lijepom ženom koju je poznao u Dolini sunca. Sve što je čitao o njoj - ponašanje, razgovor, misterija - činilo se isto kao i s njegovom Majom, pa čak i neki događaji u knjizi su mu bili čudno poznati. Ted zasigurno nije mislio o Maji kao o nekoj vrsti vanzemaljca, nego kao o jako neobičnoj osobi, dragoj prijateljici, od koje je saznao neke važne stvari. Međutim, ova knjiga ga je natjerala da se osvrne natrag na one mjesece sa Majom i preispita cijelu situaciju pažljivije. Kako je mogao biti tako blizu nje a ipak nije znao ništa o njoj, čak ni prezime? Zašto nije bilo zapisa o njenom zaposlenju u uredu i što bi on doista vjerovao iz njezinih fantastičnih opisa mjesta i načina na koji je njezin narod živio? Zaželio je kontaktirati Shirley MacLaine i reći joj da je on također poznao tu Maju i bio duboko pogođen njihovim odnosom. To je bilo jedno uzbuđujuće otkrovenje. Ted je odmah nazvao nećakinju i razgovarali su o svim detaljima susreta koje je davno imao sa Majom. Nazvao je i Mariju, koja je bila intrigirana Tedovim mogućim pronalaženjem Maje. "Ne pridajem mnogo pažnje NLO-ima i svemu tome," odgovorila mu je Marija "ali je to u najmanju ruku iznenađujuća slučajnost." "Ne, ne mislim da jeste," odgovorio je Ted, "nije slučajnost, Marija.

Sjećam se još nečega, nešto što se dogodilo još u Atlanti i možda ćeš se sjetiti da sam govorio o tome tada. Bio je jedan tip Mark, koji je bio prijatelj od nekih ljudi koje sam poznao, pa sam i njega također malo bolje upoznao. Mark je tada imao problema sa alkoholom i jedno vrijeme, kad je pijan jednostavno nestao na nekoliko dana, njegovi prijatelji su me zamolili da iskoristim svoje vidovnjačke sposobnosti da ga nađem.” “Ovo zvuči poznato, u redu,” odgovori Marija, “ali jednostavno se ne mogu sjetiti detalja što se dogodilo.” “Pa, skoncentrirao sam se i dobio sliku starog motela u gradu, pa sam se tamo i odvezao,” nastavio je Ted, “i Mark je bio tamo. Stalno je bio pijan i bio je u jako lošem stanju. Napokon sam ga dovoljno otriježnio da bih porazgovarao s njim o njegovim problemima i tada mi je rekao o ženi u koju je bio zaljubljen, ženi koju je upoznao u Texasu, koja je bila prekrasna, preplanula, čudesna. Žena po imenu Maja. Opisao ju je i po izgledu je bila kao i moja Maja i mislio sam da je to neka čudna slučajnost. Mislio sam, koliko samo može biti Maja? Ona moja Maja je bila jednostavno jedinstvena za mene da bih vjerovao da bi ih bilo više, kao kopije ili nešto. Ali sada je tu bila MacLaina Maja, i neznam što se to dovraga događa.” Marija nije imala odgovor, kao ni niko drugi. Nije bilo nikoga u Albuquerqueu s kim bi mogao razgovarati o tim osobnim otkrivenjima. Osjećao je da bi mu samo oni kojima je davno rekao za Maju, vjerovali i shvatili koji mu je šok knjiga OUT ON A LIMB priredila. Nije htio da niko od njegovih novih prijatelja, za koje je bio običan Ted, misli da je lud ili da izmišlja priče nakon čitanja knjige. Zato je to sve zadržao za sebe. Bez obzira koliko se on našao začuđen NLO -ima i vanzemaljcima, nakon toga, nije ni s kim podjelio svoje misli.

Godina je prošla normalno, sve do incidenta 1985. g., kada su ga posjetili prijatelji iz Alabame. Nekoliko dana nakon njihovog dolaska, Ted se probudio ujutro u pola četiri sa jakim kucanjem srca. Lagano ustajući iz kreveta, pogledao je uokolo kamp kućice na bilo kakve znakove nečega krivog. Svi njegovi gosti su mirno spavali ali Ted je imao osjećaj da je nešto ili neko vani. Otišao je pogledati van, na terasu. U noći, mogao je vidjeti promet na autocesti u daljini i tada je podigao pogled prema gore. Iznad njega je bila crna praznina ovalnog oblika, naglašena između zvijezda. Nije bilo nikakvog zvuka, niti očitog objekta, samo savršena tmina, kao da su zvijezde izbrisane. Mislio je da je to čudno, pa se vratio u unutra i probudio jednog od prijatelja, moleći ga da izađe van vidjeti taj strani fenomen. Ali dok su se vratili na terasu, ovalna praznina je nestala i nebo je djelovalo potpuno normalno. Iz nekog razloga, to viđenje je Teda učinilo veoma nervoznim, pa je zapalio cigaretu i govorio neko vrijeme, ponavljajući prijatelju detalje onog što je vidio.

Nekoliko je mjeseci prošlo bez nekih poteškoća a jesenje noći su postale hladnije. A onda jednom opet, Ted se probudio usred noći i ustao iz kreveta. Njegovo je srce ludo tuklo. Instinktivno je ispustio glasan urlik, istrčao na terasu, nekontrolirano se tresući. Jedan od susjeda se probudio od urlika, upalio svjetlo i izašao napolje, gledajući zabrinuto uokolo. “Što nije u redu?” povikao je. “Da li si u redu?” Još uvijek drhteći, Ted je odgovorio nervozno klimajući, “Da, samo sam imao noćnu moru. Žao mi je što te gnjavim.” Odjednom je osjetio jaku hladnoću i tada shvatio da nosi samo donje rublje i požurio natrag u kućicu. No nije se mogao smiriti i njegov je strah bio toliko jak, da je pušeći prosjedio ostatak noći, sve dok se nije razdanilo. Polako se počeo sjećati dijelova noćne more, iako u to vrijeme nije bio siguran da li je doista spavao kada se to dogodilo.

Sjetio se da je bio odveden nekamo, iznad kamp kućice i gledao dolje na nju ispod. Osjećao se svjesnim i prizor je izgledao stvarnim. Sjetio se brzog kretanja od tog mjesta i gledanja svjetala koja su kratko vrijeme letjela pokraj njega prije zaustavljanja. U toj točki, Ted je gledao dolje na pust teren u kojem je sve bilo pomješano u nejasnu žućkastu boju. Vidio je američku komoljiku i tada je vido velik kompleks objekata, okružen visokim zidom. Unutar zida bile skupine ljudi, skupljeni kao stoka u malom toru. Kako se približio, Ted je vidio ženu i mladića kako potpuno nepokretni sjede zajedno u prepunoj prostoriji. Kako se još više primakao, osjetio je da im se može još približiti i dotaknuti ih. Odjednom ih je htio protresti da se probude, iako nije znao zašto. Okrenuo se prema nekom koga je mogao vidjeti i rekao, “Ne možete to raditi mojim ljudima! Postupate s njima kao sa stokom!” “Vi

postupate tako sa stokom,” odgovorila je nepoznata osoba. “Zašto mi onda ne bi mogli postupati tako s ljudima?”

Sljedeća stvar koju se Ted sjeća je bila da je histerično vrištao i tada se probudio u krevetu. Sjedeći nervozno na terasi na jutarnjem suncu i pokušavajući naći smisao tih sjećanja, Ted je također osjetio da je bio na drugom području, unutar podzemnog kompleksa. Što god je vidio da se događa s ljudima, podsjetilo ga je na stoku. Danima poslije toga, doživljavao je snažne osjećaje ljutnje i straha. Nije mogao dobro spavati i opet je nakon nekoliko godina posegnuo za sedativima, koji bi mu dozvolili da se odmori i nastavi funkcionirati na poslu. Zabrinuo se da će skliznuti natrag u stresno stanje koje ga je dovelo do kolapsa u Atlanti. Također se bojao da je duhovni svijet još jednom imao namjeru ometati ga i upletati mu se u normalan, sretan život kojeg je imao u Albuquerqueu. Očajnički se protivio tome. Međutim, kako je nekoliko mjeseci prošlo bez daljnjih incidenata, Ted se polako počeo opuštati, ponovo dobro spavajući i zahvaljujući višim energijama povratio se u jedan duševno zdrav i nekomplikiran život. Nije bilo više čudnih oblika u nebu i na kraju, zastrašujuća sjećanja na onaj kompleks i ljude u toru, također su izbljedila. Sa upornom vjerom, rekao je sebi da je oslobođen paranormalnog. Negdje, možda u drugoj dimenziji, mora da su duhovi bili zabavljali. Gledajući dolje na Tedovo prijanjanje ka očajničkom vjerovanju da je mogao živjeti svoj život normalno u svakodnevnim uvjetima, mora da su se pitali koliko se dugo on mogao zavaravati sa takvim idejama. Nije bilo važno to što je Ted odustao od vidovnjačke grupe i vidovnjačkih seansi i što je držao svoj neobičan talenat u tajnosti od okoline. Kada duhovi odluče da nastave njihove planove u vezi s njim, Ted je naučio da nije imao izbora, nego da ih slijedi.

Njihov povratak je bio najavljen u vizionarskom snu kojeg je Ted imao u januaru 1986. Kad je san završio, probudio se sa jasnim sjećanjima detalja. Putovao je po državi, kada je ugledao znak na kojem je pisalo “Amarillo, Texas.” To je bilo sve čega se sjetio ali instinktivno je znao da je poruka bila proročanska. Sile koje su poslale Raphaela, sa njegovim požurivanjem prema New Mexico, opet su se služile starim trikovima, shvatio je Ted. Pitao se zašto imaju tolki interes za njegovo mjesto boravka i nikada nije shvatio značaj njegovog preseljenja u Albuquerque. Ali poruka na cestovnom znaku je bila jasna. Preseliti će u Amarillo, iako nije imao naznaka kada će se to dogoditi. Odgovor mu je došao nekoliko tjedana kasnije. Njegov nadzornik ga je pozvao u ured i rekao mu da je tvrtka upravo kupila nekoliko objekata u Teksasu. Nalet uzbuđenja prošao je kroz Teda kada je shvatio što će doći sljedeće. “Jedan od naših novih ureda u Amarillu,” rekao mu je nadzornik, “trebaće jednog sposobnog kreditnog menadžera. Naravno, to će biti unapređenje za tebe, sa dobrom povišicom i mi ćemo ti platiti troškove preseljenja ako prihvatiš tu poziciju.” “Dobro,” odgovori Ted, osjećajući da nebi imalo svrhe da se odupire. Uskoro je pripremio kamp kućicu za preseljenje i kako se vozio iz New Mexika i ulaskom u Texas, vidio je identičan znak na cesti kao što mu je bilo pokazano tjednima prije u snovima. San, kao i mnogi ostali, se pokazao točnim. Svu svoju koncentraciju, posvetio je novom poslu i smještaju u Amarillu.

Međutim, kasnije te godine iznenadio se telefonskim pozivom starog prijatelja vidovnjaka Franka. Ted ga je upoznao još u Georgiji, kada je njegov spiritualni rad bio na svom vrhuncu. “Pogodi što?” započeo je Frank. “Moja dobra prijateljica trenutno živi u Amarillu i dolazim je posjetiti. Budući da se ti i ja nismo vidjeli već nekoliko godina, što kažeš da dođem do tebe i provedemo neko vrijeme zajedno dok sam tamo?” Ted se složio i Frank je ubrzo došao u posjet. Tri mjeseca kasnije, nazvao je ponovo. “Mnogo je ljudi koje sam upoznao,” rekao mu je, “koji bi zaista htjeli imati vidovnjačka očitavanja, ali ovdje nema nikoga da im to napravi. Zašto ne pomogneš?” Prije tog trenutka, Ted nije imao namjeru da se ikad više opet primi vidovnjačkog posla, no impulsivno je prihvatio Frankovu želju. “Prošlo je mnogo vremena,” rekao je, “ali ako misliš da ti ljudi stvarno trebaju pomoć, valjda mogu probati.” Nije mogao vjerovati da to govori i duboko u sebi je osjetio da bi otpor bio uzaludnim. Potražnja za očitanjima u tom području je bila velika i rasla je još više, kada je počeo raditi na tjednoj

bazi. Reputacija za točnost očitavanja mu se širila. Upoznao je dosta novih ljudi, davajući bilo kakvu pomoć koju je mogao dati a kako je vrijeme prolazilo bilo mu je udobnije raditi. Ali bilo je i problema i mnogo skeptika koji su davali sve od sebe da bi osporili Tedov utjecaj. Kada mu je došla jedna žena, pitajući u vezi bračnih problema, Ted joj je savjesno opisao viziju koju je dobio od duhovnih vodiča. Ovaj puta su bili očito previše specifični, pa je žena dovoljno zaključila iz očitavanja da će uhvatiti svog muža u aferi. Kada je muž saznao da su ga vidovnjačka očitavanja otkrila, došao je k Tedu osvetoljubivog duha. Situacija je postala toliko napeta, da se Ted odlučio odreći očitavanja, žalostan što je uopšte dopustio sebi da se vrati tom poslu. Neki od ljudi su željeli njegovu pomoć, ali dosta njih je imalo namjeru poniziti njegove sposobnosti i napasti njegovu reputaciju. Nije vrijedno glavobolje, rekao si je, odlučan da opet odustane i da se fokusira na vlastitu sreću.

Ali to, naravno, nije moglo proći tek tako, uzimajući u obzir upornost Tedovih duhovnih vodiča. Da bi osigurali to da on primi njihovu poruku, zahtijevali su njegovu pažnju na jedan silovit način. Usred noći, budan, ali u izmjenjenom mentalnom stanju, našao se prevezen na nepoznatu lokaciju u pratnji od dva čovjeka koji su mu stajali sa obje strane i čije su mu značajke bile nejasne. Kada je došao ka punoj svijesti, Ted je stajao između muškaraca u jednoj velikoj, dobro osvijetljenoj sobi, bez ikakvog očitog izvora svjetlosti. Nasred sobe je stajao dugačak stol sa nizom praznih stolica iza njega. Vrata su se otvorila na lijevoj strani i pet čudnih ljudi je umarširalo skladno koračajući u liniji. Čovjek na uzglavlju linije je bio bijelac sa svijetlosmeđom kosom, drugi je bio tamne puti a ostalo troje su bili različitih rasa. Svaki je nosio majicu po mjeri sa visokim ovratnikom, koji je podsjećao na zastarjele Nehru jakne. Potpuno dezorijentirano, Ted se trudio da ih prepozna ali nitko mu nije izgledao poznato. Ljudi su tiho došli do stola. Vođa se zaustavio kod srednje stolice dok su se ostali smjestili pored njega, po dvoje sa svake strane. Kratko su se naklonili prema Tedu i sjeli. Čak u omamljenom stanju, Ted je bio iznenađen uljudnom pozdravu tih ljudi. Kao da stoji u redu, dva čovjeka iza teda uputila su ga naprijed, dok troje njih stajalo tik do stola. "Slušaj pažljivo," rekla je centralna figura, napeto zureći u Tedove oči. "Moraš prestati pokušavati da zadovoljiš ljude i da pridobiješ njihovo potvrđivanje svog posla. Dovedi smo te ovdje da ti kažemo da se prestaneš brinuti jer ti ovi osjećaji ometaju tvoj ispravan smjer. "Ne smiješ se brinuti zbog mišljenja drugih. Ti si ovdje da radiš jedan veoma važan posao. Ova tvoja prevelika zabrinutost zbog mišljenja drugih, zadržava tvoj napredak." Gledajući čovjekov čvrsti pogled, Ted je želio odgovoriti ali se nije mogao pomaknuti, ni govoriti. "Uvijek imaj na umu da ljudi koji trebaju čuti tvoju poruku, čuti će je," nastavio je vođa. "Oni koji ne čuju, ne smiju te zabrinjavati. Nikada neće biti dovoljno dokaza da ih uvjeriš, no u svakom slučaju oni će uvijek naći način da to diskreditiraju. Radi svoj posao i sve će biti u redu, bez obzira na njih i njihove stavove." Sljedećeg što je bio svjestan, bilo je to da je sjedio u krevetu i da je bilo jutro. Sjetio se svega i po prvi puta u nekoliko mjeseci imao je osjećaj sigurnosti i olakšanja. Bilo da je noćni događaj bio stvarnost ili samo san, Ted je prihvatio poruku kao valjanu. Duhovi su znali za njegove sumnje i dali su mu svu sigurnost koju je trebao. Sa takvim voljenim, brižnim snagama na njegovoj strani, osjećao se siguran da ponovo nastavi sa očitanjima.

Ubrzo nakon toga, baš kada su se stvari smirile, pojavila se druga vrsta poremećaja. Na poslu su izbile glasine o dolazećim promjenama, koje Teda nisu učinile veoma sigurnim. Počeo je tražiti druge poslovne mogućnosti, u slučaju da se glasine ostvare. Međutim, prije nego se bilo što razvilo, imao je još jedan vizionarski san, sličan onome kojeg je vidio prije preseljenja u Amarillo. U ovom snu, Ted je vidjeo sebe kako se vozi u drugome gradu, tražeći mjesto da smjesti svoju kamp kućicu. Našao je jedno posebno mjesto koje je izgledalo primamljivo, ali nije znao točno reći gdje je to. Međutim, kada se probudio i očistio misli, odjednom je shvatio da je grad koji mu je bio pokazan bio Shreveport, Louisiana. "Gospode!" mislio je, zaprepašten vizijom. "Ne mogu ni zamisliti da ću morati preseliti u Shreveport! Rade bih otišao natrag u New Mexico, ili možda u Denver, bilo gdje samo ne u Louisianu. Što bi me to moglo povući u Shreveport?"

Deo peti

Prevod: Arja

Svetlost

Reci istinu i posrami đavola.

Rable

I đavo je anđeo.

Unamuno

Dvadeset

Pazite, reći ću vam tajnu; nećemo svi umreti, već ćemo se svi promeniti.

Sv. Pavle

„Ispostavilo se da je san tačan,“ – rekao je Ted, vraćajući se na svoj poslednji intervju sa Barbarom Bartolik. „Kancelarija u Amarilu je zatvorena u junu 1988. i jedina ponuda za posao, koju sam posle nedelja traženja dobio, je bila u Šreveportu.“

„Tako si preselio svoju pokretnu kućicu ...“ – počela je Barbara da govori.

„Upravo na ono mesto, koje sam video u snu.“ – završio je Ted, klimnuvši glavom. „I ti znaš ostatak, Barb, napadi u spavaćoj sobi, abdukcije u susedstvu, događaji sa Marijom i Amelijom i drugima. Da li misliš da sam poludeo? Da smo svi mi ludi? Bilo bi olakšanje misliti tako.“

„Ne, plašim se da niste ludi.“ – nasmejala se. „Kada biste bili, onda bih imala tri ili četiri stotine drugih ludih ljudi, koji mi govore veoma slične stvari. Ne obavezno o tako zapanjujućim susretima, kakve si ti imao sa manifestacijom duhova možda. Ali detalji, kojih se sećaš u vezi sa mogućim prisustvom vanzemaljaca, da, postoje moguće korelacije sa obrascem, koji sam viđala u drugim izveštajima.“

Ted je za trenutak pogledao kroz prozor na jezerce sa patkama i mirno seosko dobro iza Barbarine kuće u severnoj Oklahomi. Tokom dugog puta od Šreverporta do Barbare imao je dovoljno vremena da razmišlja o svojim paranormalnim iskustvima i da pokuša da pronikne u misteriozne sile iza njih. A nijedan nije bio u većoj meri uvijen u misteriju kao njegov nedavni susret sa takozvanim vanzemalcima.

„To je veoma zbunjujuće“ – rekao je –, „Ispričao sam ti sve čega se svesno sećam, ali znam da je u to

uključeno mnogo više. Želim da znam sve što mi se dogodilo, Barbara, smatram da zaslužujem da znam istinu. To je razlog zašto sam ovde. Ukoliko postoji šansa da mi regresivna hipnoza pomogne da nešto otkrijem, želeo bih da pokušam.“

„Lepo“ – složila se Barbara – „Pokušaćemo da ispitamo da li je tvoja pretpostavka, da su to bili susreti sa vanzemalcima, tačna. Osećam da simptomi, koje si opisao, smetnje u spavanju, oslanjanje na sedative, strah da preko noći ostaneš sam, nalikuju post-traumatskim simptomima i da ukazuju na neki realan događaj, koji ih je prouzrokovao. Možemo upotrebiti hipnozu kao sredstvo da pokušamo da otkrijemo kakva bi iskustva mogla biti potisnuta u tvojoj podsvesti, ali, molim te, budi svestan da se može dogoditi da ne otkrijemo ništa.“

„Razumem to.“ – potvrdio je Ted.

„A ukoliko nešto otkrijemo,“ – opomenula ga je Barbara – „moram ti reći da to znanje može prouzrokovati trajnu promenu u tvom životu. To je kao stupanje u jedan drugačiji svet, koji menja i proširuje tvoj koncept realnosti, Ted, i ne možeš se samo okrenuti i vratiti preko tog praga, jednom kada pređeš preko njega. Da li si siguran da si spreman na to?“

„Da, mislim da jesam.“ – rekao je Ted – „Lagao bih kada bih rekao da nisam uplašen, ali ne znam nijedan drugi način da dođem do istine. Hajde da pokušamo.“

Kada su se kasnije te večeri pripremili za seansu, Ted je rekao Barbari da želi da istraži svoja sećanja na noć u Atlanti, kada se njegova spavaća soba ispunila dimom. Ta noć ga je uvek uznemiravala i Barbara ga je uvela u lagano stanje transa i vratila ga na to iskustvo. Setio se detalja sa velikom jasnoćom, prošavši još jednom kroz sav strah i zbunjenost, ali nisu se pojavile nove informacije.

Barbara je predložila Tedu da ispituju neku drugu situaciju. Tokom godina rada na regresiji naučila je da ima poverenja da će podsvest izneti one informacije za koje oseća da bi bile korisne.

„Reci mi da li te tvoj um navodi na misao o nekom drugom iskustvu.“ – predložila je – „To ne mora da bude ono iskustvo koje smo sada ispitivali, jednostavno bilo koje iskustvo, koje je značajno.“

Ted je napravio pauzu od nekoliko minuta pre nego što je ponovo progovorio.

„Sećam se kada sam bio mali dečak.“ – počeo je – „Voleo sam da ležim na podu ispred bakinog kamina, sisajući iz boce. Bilo je veoma toplo i udobno i sigurno. Imao sam naviku da prstom umotavam kosu. Moja baka je bila u kuhinji, a ja sam ležao ispred kamina, veoma spokojno.“

„Da li tu postoji nešto značajno, u šta bi trebalo da pogledamo?“ - pitala je Barbara.

„Hmm, mislim ne.“ – rekao je Ted – „ali nešto drugo mi pada na pamet. I dalje sam na farmi, ali sam nešto stariji. Oh! Stariji sam i živim sa mamom, tatom i bratom. Nismo u kući moje bake, mi smo u jednoj od kuća za iznajmljivanje, koja je sa druge strane polja.“

Ted se odjednom trgnuo. „Ooh!“ – rekao je – „Ne znam šta je ovo! Idem od kuće svoje bake ka našoj kući. Vidim tu stvar. Gledam u dno nečega i na donjoj strani je tamno. Ali oko uglova je neka vrsta svetlosti. Izgleda gotovo kao da gori.“

Na trenutak je zastao, zamišljen. „Ne znam šta se događalo posle toga.“ – promrmljao je.

„Koliko godina imaš u vreme kada se to događa?“

„Nisam siguran, ali bih rekao osam. Mislim da imam osam godina.“

„Počni od trenutka kada vidiš tu stvar.“ - predložila je Barbara, produbljujući nivo transa. „Reci mi kakav je dan. Da li je dan?“

„Gledam u sunce,“ - počeo je Ted, - „ali to nije zaista sunce.“

Duboko u stanju transa, pustio je da se sećanja odvijaju i na površinu iznesu slike jutra četrdeset godina ranije. Dok ga je Barbara vodila kroz taj proces, Ted se vratio do uzrasta od osam godina i saopštio naredne informacije u vezi sa iskustvom, koje su ovde prezentovane u mnogo koherentnijem obliku, nego što su se javljale u njegovom sećanju. Kao što su Ted i Barbara shvatili, mnogi detalji su imali sličnosti sa pričom „Karly Kane“.

„Dan je bio oblačan i natušen, ali mali Ted nije mario za to. Voleo je da se igra sam, tumarajući kroz polja pamuka i jureći za malim životinjama, koje bi isterao iz jazbine. Njegove bose noge su trčale, ostavljajući oblak prašine iza sebe. Nebo se još više naoblačilo i Ted se pitao da li dolazi oluja. Možda bi trebalo da krene kući, mislio je, okrećući se od otvorenih polja ka izbledejoj, sivoj kući iza njiva.

Dok je išao ka kući, nešto je učinilo da pogleda na gore. Visoko iznad njega je sijala svetlost i Ted je morao da zakloni oči od blještavog sjaja.

„To nije sunce, zar ne?“ pitao se. Ali pre nego što je mogao da nastavi dalje, osetio je kako ga nešto podiže sa tla, nesposoban da se pomeri, lebdeći ka izvoru neobičnog svetla.

Jedna slika je počela da se pomalja iz blještavog sjaja, slika rešetke. Pošto joj se približio, Ted je osetio da je prošao direktno kroz nju, kao dim kroz ogradu bedema i njegov um se zamračio.

Postavši ponovo svestan svog okruženja, Ted je video da se nalazi u neobičnoj sobi i da nije sam.

„Video sam jedno ružno lice,“ rekao je Barbari šapatom. „Izgleda belo kao kreda. Glava izgleda gotovo kao da je od plastike, kao maska. Ima duguljastu bradu, koja obrazuje oblik slova V i pomalo je zakrivljena. Umesto očiju su dve duboke šupljine. Više liče na šupljine nego na bilo šta drugo, kao da je tu jednostavno praznina.“

Dva mala siva bića su stajala, posmatrajući Teda.

„Ko ste vi?“ - upitao je, zbunjeno se osvrćući oko sebe. - „Gde sam ja?“

Bića nisu ispuštala nijedan zvuk da bi odgovorila, ali je tada počeo da ih čuje u svom umu. Rekli su mu da ne govori naglas, jer to nije neophodno.

„Pričaj sa nama mentalno.“ - preneli su mu, ali nisu odgovorila na njegovo pitanje.

Bića su ga otpratila do male prostorije sa sedištima i smestila ga pored prozora. Gledajući kroz njega, Ted je postao veoma alarmiran. Mogao je da vidi kuću svoje bake ispod sebe, ali je tada stvar u kojoj se nalazio, šta god ona bila, počela da se okreće i brzo podiže, ostavljajući farmu iza sebe.

Videli su se bljesci sjajnog, raznobojnog svetla i on je imao utisak kao da se kreću velikom brzinom.

Svetlo je nestalo i sve što je Ted mogao da vidi kroz prozor je bio potpuni mrak. Posmatrao je fasciniran neko vreme, a tada je ugledao nešto u daljini. To je bila okrugla stvar, oblika graška i činilo se da raste. Posle nekog vremena shvatio je da se ona u stvari ne povećava, već da mu se približava. Bilo je to tamna, sivo-zelena metalna lopta sa bodljama, koje su se pružale iz različitih uglova.

„Da li se sećaš filmova o II svetskom ratu i onih velikih eksplozivnih mina u okeanu?“ - upitao je Ted – „i dalje vidim nešto, što podseća na njih, samo je ogromno, neke tamne boje i ne vidim nijedan prozor. Ali ima nekih malih stvari, koje štrče iz nje.“

„Gde se ona nalazi?“ upitala je Barbara.

„Ne znam,“ odgovorio je Ted.

Iz letelice, koja se kretala, Ted je posmatrao kako se približava bodljikava lopta, za koju je sada mogao da kaže da je ogromne veličine. Uočio je malene predmete oko sfere, koji su uletali i izletali kroz vrhove bodlji. Kada su se približili, Ted je mogao da razazna šta su ti mali predmeti: metalni brodovi, koji su ulazili u izbočine. I video je kako letelica, u kojoj se on nalazio, manevriše kako bi ušla kroz jedan od tih otvora.

Našavši se u velikoj sferi, letelica, koja je nosila Teda, je došla do odmorišta na velikoj platformi. Dva siva bića su ga izvela na nešto, što je izgledalo kao centralni deo neobičnog okruženja. Vrh strukture je bio tako visoko iznad njega, da čak nije ni mogao da ga vidi. Snopovi svetala su skakali od jedne tačke na drugu i on je gledao kako druga stvorenja, nalik onima, sa kojima je putovao, hodaju preko njih kao da su ona trotoar.

Guran napred od strane svojih pratilaca, Ted je išao duž hale, uočivši luksuzan, plišani tepih ispod svojih bosih nogu. Došli su do vrata ili otvora i on je bio uveden unutra. Sve je bilo toliko tiho, da se Ted uplašio. Vladala je grobna tišina i dok je gledao oko sebe, osetio je da tu nema ljubavi, da nema emocija, samo tišina. Siva bića su bila hladna, ozbiljna i nekomunikativna.

Ta mala prostorija je podsećala Teda na lekarsku ordinaciju, ispunjenu radnim stolovima, kontrolnim tablama i neobičnim uređajima. U sredini sobe je bila mala metalna ploča, viša nego on, okačena nekoliko inči iznad poda. Na njoj se nalazila mala izbočina ili odmorište za noge, na koje su ga bića postavila, leđima ka hladnoj, metalnoj ploči. Nije mogao jasno da vidi u toj sobi, osvetljenoj samo blagim, maglovitim, plavičastim svetlom, kome nije mogao da utvrdi izvor.

Neko drugi je ušao u sobu, žena sa jarko crvenom kosom, strogo podšišanom i sa šiškama. Na licu joj je bilo rumenilo, a na usnama jarki karmin. Nosila je beli laboratorijski mantil, kao da je bila pomoćnik lekara.

„Skinu odeću,“ rekla mu je mentalno.

„Ne,“ - odvratio je Ted u mislima. - „Neću.“

Ignorišući njegov protest, žena i siva bića su ga na silu svukli a zatim je ona prešla u deo prostorije sa kontrolnom tablom, na kojoj je bilo mnogo svetala koja su pulsirala. Ted je video velike ekrane iznad kontrolne table i druge aparate, koje nije mogao da identifikuje. Žena je pritisnula nekoliko dugmadi ili prekidača, Ted nije bio sasvim siguran, a tada je metalna ploča, na kojoj je stajao, počela da menja boju.

„Na zidu iza mene su se upalila svetla.” – rekao je Ted Barbari. „Imam osećaj da prelaze sobu, snimajući me. Liče na X-zrake i mogu da vide kroz mene. Ili im možda ono što je na zidu iza mene govori nešto. Zid iza mene je neobičan, a te oči gledaju preko sobe. Gledaju mene, pričaju o tome šta vide na zidu. To ima veze sa mnom.“

Zastao je, koncentrišući se na unutrašnju sliku.

„Nešto su mi učinili,” – nastavio je – „i gledaju, pokušavaju da vide kako je to.“

Ono što je izgledalo kao čvrsti metal iza njega sada je više ličilo na prozor, kroz koji su sijala raznobojna svetla. Ted je na ekranu iznad kontrolne table video kako se pojavljuje serija slika. Prvo je ugledao sliku svog kostura, a zatim se slika promenila u prikaz njegovih krvnih sudova. Sledeće što je mogao da razazna je izgledalo kao njegovi unutrašnji organi i kako su se slike menjale, činilo se da uređaj snima apsolutno sve o njegovom telu. Čak su bile izbrojane i vlasi u njegovoj kosi.

Ted je zadrhtao kada je ploča, na koju je bio naslonjen, počela da se pokreće, spuštajući se u horizontalan položaj, kao sto. Podigao je glavu i video siva bića kako se približavaju. Nosila su neobičan uređaj, koji ga je podsećao na slušalice, i položila su ga na njegovu glavu, tako da mu je pokrivao uši. Iz uređaja je dopirao zvuk, u prvi mah zagonetan, da bi, nastavljajući se, postao bolan. Nije mu se dopao taj zvuk, želeo je da slušalice bude skinute sa njegove glave i želeo je da ode iz te ordinacije i što dalje od tih bića.

Žena se vratila iz dela sobe sa kontrolnom tablom, noseći u rukama čašu sa zelenom tečnošću. Ted je bio zadivljen time, kako tečnost svetli u mračnoj sobi.

„Popij to,” – prenela mu je mentalno, pružajući mu čašu.

„Ne,” – Ted je odmahnuo glavom. – „Hoću da idem kući.“

„Popij to sada,” – insistirala je – „inače nećeš moći da odeš kući. Ukoliko želiš da odeš kući, moraš da me slušaš kao što slušaš svoju mamu.“

„Ti nisi moja mama,” – rekao joj je mentalno, ali ona se nije pomerila.

„Pošto popiješ ovo,” – nastavila je – „moći ćeš da odeš kući.“

Od žene nisu dolazile nikakve emocije, ali Ted je bio preplašen do stepena pokornosti. Bez daljnjih reči uzeo je čašu i ispio svetlucavu tečnost. Istog trenutka mu je postalo loše, osetio je gađenje i obuzeo ga je plamen bol kao da čitava njegova unutrašnjost gori. Legao je na sto, mučnina se povećavala sve dok nije povratio. Zelena tečnost mu je curila niz usta i bradu, još uvek svetlucajući, ali barem više nije osećao mučninu.

A tada, kao da je stajao nekoliko stopa udaljen od stola, Ted je mogao da vidi svoje telo kako nepomično leži.

„Da li sam mrtav?” – pitao se.

Nešto maglovito i bezoblično je počelo da se uzdiže iz malog tela. Ted je zadivljeno posmatrao kako se ta masa polako oblikuje u prelepu sliku njega samog i video je da je ona bila zakacena jednom svojom donjom viticom za zelenu tečnost na njegovom licu.

“To je moja duša!” pomislio je zadivljen.

Minijturna slika se okrenula ka crvenokosoj ženi i pogledala je. Ted je mogao da oseti snažne emocije, koje su dolazile od te slike. Osetio je kako iz nje izbija čista ljubav i potpuni, trenutni oproštaj za nju, iako nije razumeo zašto.

Žena je otišla do kontrolne table, uzela crnu, pravougaonu kutiju i donela je do stola, na kome je ležalo Tedovo telo. Jednim pokretom je okrenula telo i položila kutiju na ramena. Na kutiju su bile prikačene žice i žena ih je nekako aktivirala. Majušni duh je bio polako usisan u kutiju, koju je žena tada odnela do kontrolne table. Zatim je skinula jedan instrument sa plafona i uključila ga.

„Vidim nešto što izgleda kao zubarska bušilica,“ - opisao je Ted Barbari. - „neku vrstu kuke, koja se račva. Oni koriste nešto nalik tome, dok rade na mojoj glavi, na mom vratu.“

„Možeš li da opišeš tu akciju?“ - upitala je Barbara.

„Oni rade nešto sa obe strane mog vrata, na donjem delu.“ – objasnio je Ted. - „Ne dopada mi se da to rade. U mom umu počinju da se dešavaju neke stvari, dok ih gledam kako to rade.“

„Šta se događa u tvojoj glavi?“

„Ono što mi se ne dopada je da zaboravljam stvari.“ - Ted je tražio reči da bi opisao tu senzaciju. - „Ne sećam se dobro.“

Ted je video tanki snop svetlosti na vrhu tog instrumenta i posmatrao je kako ga žena pokreće do njegovog vrata. Svetlosnim snopom je odvojila glavu od tela i spustila je u kontejner u obliku koša na podu. Sto se ponovo lagano okrenuo, omogućavajući da krv oteče u otvor.

Um mu se potpuno zamračio. Kada je ponovo postao svestan, iz daljine je mogao da čuje buku nalik velikom aparatu za veštačko disanje. I gledao je dole na redove i redove plitkih buradi ili kontejnera.

„Opiši mi sve utiske o mestu gde se nalaziš,“ uputila ga je Barbara.

„Ova soba je mnogo veća,“ – rekao je Ted – „i mogu da vidim ormane, kao u gimnaziji. Izgleda da su ti ormani oko svih zidova, svuda.“

Kontejneri su pulsirali u ritmu buke i mogao je da vidi da su ispunjeni tamno crvenom tečnošću u kojoj su plutali komadi mesa. Stranica kontejnera je izgledala kao da je napravljena od kravlje kože. Na kraju svakog od njih je video nešto, što ga je podsećalo na genitalije krave, i dok je gledao, jedna od tih površina se otvorila, ispuštajući masu tamno crvene supstance nalik posteljici.

Siva bića su pokupila tu masu i odnela je do posude, koja je ličilo na sudoperu. Kada su se vratili, Ted je mogao da vidi da nose malu bebu.

„Opiši te ormane, molim te, Ted,“ – zatražila je Barbara.

„To nisu ormani.“ – odgovorio je, postajući sve uznemireniji sa svakom rečju. - „To su odeljci, otvoreni su i nešto se nalazi u svakom od njih.“

„Šta je tamo?“ – upitala je Barbara.

„Ne mogu da vidim.“ – prošaptao je, brzo dišući. „Oh! Oh! Ne! Hoću da ustanem!“

Ted se borio da ustane sa kauča, u panici zbog vizije odeljaka. Sve što je Barbara mogla da uradi da bi ga umirila, je da otkloni njegov strah i da mu pomogne da povрати kontrolu.

„Lezi, Ted“ – prošaputala je – „i opusti se. Opusti se. U redu je, možeš da plačeš. Sve je u redu.“

Jedno od bića je otišlo do jednog niskog ormara i stavilo bebu unutra. Drugo biće je aktiviralo funkcije i nekoliko minuta kasnije vrata su se ponovo otvorila. Iz boksa je izašao mali uređaj nalik tunelu. Na njemu se nalazilo postolje i na tom postolju Ted je video telo identično svome, potpuno golo.

Bića su prenela telo na pokretni sto, koji je sada bio prazan, i položila ga na metalnu površinu. Tada je žena vratila crnu kutiju i postavila je na grudi tela. Ted nije mogao dobro da vidi šta se u tom trenutku događalo, ali je mogao da vidi da golo telo počinje da se trza u kratkim grčevima. Posle toga grudi su počele da se podižu i spuštaju, kao da telo sada diše.

Žena je sklonila crnu kutiju i odnela je do jednog od ormara. Ona i sivi pomagači su umetnuli dugi instrument nalik igli u vrh svakog stopala, u grudi i na vrh i zadnji deo glave.

“Oni rade mnogo stvari“ – rekao je Ted Barbari, povrativši ponovo smirenost. „Stavljaju nešto u moje stopalo, gore u oblasti nožnih prstiju.“

„Šta tamo stavljaju?“ – upitala je.

„Ne znam.“ – ponovio je – „ali mi je rečeno da će me to učiniti velikim i snažnim. I stavljaju nešto u moje oči.“

„Koja je svrha toga?“

„Ne znam. Oči me bole, kao da su veoma suve i nadražene. Neko mi i dalje govori da je sve u redu, da će završiti za koji minut i da tada mogu da odem kući.“

Jedno od sivih bića je donelo ženi uređaj sa slušalicama. Ona ga je stavila na telo i još jednom aktivirala aparaturu na kontrolnoj tabli.

„Imam sećanja!“ – pomislio je Ted – „Ponovo imam osećanja!“

Trenutak pre toga nije osećao ništa i nije znao ništa, ali sada je bio svestan ko je. Sećao se svega i osećao se kao da je u svom originalnom telu i preplavljen emocijama mentalno je vikao da hoće da ode kući.

Ali bilo je još toga, što je morao da izdrži. Sivi su mu pomogli da siđe sa stola – sada je bio potpuno vraćen u telo, telo, koje su oni za njega stvorili i aktivirali – i odveli su ga u drugu sobu. Tamo ga je čekala druga osoba, muškarac obučen u ljubičasto odelo i dugačku kabanicu, visok i mršav i humanoidnije pojave nego ostali. Njegova koža je bila gotovo bela, boje dinje, a njegove oči su izgledale neobično, jer iznad njih nije imao obrve. Njegova tamna kosa, koja je napred bila podeljena po sredini, je izgledala neprirodno, kao da je bila nacrtana na glavi.

Visoki čovek je nestrpljivo povukao Teda i činilo se da ima preku narav, zbog čega se dečak osetio nelagodno. Ali pre nego što je bilo šta moglo da se dogodi, drugi muškarac je ušao u sobu. On je u potpunosti izgledao kao čovek, sa prijatnim očima i kratkom, plavom kosom. Nosio je bluzon, staromodnu odeću smaragdno zelene boje, ukrašenu zlatnim i belim.

Plavokosi muškarac je rekao loše raspoloženom čoveku nešto, što Ted nije mogao da razume, ali je stekao utisak da se svađaju zbog njega. Zatim je tamnokosi ljutito lupio nogama, okrenuo se i izašao iz sobe. Plavokosi čovek je čučnuo pored Teda i spustio ruku na dečakovo rame. Njegov nežni, umirujući, gotovo senzualni pokret je smirio Tedov strah.

Čovek je počeo da objašnjava šta se dogodilo i govorio je Tedu o ormanima i proceduri, koja je izvršena. Obraćajući se detetu kao da je odrasla osoba, čovek mu je rekao da će biti u stanju da trenutno apsorbuje informacije. Objasnio je da se odvijaju periodične promene u evolucionom procesu originalnog Teda i da je povremeno, iz različitih razloga, ovakva procedura isključivanja neophodna da bi Ted ispunio svoju svrhu. Rekao je dečaku da će ga povremeno posećivati da bi bili sigurni da se sve odvija kako treba, jer ovaj čovek proučava začetke novog pristupa nečemu, što Ted nije mogao da razume.

Takođe je rekao Tedu da je nešto učinjeno njegovoj majci i da je geneološka struktura oba njegova roditelja korišćena sa nečim drugim. Ted je shvatio da je čitavog života deo jednog eksperimenta, koji je na neki način povezan sa finalnim stupnjevima rasta. Kada je objašnjenje završeno, plavokosi čovek je uzeo Tedovu ruku i poveo ga kroz vrata u veliku kongresnu salu. Stajali su zajedno na podijumu i kada je Ted pogledao bića u prostoriji, primetio je mnogo više sivih ljudi. Među njima je bilo i životinja, uključujući i neka bića, koja nikada do tada nije video. Svi oni su bili okupljeni kao publika, čekajući i posmatrajući, pažnje usmerene na njega, kako je Ted mislio.

Sa suprotne strane podijuma Ted je video tamnokosog čoveka kako vodi dvoje druge male dece, dečaka i devojčicu, koji su takođe bili goli. Crvenokosa žena je takođe stigla, uzela je dvoje dece od tog čoveka i odvela ih do mesta gde su Ted i njegov pratilac stajali.

Plavokosi muškarac je podigao Tedove ruke i držao ih visoko da bi publika mogla da ih vidi, a zatim je to isto učinio i sa dvoje druge dece.

„Svi u toj grupi ljudi su gledali“ – rekao je Ted. – „kao da to odobravaju. Ne znam šta to znači. Bili su zadovoljni iz nekog razloga.“

„Kako si rekao da izgleda ta prostorija?“ – upitala je Barbara.

„To je kongresna sala.“ – ponovio je. – „Tamo je gomila ljudi i mnogo životinja. Ne znam šta neki od njih predstavljaju. Vidim neka visoka, kosmata stvorenja kao Bigfut i neka užasna bića, koja su delom ljudi, delom majmuni i delom insekti. Ta bića nalik bogomoljkama su velika i imaju gotovo ljudske crte lica. Neobična crvenkasto-braon bića nalik crvima i neka krznena i debela, čak i neka koja izgledaju kao kombinacija ljudi i majmuna. Svi oni nas posmatraju.“

Plavokosi čovek se obratio publici, govoreći o budućim generacijama. Na ekranu iza njega pojavile su se slike, koje su prikazivale „pre“ i „posle“ procedure, koju je Ted podneo.

„Vidite,“ – rekao je čovek ponosno – „oni su potpuno isti kao originalna deca.“

Objasnio je publici da ta deca predstavljaju početke proizvodnje nove generacije na Zemlji.

Tedu je ponovo postalo teško u grudima i njegov nemir je rastao.

„O čemu sada razmišljaš?“ – upitala je Barbara.

„To o čemu govori, nešto o našem stvaranju.“ – uspeo je Ted da progovori – „Ooooh!“ – najednom je zaplakao u dugim, tužnim jecajima punim straha i ljutnje. Barbara je pokušala da ga ponovo umiri, ali je bio suviše uplašen da bi slušao.

„Ponovo vidim vrata ormana!“ – plakao je u agoniji, nekontrolisano drhteći.

„Sve je u redu, nemoj se sada plašiti.“ – nežno ga je ohrabrila Barbara, dok je Ted skakao sa kreveta i borio se protiv grčeva, koji su potresali njegovo telo.

„Znam šta je unutra.“ – prošaptao je drhteći. „Znam šta je unutra. I to mi se ne dopada. Tamo je drugi ja. Oh! Oh! Ne želim da ovo dalje radim! Hoću da prekinem!“

„Njegovi oči su se širom otvorile i gledao je oko sebe u panici. Bez obzira na to koliko je želeo da blokira svoja sećanja, ona su navirala.

„Oni su me stavili unutra i izvukli ga.“ – jadio se – „promenili su ga. Drugi ja je tamo.“

Suze su mu se slivale niz lice i grčevi su se polako smirivali.

„Dobro je, sve je u redu,“ – ponovila je Barbara – „Izbacio si to, sada si dobro. Osećaćeš se bolje sada kada si se sa time suočio.“

„Ja nisam začeo od svoje majke.“ – rekao je Ted, ponovo plačući. – „Znam to. Video sam to. Postoji više mene, oni izgledaju kao ja.“

„Da li oni imaju tvoju ljubaznost i tvoj velikodušni duh?“ – upitala je Barbara – „Da li oni imaju tvoju vrstu duše?“

„Ne znam, ne znam.“ – povikao je Ted glasno i u još većem strahu. „Hoću da ustanem!“

Dvadeset i jedan

Prijevod: galaksija

Pobijediti strah je početak mudrosti.

Russell

Barbara je zastala, smirivajući Teda sve dok se njegov strah nije povukao. Ona je to viđala i prije, abreakcija ili otpuštanje potisnutih emocija, koje ponekad izbijaju napolje kad žrtva otmica ponovo svjesno proživi neku situaciju u kojoj je bila izložena jednoj velikoj traumi. Kad je Ted doživljavao onaj svoj užasni slučaj otmice kad mu je bilo osam godina, on tada nije bio u stanju da ispolji svoj strah ali sada, uz Barbarinu ohrabrujuću podršku, on se osjećao dovoljno sigurnim da ispusti sve to iz sebe.

Kada se malo smirio, Barbara ga je položila na kauč, blago ga je povela naprijed kroz vrijeme i izvela iz transa. Nakon što se odmorio, Ted je razmislio o onoj priči o Karly Kane-u, koja je sada za njega imala drugačiji značaj. "Mislim da je ta priča bila o tom mom doživljaju," rekao je Barbari. "Kad sam se sjetio da sam bio u onoj publici, vidjeo sam tamo cijelu jednu grupu malih stvorenja obučених u plave kombinezone, slično kao onda djeca iz hora koju je Karly čuo kako pjevaju. Jednom prilikom sam pokazao tu priču mojoj rodici i ona mi je rekla kako joj se činilo da je Karly umro. Međutim, ja sam joj rekao da nije, on nije umro, on se vratio natrag. Mada, sada mislim da je ipak bila u pravu." "Kako se osjećaš sada nakon ovoga što ti je bilo otkriveno prilikom regresije?"

"Tu je bilo toliko slika da nisam bio u stanju da ti kažem sve što sam vidjeo. Ponekad me je bilo strah da gledam a na mahove mi je sve to bilo toliko čudno i zbunjujuće da nisam znao šta da mislim."

"Ako sam te dobro razumjela, vanzemaljci su napravili duplikat tvog tijela, za ne?" pitala je Barbara a Ted je potvrdno klimnuo glavom. "Tako su onda, iz nekog razloga uzeli tvoju dušu i stavili je u ono klonirano tijelo a tvoja majka nikada nije primjetila neku razliku. Ted, zašto te je to toliko užasavalo?"

"Moj racionalni um je pokušavao to da prihvati," odgovorio je. "To zvuči toliko podmuklo i užasno. Osjećao sam se kao da sam znao da sam bio uništen ali sam takođe dobio i jedan novi život. Proživjeo sam oba osjećaja, užas mog uništenja i radost što opet živim, dvostruka emocija." "Da li se nakon toga tvoja ličnost promijenila na bilo kakav način?"

"Bio sam bolestan dugo vremena," rekao je Ted. "Majka se žalila jer sam ponovo dobio neke dječije bolesti koje sam već jednom preležao. A rekla mi je da sam dugo vremena osjećao jake bolove. Govorio sam joj da sam osjećao kao da unutrašnjost moga tijela gori i ona me je stavljala u kadu napunjenu hladnom vodom. Kad sam išao u školu poslije toga, neko vrijeme mi tamo nije dobro išlo. Želio sam da se držim po strani od ostale djece."

Zastao je, savladan traumom koju su mu nanosila sjećanja. "Tek sada sam shvatio zašto se moja majka ponekad čudno ponašala prema meni," nastavio je sjetno. "Ponekad se dešavalo da mi se činilo kao da je reagovala s odbojnošću kad bih ju dotakao, kao da ju je to donekle nerviralo. Mislim da je na nekom nivou znala da sam se promijenio." "To je možda bilo neko potisnuto znanje o tome," nagađala je Barbara. "Ona nije imala pojma zašto je tako reagovala." Viđala je takve situacije mnogo puta puta prije u intimnim vezama kod žrtava otmica koji su patili od stresa čiji uzrok je bio nepoznat a Tedova

situacija se dobro uklapala s tim modelom. Međutim, samo znanje da su i drugi takođe pretrpjeli slične traume za njega nije predstavljalo nikakvu utjehu.

“Nešto me je podstaklo da se sjetim nečega drugog iz tog istog perioda,” rekao je. “Tog dana je bila neka oluja i kad sam se vratio nazad od bilo gdje da sam bio, nisam bio na putu. Ostavili su me daleko od puta u polju. Nisam znao gdje sam bio i trčao sam. Bože, to je bilo skoro nepodnošljivo. Pokušavao sam da što prije stignem do kuće zato što mi se dogodilo nešto užasno. Stigao sam do zadnjih vrata moje kuće upravo u momentu kada je naletio tornado. Pomjerio je kuću iz temelja a moja majka i brat su bili unutra pokušavajući da otvore vrata i puste me u kuću dok sam ja napolju vrištao.”

“Da li se i ostatak tvoje porodice sjeća toga?” pitala ga je Barbara. “Apsolutno,” klimnuo je glavom. “Tornado je iščupao iz zemlje jedno malo jabukovo drvo i zabio ga je u zadnja vrata upravo gdje sam ja stajao. Grane su probile u kuću kroz prozore i svuda unaokolo a mene nijedna nije dotakla. A moj ujak koji je bio napolju i tražio me dugo vremena, rekao je da kad je tornado stigao u njemu je mogao vidjeti svjetla različitih boja a pojedina mjesta unutar tog ‘lijevka’ su svijetlila. Mislim da sada znamo o čemu se tu radilo.”

U danima koji su slijedili nakon njegovovog povratka u Shreveport, slike njegove smrti i kloniranog tijela su se neprestano ponavljale u Tedovoj glavi. Stalno je nanovo proživljavao bol koju je doživjeo prilikom svog odvajanja od tijela, svoju bespomoćnu radost kada je bio ponovo vraćen u život i šok od saznanja da je bio korišten za nečije eksperimente. Bio je bijesan zbog toga što su ga vanzemaljci prevarili a osjećao se još više prevarenim od strane spiritualnog svijeta kojem je uvijek vjerovao. Metafizička filozofija ga nije pripremila za ovakve stvari, njegovi duhovi vodiči mu nisu nikada pominjali umiješanost vanzemaljaca u njegov život, tako da je Ted živjeo u jednoj potpunoj ignorantnosti u vezi s tim silama oko njega.

Kratko nakon regresije, Ted je pisao Barbari, “Molim se neprestano nakon što sam napustio vašu kuću prošle nedjelje. Te molitve su jedina stvar koja me drži na okupu i pomaže mi da zadržim trezvenost. “Po cijenu svog života ne mogu vjerovati da je ono što sam doživjeo prilikom regresije bilo stvarno. To je morala biti neka iluzija ili imaginacija. To je ono u što stalno pokušavam da ubijedim sebe. Ali negdje duboko unutar mog bića, ja znam istinu. Dovoljno nam je da pogledamo samo ono [nakaženje goveda](#), znakove u žitu, stvarne slike i video snimke NLO-a, svjedoke i regresirane žrtve otmica, da bi znali kakav je užas ušao u ovu našu fizičku dimenziju i da on jeste stvaran, isto kao što smo stvarni i mi. “U mojim molitvama,” nastavio je Ted, “Ja sam otvoreno priznao Bogu da sam izljeven, oblikovan i dizajniran tako da budem ‘Radnik Svjetlosti’, onakav kakvog su oni željeli. Četrdeset godina sam se pripremao da radim ovo što upravo radim, što podrazumijeva fasciniranje i mistificiranje ljudi mojim izvanrednim vidovnjačkim sposobnostima. Uz pomoć vidovnjačkih seansi, odvlačio sam ljude od hristove svijesti u svijet metafizičkih vjerovanja i ufologije. Ja sam ljude mentalno potčinjavao i ostavljao ih široko otvorenima za privlačenje noćnih mora u svoje živote. A sve ovo sam radio u iluziji i zabludi da sam stvarno i istinski pomagao ljudskim bićima da postanu duhovno mudrijim uz pomoć mog tzv. ‘nebeskog dara’.”

Tedov bijes je bio očigledan a isto tako i njegova odlučnost da se bori protiv izvršilaca tih napada. “Tako, sada sam pitao Boga,” pisao je, “da uzme ovu sposobnost koju su oni ugradili u mene i da je koristi protiv njih, za otkrivanje njihovih planova i tajni. Neka nam Bog da snagu i moć da savladamo ovo njihovo zlo. Ta demonstracija njihove sposobnosti kloniranja kojoj sam bio svjedok, bila je demonstracija onog čovjeka s plavom kosom da on može kontrolisati život, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. S tom sposobnošću, vanzemaljci mogu iskorištavati najslabiju tačku ‘homo sapiensa’, naše emocije i ljubav jednog prema drugome. Kada dođu na zemaljsku ravan, oni mogu da nas omamljuju i manipulišu, mogu da nam nude ne samo vječni život, nego i da nam uz pomoć kloniranja

dovode iz grobova naše voljene. Postoji li neko bolje oružje da nas sruše na koljena? Mi ćemo im se klanjati kao bogovima i obožavati ih.”

Nakon nekoliko dana, Barbara je primila od Teda još jedno pismo o jednom doživljaju ili viziji koju je on upravo imao. “Toliko sam pun bijesa, srdžbe i razočaranja zbog onoga što su mi ti vazemaljci učinili,” pisao je. “Želim da znam zašto, zbog čega mi je dat život nekog drugog bića. To ide protiv svega u šta sam prije vjerovao. To su bile moje misli i strahovi kratko nakon regresije. U to vrijeme nisu mi bili dati odgovori na ova pitanja. Umjesto toga, bile su mi pokazane neke druge stvari u obliku slika za koje sada mislim da su bile mamci koji su trebali da odvrate moju pažnju. Ti vanzemaljci su pametni, poznaju sve trikove. Danas, kad sam se vraćao natrag s ručka,” nastavljalo je pismo, “Iznenada sam u glavi, jasno kao dan, vidjeo kako se jedan NLO približava Shreveport-u, a bio je toliko velik da bi u njega mogle stati hiljade ljudi. Bio je tako ogroman da je zatamnio nebo dok se kretao iznad grada. Izgledao je potpuno okrugao sa stotinama malih prozora.

“I dok sam tako posmatrao tu letjelicu, iznenada sam unutar sebe dobio jedan osjećaj topline i sigurnosti, kao da sam dobio neku poruku da će se nešto slično stvarno dogoditi i da će to biti sa svrhom naše vlastite zaštite. Međutim, odmah nakon što je letjelica nestala iz moje glave, moja ljutnja i bol su se vratili. Vikao sam na njih dok sam se vozio i rekao sam im da me neće više moći prevariti uz pomoć ovakvih trikova. Nakon onoga što sam doživjeo prilikom regresije, mislim da će im trebati mnogo više od ovakvih slika da bi me uvjerili da su njihove namjere poštene.”

Tedovo vjerovanje u vizije iz spiritualnog svijeta je bilo narušeno i on zasigurno neće više ništa uzimati ‘na povjerenje’, kad se radi o NLO-ima i njihovoj posadi. Ono što je on želio, bila je istina. Sjećanja koje je Ted dosegao uz pomoć regresivne hipnoze naučila su ga nekoliko stvari. Prvo, bilo mu je jasno to da neka od njegovih svjesnih sjećanja mogu biti lažna. To mu je dokazivala ona razlika između priče Karly-a Kane-a i onoga čega se on kasnije sjetio. Tako je odlučio da preispita i neka druga svoja iskustva i da odredi da li u njihovoj pozadini takođe postoje neka iznenađenja.

On je spoznao i to koliko su abdukcije bile po njega traumatične i koliko prestrašeno i nemoćno se osjećao u rukama tih bića. Podvrgavanje daljim regresijama uzelo bi svu njegovu hrabrost i molio se da njegova potreba za istinom bude jača od njegovih strahova. Ted je želio da sa vrati kod Barbare što je moguće prije, međutim, takođe je morao da zadovoljava i svoje životne obaveze, tako da je nekoliko mjeseci bio previše zaposlen da bi mogao opet otići na put. Žudio je za znanjem i svako odgađanje ga je frustriralo. Međutim, činio je sve što je bilo u njegovoj moći kako bi razumjeo sve ono što je do tada saznao, koristeći se osjetilnošću, logikom i intuicijom, koje je razvijao tokom svog dugogodišnjeg bavljenja vidovnjačkim poslom. Takođe je održavao jednu izvanrednu pozornost. Ljutnja za je za Teda bila jedan veoma jak motiv. Riješio je da se odlučno suprostavi svakom njihovom daljem upadu i da zahtijeva odgovore od tih bića koja šetaju kroz njegov život kao da su njegovi vlasnici. Naoružan svojim novim znanjem o njihovim prevarantskim trikovima, Ted se osjećao spremnim da se bori za istinu. Ali, kako se neko može boriti protiv napadača čije područje egzistencije obuhvata i druge dimenzije? Tedov naredni susret s tim bićima je pokazao samo to koliko malo on može učiniti da bi ih zaustavio. Ujutro, petog decembra, nazvao je Barbaru da bi joj rekao šta mu se desilo prethodne noći i bilo je jasno da je bio uzbuđen. “Jutros sam se probudio sa jednim maglovitim sjećanjem da sam sinoć imao posjetioca,” rekao je. “To jeste bilo kao u nekom snu ali mislim da je važno da iznesem moje misli o tome, prije nego što se izgube.”

“Da li si bio budan kad se to desilo?” pitala ga je Barbara. “Mislim da jesam,” odgovorio je Ted. “Sjećam se da mi je bilo rečeno da ležim mirno. Glas je bio ženski. Onda sam postao svjestan toga da neko leži na krevetu pored mene. Ležala je blago povijena na svom stomaku a glava joj je bila u blizini mog lakta.”

“Šta je radila?” “Rekla mi je da uzima uzorak moje krvi i da je bilo potrebno da se to uradi. Nisam osjećao potrebu da pružim otpor i čak se ne sjećam da sam bio uplašen. “Barbara, to je ono što me buni. Činilo mi se kao da sam na nekom nivou znao šta se zbiva i da je sve to bilo u redu. Sjećam se kao kroz maglu da nisam osjetio nikakav bol. Krv je bila uzeta uz pomoć nečega što je ličilo na iglu ali iz nekog razloga, to nije ličilo na one igle koje medicinski tehničari obično koriste u laboratorijama.”

“Pogledaj da li je ostala neka rana,” rekla je Barbara. “Pogledao sam,” odgovorio joj je, “Sve sam pregledao ali ne vidim nikakav ožiljak ili ubodnu ranu. Nisam mogao da nađem fizički dokaz.” “Da li se sjećaš kako je ta žena izgledala?” “Ne, ne sjećam se. Ne mogu da shvatim o čemu se tu radilo. Zar druge žrtve otmica nemaju neke ožiljke nakon što im rade ovakve stvari?” “Obično imaju,” složila se Barbara, “ali ne svaki put.” “Pa, dobro, zašto im uopšte trebaju naše tjelesne tečnosti? Možda paze na nas u smislu da osiguraju to da neke bolesti ne bi ometale sprovođenje planova koje su nam namijenili? Hoću da kažem, oni moraju imati neke planove s nama, ako već ulažu toliko truda, tako dugo i u toliko mnogo ljudi! Ili im možda trebaju naše tjelesne tečnosti za opstanak njihove vrste. Ko zna? Mi ne možemo vjerovati bilo čemu što nam kažu.”

Ted je bio razočaran svojom nesposobnošću pružanja otpora prošle noći. Da li je on stvarno znao nešto što ga je navelo da se složi s tom procedurom? Ili je to samo bilo rezultat sposobnosti vanzemaljaca da kontrolišu njegove misli i reakcije? Šta god da je bio razlog tome, on nije volio da ga neko tako iznenadno razoruža i on stvarno nije želio da se predaje bez borbe. To nije bila njegova priroda.

Sedam dana kasnije, jednog kišnog popodneva, Ted je bio kod kuće zajedno sa svojim prijateljem Badom koji mu je bio u posjeti i planirali su da završe pisanje božićnih čestitki. Dvojica prijatelja su pričala neko vrijeme a onda negdje oko četiri popodne, Ted je izvadio čestitke i počeo da ih ispisuje. Bad mu se izvinuo što mora za momenat da ga napusti, izašao je iz kuhinje i otišao u kupatilo. U četiri sata i tridesetpet minuta Bad se vratio nazad u kuhinju i sjeo je za sto pored Teda.

“Kako si uspio da adresiraš već toliko čestitki?” pitao ga je iznenađeno, gledajući u veliku hrpu koverti na stolu.

“Kako misliš?” pitao ga je Ted ne podižući pogled. “Tebe nije bilo toliko dugo da sam imao dovoljno vremena da ovo završim a imao sam čak i vremena da napravim pauzu, popušim cigaru i popijem još jednu šoljicu kafe.” “Jesi li ti lud?” nasmijao se Bad. “Samo sam otišao do kupatila a onda sam sjeo na sofu da poslušam jednu pjesmu koja je bila na radiju. Onda sam se odmah vratio ovamo. Sve to nije trajalo ni pet minuta!”

Ted je upitno pogledao svog prijatelja a Badovo lice je bilo vrlo ozbiljno. U stvari, izgledao je blijedo a gestovi su mu bili nekako nekontrolisani. “Nemoj se šaliti samnom,” rekao mu je Ted, polako postajući zabrinut. “Hoću da završim s ovim čestitkama i da malo prilegnem prije večere.” “Ja sam stvarno ozbiljan,” uvjeravao ga je Bad. “Uopšte se ne šalim.” “Kad si izlazio iz kuhinje, sjećaš li se da si rekao kako je već četiri sata i da bi već mogao večerati?” upitao ga je Ted. Bad je potvrdno klimnuo glavom a Ted je pokazao prema satu koji je visio na zidu. Na njemu je sada bilo dvadeset do pet. Bad je skočio sa stolice i odjurio do dnevne sobe i kupatila, provjeravajući sve satove. Onda se tiho vratio nazad i sjeo sav zbunjen. “Šta si radio?” pitao ga je Ted. “Reci mi sve čega se sjećaš.” “Samo sam otišao do kupatila,” odgovorio je Bad, “a onda sam sjeo na krevet da poslušam radio.” “Koji si pjesmu slušao?” “Ne sjećam se.” Ustao je i ponovo počeo da se kreće kroz kuću istim putem kojeg je prethodno napravio kako bi vidjeo može li se još nečega sjetiti. “Dodi ovamo”, viknuo je Tedu, koji je brzo došao za njim. Bad je pokazao na mali stolić. “Da li si ti ostavio makaze ovdje?” pitao je. Ted je unezvijereno piljio u makaze. Dva dana ih je tražio i Bad mu je pomagao u njihovom traženju nešto

ranije, istog dana. Obojica su bili sigurni da na stolicu nije bilo ničeg drugog osim pepeljare i saksije sa cvijećem.

“Ne,” rekao je Ted, “Ja ih nisam stavio tamo. A ti? Da li ti to pokušavaš da me prevariš?” “Naravno da ne,” uzvratio je Bad ljutito, potresen onim slučajem izgubljenog vremena i ponovnom pojavom makaza. “Mora da ih jednostavno nismo primjetili ovdje, i to je sve,” Ted je pokušavao da smiri Bada, dok je prečutao ono o izgubljenom vremenu.

Shvatio je šta se moglo dogoditi. Bad je mogao imati jedan susret s njima u drugoj prostoriji, dok je on sjedio u kuhinji, nesvjestan ičega, baveći se se božićnim čestitkama. Međutim, nije bilo načina da se to zasigurno zna jer se Bad nije sjećao ničega neobičnog. Ted se pitao da ukoliko su vanzemaljci bili odgovorni za to, kakva bi onda trebala biti svrha ove njihove posjete. Da li se tu radilo samo o jednoj posjetnici, pitao se, koju su ostavili čisto kao znak da su navraćali? Da li su mu ovim pokazivali kako ne postoji ništa što bi on mogao učiniti, budan ili u snu, ukoliko oni požele da intervenišu?

Kratko nakon Božića, kad je za vrijeme odmora Tedu bio u posjeti njegov prijatelj Carl, desio se jos jedan čudan događaj. Te noći Carl je spavao na sofi u dnevnoj sobi dok je pored njega prigušeno svjetlila noćna lampa. Iz svoje sobe Ted je mogao vidjeti kroz hodnik sve do sofe i kad se probudio oko tri sata ujutro, pogledao je kroz hodnik. Nije bilo nikakve buke niti kretanja, pa nije znao zašto se probudio. Gledajući kroz hodnik, primjetio je jedno sićušno plavičasto svjetlo kako treperi odmah iznad Carla koji je mirno spavao na sofi. Takođe je vidjeo neke sijenke, dvije ili tri njih, kako se jedva primjetno kreću po prostoriji. Međutim, prije nego što je mogao reagovati, obuzeo ga je jedan snažan osjećaj i on se spokojno spustio u krevet. Ted je odjednom osjetio kako zna šta se zbiva u vezi sa plavičastom svjetlošću i ona ga više nije uznemiravala. U stvari, cijela ta situacija mu se činila perfektno normalnom, tako da je odmah utonuo u san.

Sat kasnije, Ted se opet probudio i sjeo na krevet, budan i oprezan. Pogledao je kroz hodnik i tamo nije vidjeo ništa neobično. Međutim, onda se sjetio sna kojeg je upravo imao i postao je uzrujan. Sanjao je kako vidjeo Carla kako leži bez odjeće dok je neko na njegovom tijelu radio nešto uz pomoć nekog uređaja. Ta osoba, ili šta god da je to bilo, uvlačila je u Carla neki uređaj a onda je nešto izvukla iz njega i stavila u jednu malu kesu. To je bilo ono čega se Ted sjećao i to ga je uznemiravalo. Ustao je tiho iz kreveta i na vrhovima prstiju otišao do dnevne sobe. Carl je spavao i Ted tamo nije vidjeo nikakve uznemiravajuće znakove. Nevoljno se vratio u svoj krevet ali ovaj put nije više mogao zaspati. Kad se Carl ujutro probudio, Ted ga je pitao da li se sjeća ičega iz prošle noći.

“Ne,” rekao je Carl, “baš sam lijepo spavao.” “Kako se osjećaš?” pitao ga je Ted.

“Dobro. Zašto?” Ted je slegnuo ramenim i ostavio sve na stranu, ne pominjući ništa u vezi s onim njegovim snom. Sigurno je to bio samo san, rekao je samom sebi. Plava svjetlost, sijenke i rektalna sonda, sve je to moralo biti samo jedna noćna mora.

Nakon nekih sedam dana, jedne večeri u kasnim satima, Ted je dobio telefonski poziv od Carla koji je bio veoma uznemiren. “Žao mi je što te ovako uznemiravam, znam da je kasno,” rekao je Tedu, “ali, upravo sam imao jedan ružan san i on me je jako potresao.”

“Reci mi o tome,” odgovorio mu je Ted. “Šta se desilo?” Na njegovog prijatelja normalno nije ličilo to da se uzbuđuje zbog nekog sna.

“Sve čega se sjećam, to je da sam bio s nekim čudnim ljudima,” odgovorio je Carl, “i oni su me učili kako da koristim neke naglavne slušalice s mikrofonom koje neobično izgledaju.” “Kako su izgledali ti ljudi?” “Ne sjećam se,” rekao je Carl, “a ne znam ni zašto su služile te slušalice.”

“Pa šta te je onda toliko uznemirilo?” pitao je Ted. “Ne znam, ne znam,” ponovio je Carl, dok je bio vidljivo uzbuđen. “Iako me je to me je stvarno uplašilo.” Iz svog vlastitog iskustva, Ted je znao na šta bi mogao ukazivati scenario sa slušalicama ali mu nije to rekao jer Carl nije ništa znao o Tedovoj

regresiji. Ted se počeo pitati da li je bezbjedno za njegove prijatelje da ga uopšte posjećuju. Na pamet mu je opet pao onaj Marijin čudni susret s vanzemalcima u njegovoj kući godinu dana ranije, pa onda ona epizoda sa Badom i njegovim izgubljenim vremenom. Onda, pojava one plavičaste svjetlosti iznad Carla i Tedov uznemiravajući san. Sada se pojavio i ovaj Carlov san sa svim svojim implikacijama.

“Da li oni mene koriste kao mamac?” pitao je Barbaru kad je sljedeći put pričao s njom telefonom. “Ljudima se dešavaju čudne stvari kada dođu kod mene u posjetu.” “Sumnjam,” odgovorila mu je Barbara. “Na osnovu mog cjelokupnog istraživanja, smatram da ne otimaju ljude samo zato što se oni nalaze u tvojoj blizini.” Ted je osjećao da je bila u pravu i smatrao je da otmice počinju dosta ranije u životu, ali mu to nije pomoglo da se osjeća imalo bolje u vezi s onim što se dešavalo njegovim prijateljima. A sama pomisao na stvari koje su mu uradili, toliko ga je plašila da nije više mogao izdržati da živi sam u svojoj pokretnoj kući. Nakon što je ponovo preživio sjećanja na svoju smrt i kloniranje njegovog novog tijela, bojava se da bi se vanzemaljci mogli vratiti, kao što su obećali da će činiti s vremena na vrijeme, i da će ga onda podvrgavati novim užasima. Zamolio je svog prijatelja Larry-a, koji je bio crnac, da se preseli kod njega na neko vrijeme, tj. bar do onda kad on uspije da ponovo uspostavi svoj poljuljani osjećaj za realnost. Čak i sa Larry-evim prisustvom u kući, Ted je imao problema prilikom odlaska u krevet. U očaju, počeo je da se okružuje religijskim simbolima svake noći prije nego što bi išao na spavanje. Pokrio je svoj krevet sa ukupno jedanaest Biblija, spavao je čvrsto držeći u ruci jedan veliki drveni krst, dok je noćnu lampu u uglu sobe držao stalno upaljenom. Ugnježđen usred svih tih parafernacija, Ted se bjesomučno molio da zaspe, međutim, san mu je stalno bio isprekidan.

Tako jedne noći, Tedu je postalo toliko vruće nakon što je Larry uključio grijalicu u kući, da je morao skinuti teške pokrivače sa sebe i spavati pokriven samo čaršafom. Jedanaest Biblija je bilo uredno raspoređeno po krevetu, drveni krst je čvrsto stajao u Tedovoj ruci a ventilator je duvao vazduh sa plafona koji ga je ugodno hladio. Napokon je nekako utonuo u san, tako da nije bio svjestan kad se njegova mačka Grandma tiho uvukla u sobu tražeći mjesto na krevetu gdje bi se mogla sklopčati i provesti noć. Grandma je uvijek spavala s Tedom, međutim, nakon što se vratio od Barbare, mačka je bila privremeno napustila ono svoje mjesto u krevetu pored njega. Mora biti da je odlučila da te noći ne zamijera Tedu na njegovom čudnom ponašanju, pa se vratila natrag. Mačka je gledala unaokolo i pomno posmatrala sve one knjige na krevetu ne bivajući u stanju da pronađe neko slobodno mjesto za sebe. Tako je pokušala preskočiti preko cijelog tog nereda i na kraju je aterirala na Tedove grudi. “Aaaahhh!” panično je vrisnuo on, siguran da su se vanzemaljci vratili po njega. Skočio je s kreveta razbacujući Biblije u svim pravcima i zamahujući drvenim krstom kao da se radilo o nekom maču. Čaršav je poletio s kreveta i zakačio se za lopatice ventilatora, te je tako počeo kružiti iznad njega po sobi kao neki duh dok je Grandma skakala naokolo u potrazi za nekim skloništem. U polumraku, Ted nije imao pojma šta se to kreće oko njega, međutim, bespoštedno je tukao po nepoznatom napadaču psujući mu sve po spisku a ono stvorenje je skakalo unaokolo pokušavajući da izbjegne njegove napade.

“Aaaahhh!” vrisnuo je opet a mačka je bolno mjaukala dok se čaršav okretao s plafona neprestano mlateći po Tedovoj unezvijerenoj glavi. Ta velika gungula je napokon probudila i Larry-a, koji se odmah zaletio kroz hodnik ka Tedovoj sobi. Uletio je kroz otvorena vrata i kada je vidio čaršav kako avetinjski kruži po polumračnoj sobi, počeo je da viče, “Utvare! Utvare!”

U sobi je zavladao urnebes, Larry je galamio, Ted je vrištao a Grandma je mjaukala, svi iz sveg glasa. Neko je na kraju uspio upaliti svjetlo i Ted je napokon mogao vidjeti ko je izvršio napad na njegovo utočište. Grandma je tada iskoristila priliku da pobjegne iz sobe i zbrisala je kroz hodnik, dok ju je Larry zdušno pratio. Ted je požurio za njima, još uvijek čvrsto držeći krst u ruci, međutim, prošlo je još neko vrijeme dok nisu uspjeli uhvatiti prestravljenju mačku i uvjeriti se da je prošla bez povreda.

Situacija se napokon smirila i Ted se na kraju dobro nasmijao samom sebi i svojoj paranoji. On i Larry su počistili nered kojeg su napravili u sobi a onda su pokušali da prespavaju ostatak noći.

“Moja majka mi je uvijek govorila da su bijeli ljudi čudni,” vrtio je Larry glavom dok je išao nazad prema svojoj sobi. “A šta bi tek rekla da je ovo vidjela?!”

Dvadeset i dva

Prijevod: vjetar

Tko je mogao znati da nebo, dar nebeski će spasti...?

Marcus Manilius

U rano proljeće 1992. Ted se zaputio u središnji Arkansas preko vikenda posjetiti Karlu Turner i njezinog supruga Caseya. Tokom dugotrajnih istraživanja Tedovih iskustava Turnerovi i on postali su dobri prijatelji tako da je posjet bio i radni i prijateljski. U petak, nakon njegova dolaska, odužili su razgovor dobro na ponoći, pa su u subotu ujutro prilično kasno ustali.

"Kako si spavao?" Casey je upitao dok su sjedili u dnevnom boravku ispijajući kavu. "Fino," rekao je Ted, "barem neko vrijeme." "Nemoj mi reći da se nešto dogodilo sinoć", reče Karla tresući glavom zbog Tedovog izraza lica. "Mnogi su ljudi uključujući i otimane prije boravili u toj sobi i nitko nije imao nikakvih problema." "Ne znam je li se to dogodilo ili je bio san", Ted joj je rekao, "ali siguran sam kako sam mislio da sam budan. Ponašao sam se potpuno razbuđeno, u stvari, ustao sam iz kreveta da odem u kupaoonicu, a onda točno ponad kuće kroz vjetar začuo šuštanje helikopterskih elisa."

Karla i Casey iznenađeno se pogledaše. "Imali smo prilično iskustva s aktivnostima helikoptera ", kazala je, "dok smo živjeli u Teksasu, a također i ovdje. Moji psi mrze heliće i uvijek laju kad su nam nad glavom, ali ih sinoć nisam čula. Znam da bi to čula, a i psi bi lajali. Jesi li siguran za buku?" " Da, sjeo sam na krevet slušajući lepet lopatica," nastavi, "i onda se dogodila najbolesnija stvar. Taj čovjek se samo pojavio spuštajući se ravno kroz strop."

"Čovjek? Kako je izgledao?" Casey je pitao. "Ljudski ili ne?" "Oh, izgledao je ljudski," reče Ted, "i nosio je vojnu uniformu. Spustio se u sobu, a s njim je bio mali kuruzni klinac star između sedam i osam godina. Mislit će te da sam lud", zastao je, "ali taj je dječak ličio na mene. Bio je isti ja u tim godinama, kad su me ono vanzemaljci klonirali." "Što si učinio? Je li se išta dogodilo?" "Ne baš. Vojnik mi je samo govorio. Rekao je da vraćaju nešto što mi je bilo oduzeto. I to je sve čega se sjećam." "I kako se onda jutros osjećaš?" upita Karla. "Zapravo," Ted se nasmiješi, "prilično sam dobro raspoložen. Ne znam o čemu se to sinoć točno radilo, ali nisam bio uplašen. Izgledalo je kao da se vojnik trudi biti ljubazan pokušavajući se iskupiti za nešto." "Što ti misliš što je podrazumijevao pod tim vraćanjem nečeg što ti je bilo oduzeto?" upita Casey. "Ako je taj dječčić trebao biti ti, kako

su ti mogli vratiti tebe?" "Tko zna što je on mislio?", rekao je Ted. "To nema nikakvog smisla."

"Nema," Karla se složila "ali da li si svjestan koliko je ovaj scenarij sličan epizodi koju ste ti i Marija vidjeli da se dogodila Ameliji, zar ne? Scenarij virtualne stvarnosti?" "Dovraga, to stoji" rekao je Ted. "Amelijino je iskustvo isto započelo sa zvukom helikoptera, a i ona je rekla da je vidjela kroz strop." "I dvoje aliena se spustilo dolje u sobu, zar ne?" "Je" klimne Ted glavom. "Pitam se je li i oko mene bila sfera plavog svjetla koje nisam mogao vidjeti iznutra. Ta iluzija koju je Amelia vidjela nikad nije imala nikakvog smisla, a nema ga ni ova sad. Ja nisam vidio nikakvo plavo svjetlo, ali opet nije niti Amelia, samo Marija i ja."

No pet dana kasnije kada se već vratio kući u Shreveport Ted je imao još jedno iskustvo koje se činilo povezanim s vojnikovom posjetom i ovaj put postojala je očita veza s otmicom kad je bio osmogodišnjak.

"Sjećaš se što mi je prošli vikend vojnik rekao u tvojoj kući?" Ted je upitao Karlu preko telefona. "Naravno", odgovori ona, "zašto? Jesi li uspio shvatiti što je mislio sa vraćanjem nečega?" "Možda", reče. "Nikad nećeš pogoditi što se dogodilo jutros. Kada se alarm ugasio uspravio sam se u krevetu i vidio kako se nešto smeđe i čupavo miče u naborima popluna. Prepalo me, pa sam skočio, a kada sam ja skočio i čupava stvar je isto skočila. Baka, moja mačka, sjedila je na dijelu kreveta gdje inače spava i intenzivno buljila u tu stvar kad sam se probudio. Ali kad je čupavko poletio i Baka je, te je potjera krenula. Kričao sam i plesao okolo nastojeći se maknuti toj stvari s puta," Ted se smijao, "obzirom da još uvijek nisam znao što je to. Bože, nakon svega kroz što sam prošao moglo je biti bilo što! Do vremena kad je Baka stvorenje stjerala u ćošak već sam se bio popeo na ormarić za knjige i naoružao jastukom spreman napasti sve što mi se približi! "

"Što je zaboga bilo to Tede?" Karla upita također se smijući. "Jesi li uspio otkriti?" "O da," rekao je, "i nećeš vjerovati. Kad sam skupio hrabrosti i krenuo prema kutu sobe gdje je Baka pritisnula tu stvar, ugledao sam prekrasnog nasmrtnog prestravljenog bebu zečića. Bio je prekriven mačjom slinom tamo gdje ga je Baka šćepala, pa sam ga očistio i uljuljkao u rukama da ga smirim." "Je li bio povrijeđen?" Karla upita. "Je li ga Baka ubila? Sve što su moje mačke ikad dovukle uvijek je već bilo mrtvo i napola pojedeno." "Je, i Baka je isto takva," Ted je odgovorio: "ali na njemu nije bilo ni ogrebotine. Premda je sirotom malom stvorenju srce luđački tuklo. Izgledao je oko šest tjedana star."

"Što misliš kako se zeko zatekao u tvom krevetu?" Karla zapita. "Je li moguće da ga je Baka vani uhvatila i sinoć unijela?" "Palo mi je to na pamet", rekao je Ted, "ali kad sam mačku i psa puštao natrag unutra preko noći, ništa nisam vidio mački ili Luckyu u zubima. Bakine ostale životinje uvijek su bile mrtve, kao što si rekla." "I ti misliš da bi to moglo imati veze s vojnikom?" "Točno. Zaustavi se na minutu i vrati na Karlyevu zgodbu. Kad je Karly pokupljen i odveden kroz maglu na mjesto gdje je pjevao dječji zbor..." "Nosio je bebu zeca," dovrši Karla. "Ali kad je sve bilo gotovo, a oni ga donijeli nazad na farmu, zec je nestao." "Da, to je ono na što sam mislio", rekao je Ted. "Premda ne želim previše ulaziti u to sa zecom. To sve može biti slučajnost."

"Uz sva uvrnuta iskustva kroz koja si prošao", Karla primijeti, "teško je reći. Obzirom da se pojavio tako brzo nakon onog scenarija s vojnikom i malim dječakom mogao bi to vrlo lako biti izrežirani događaj. Stvarno izgleda poput doživljaja virtualne stvarnosti." "Možda prvi i je bio, ali je zato zec ipak bio stvaran," rekao je Ted. "Pustio sam ga natrag u šumu." "I to nakon što je netko prošao kroz sve te nevolje da ti vrati ono što ti je bilo oduzeto?" Karla je zadirkivala. "Jako smiješno", rekao je Ted. "Šteta što mi ne mogu vratiti i sve ostalo što su mi oduzeli."

Nedugo nakon toga Tedu je iznenada u posjet banula Marija. Kad joj je ispričao o istrazi koju su

pokrenule Karla i Barbara u vezi njegovih prošlih iskustava, Marija se ponudila da pomogne. Dogovoreno je da njih dvoje odu u posjet Karli i Caseyju na jedan dulji razgovor. Jedna od najvažnijih stvari koju je Karla trebala raspraviti bila je epizoda s Tedovom prikolicom od prije nekoliko godina kada je Marija imala susret s malim bićima koja su je htjela izvući van. U njihovom razgovoru Marija je događaje iz te noći opisala na isti način kao i Ted kad je prvi puta iznosio priču Karli. Vidjela je kako se zid rastapa a zatim kako kroz njega prolaze neka mala bića i pokušavaju je izvesti vani. "Ali sam ja bila previše tvrdoglava," završi Marija, "i kad sam svršila s otpiljivanjem, oni su me donijeli ravno nazad unutra."

"Mislila sam da si rekla da nikad nisi ni izašla van, u stvari", komentirala je Karla. "Pa kako si se onda mogla vratiti unutra?" "Ne znam", odgovori Marija zbunjeno. "Mislila sam da nisam izlazila van, ali se sjećam vraćanja unutra. Možda sam zaboravila nešto, davno je to bilo." "Iznenadila bi se koliko toga se ne možemo sjetiti kada su te stvari u pitanju", rekao je Ted. "Ako doista želiš saznati što se odigralo Marija, možda bi hipnoza mogla pomoći. Meni je puno pomogla." "U redu", pristala je. "Ako se zbilo išta preko onoga što se mogu sjetiti, zasigurno bih željela znati o tome. Nisam prepoznala ta bića niti duhovno, ni fizički, ili na bilo koji drugi način i mislim da bi bilo najbolje pokušati saznati što oni stvarno jesu." "Mogli bismo barem površno zaroniti u to iskustvo", Karla ponudi. "Ne bih te pokušavala voditi nigdje posebno, ali ako ti pomognem pri postizanju stanja transa, možeš se sama vratiti kroz iskustvo i reći nam da li si pronašla nešto čega se do sad nisi sjetila."

Marija nikad prije nije bila pod hipnozom, pa ju je Karla prvo uvela u fazu laganog opuštanja tijela i uma. Kad je postalo očito da je u laganom transu, Karla ju usmjeri natrag u vrijeme noćenja kod Teda. "Marija, kako se osjećaš?" pitala je. "Umorno", Marija je mrmljala "ali sretna što ću posjetiti Teda. Razmijenjujemo stvari, iskustva kroz koja smo prošli, mjesta koja smo posjetili od zadnji put kad smo se vidjeli."

"Fino", rekla je Karla. "U krevetu si i čitaš knjigu. Pomakni se mrvicu u vremenu do točke gdje se nešto novo događa i samo mi sve reci." "Čini se da ne mogu održati pažnju na knjizi," reče Marija. "Čudno se osjećam, ne mogu držati knjigu. Neće ostati u fokusu. Nešto čudno se događa." "Da li ti to izaziva nelagodu?" Karla upita primjetivši zabrinut izraz Marijinog lica. "Da", odgovori ona, "to se ne bi trebao događati. Sve bi trebalo biti radosno, a to više nije tako." Marija zastane i zaškilji kroz zatvorene oči. "To je gotovo kao da se netko provezao s reflektorom," nastavila je. "Bože, to ulazi u prikolicu."

"Kakve je boje svjetlost?" "Iskričava je. Nastavlja se kretati. Zidovi između svjetla i spavaće sobe, oni nestaju!" "Jesi li u krevetu?" "Da, a tu ću i ostati. Netko je u svjetlu. Zidovi potpuno nestaju." "Vidiš li Teda?" upita Karla. "On spava," reče Marija. "Mogu ga vidjeti kako grli svoj jastuk. Više nema zidova u prikolici." "Kako se sada osjećaš?" "Ne sviđa mi se ovo" Marija je ponavljala. "Ne osjećam se dobro u vezi s tim, ali se ne mogu pomaknuti." "Rekla si da je netko u svjetlu. Pogledaj i reci mi sve o toj osobi što možeš vidjeti", kazala je Karla. Ali mentalne slike koje je Marija ponovo proživljavala sad su zaokupile svu njezinu pozornost. "Ne diraj me," rekla je, očito se obraćajući liku u svjetlu. "Odbij, ne diraj me."

"Je li ta osoba posegnula za tobom?" "Da," kimnula je Marija glavom "a i ovdje je netko." pokazala je na drugu stranu sobe. "Znači tu su dvije osobe prisutne?" "Makni se od mene, bježi," snažno izgovori Marija. "Ne diraj me!" Ruke joj polete naprijed braneći se od uljeza. "Mogu vidjeti oči koje me gledaju. Ne sviđaju mi se." "Kako izgledaju?" "Gotovo poput mačjih, vrlo dominantno." "Koliko su ti blizu?" "Točno tu," Marija pokaže rukom po zraku u blizini lica. "Ne želim da me diraju. Stoj! Tu je još jedan, gledaju me. Žele da spustim ruke, ali ja neću." Karla ju zamoli da opiše bića, ali Marija joj je, osim da su im oči bile žućkaste, malo toga mogla reći. "Možeš li vidjeti išta drugo?" Karla upita.

"Nos ili usta?" "Samo oči. Lice gotovo da liči na spljoštenu masku. Izgledaju sluzavo. Jedan pokušava razgovarati sa mnom."

"Što govori?" "On u rukama ima nešto," odgovori Marija: "poput kristalne kugle. Mala je, ispunjena nekim bojama. On ju drži." "Kako ruke izgledaju?" "Gotovo poput štapića, tanki prsti. Daje mi kuglu," Marija nastavi. "Na dodir je bockava poput struje, ali ne bolna. Govori mi da može biti moja, ali nisam baš sigurna da ju želim. Čudna mi je. Oh, dobro, pretpostavljam da ne može naštetiti. Ako ću ju duže gledati mogla bi mi se više svidjeti."

"Što činiš s kuglom?" upita Karla. "Ništa, ali sam jako pospana sada", odgovori ona. "Da li još uvijek imaš kuglu?" "Da. Onaj jedan ukazuje, govori mi da ako ću držati kuglu, on će mi pomoći da letim. Ali ja ne znam da li želim letjeti ili ne. Upravo je ušao još netko i on je drugačiji od ovih ostalih, gotovo kao dijete. Pruža ruku, želi da ju primim", objasni Marija. "Ima oko dvanaest godina, tamnokos je i crnih očiju, poput indijanske djece. Kaže da je izgubio nešto, želi da mu pomognem pronaći to."

Marijina je početna paraliza sada nestala i dok su tri mačkooka bića tiho promatrala, ona je dopustila da je djetinji entitet povede van u šumu.

"Ostali su pratili", rekla je "valjda da vide gdje ćemo. Sad idemo dalje prema nečemu što izgleda kao šator. U nekakvoj vrsti šatora smo čudnog izgleda. Ne osjećam se kao u šatoru. Tu unutra je, uspravljeno uza zid, nešto poput računala i ovo dijete koje je sa mnom prilazi toj kompjuterskoj stvari. On želi pritisnuti gumbe na njoj," nastavila je sa zabrinutim izrazom lica. "Što se događa kad on to uradi?" pitala je Karla. "To čudno zvuči, kao kad mnoštvo pčela zuji, zuji, zuji" odgovori Marija oponašajući buku. "To je u mojoj glavi, izaziva bol. Ono računalo ima raznobojne tipke na sebi, a mogu vidjeti i ekran nalik monitoru, prikazuje linije, slično kao monitor otkucaja srca."

Marija je opisala opremu i napomenula da se dijete igralo s njom, a zatim je vidjela kako su se slike na monitoru počele mijenjati.

"Prikazuje se nešto poput facijalnih kostiju", rekla je, "kao foto negativ lica." "Čijeg lica?" "Ne mogu reći, samo obris kosti lica. Sada se slika kreće," rekla je Marija, "kao da se spušta niz tijelo." "Govoriš li štogod djetetu?" "Pokušavam ga odvratiti od stroja prije nego ga strga" rekla joj je Marija, "ali on se samo nasmiješio i kaže mi da se umirim." "Pogledaj svoje tijelo," sugerirala je Karla, "i reci mi u što si obučena." "Hmm," Marija promrmlja "Ne vidim ništa." "Da li si nosila nešto kada si otišla u krevet?" "Da, pidžamu." "Gdje ti je onda nestala odjeća?" "Ne znam. Dječak pokreće stroj", kazala je dok joj se pozornost preusmjerila, "izgleda kao da je na ekranu dobio moje tijelo." "Kako je on to mogao učiniti?" Karla upita. "Ne znam," reče Marija, "osim ako nije u pitanju to svjetlo na vrhu ovog šatora. Tu je blijedo svjetlo na vrhu, nalik lampi za kvarcanje, koje me obasjava."

"Pogledaj čega ima na svakom zidu sobe," predloži Karla. "Što je u svakom od uglova?" "Ovdje je nešto kao statua," počne Marija, "kip žene bez odjeće. Kao da ga je netko upravo oblikovao. Velik je, ali možda ne i visok poput mene. Ženski kip stoji tamo na podu." Marijine sklopljene oči zatrepću dok je proučavala mentalnu sliku. "A kakav je pod?" "Poput nehrđajućeg čelika. Stroj, računalo, je ovdje, a tamo je drugačiji mali stroj, izgleda kao visoki aparat za vodu. Smiješan je i u njemu lagano grglja." "Pričaj mi o vodi", upita Karla. "Ima li što u njoj, neke boje?" "Ne mislim da želim imalo toga", odgovori Marija dubiozno. "Izgleda zamućeno. Moglo bi biti da nije dobra, možda je u njoj neka vrsta gljivica."

"Osvrni se dalje po sobi. Čega još ima?" "Što je ova stvar?" upita Marija iznenađeno. "Kao tepih od medvjede kože? Nešto gore na zidu. Ukras?" Tada joj je pozornost odvučena negdje drugdje. "Ovo

troje i dalje žele doći u moju blizinu, a ja ne želim da me diraju. Ne poznam ih." "Možeš li ih sada jasnije vidjeti?" "Oni nešto skrivaju. Imaju na sebi, ne pelerine, nego kao sivkaste horske haljine skroz dolje do poda. Ne dozvoljavaju mi da im vidim lica. Kao da imaju maske."

Ponovo je spomenula svoj strah od dodira, a tada je primijetila da je nešto očito uzrujalo dijete za računalom.

"Postoji nešto što on ne može ispravno izvesti," rekla je. "Pokušava razgovarati s tim ljudima, ali ne mogu razumjeti što kaže, on govori jako brzo. Nešto o kugli? Ili o povratku na kuglu? Ima nekakav nastup gnjeva govoreći im "natrag na kuglu", pa se sad oni povlače. On dolazi pod svjetlo gdje sam ja. Želi da popijem nešto te vode, ali ja to ne želim. Daje mi čašu, ali ja to neću piti." "Što je tada učinio?" upita Karla. "Ne pokušava raspravljati sa mnom. On to tretira gotovo kao vic, kao da misli da me može čikati i ja ću nasjesti i piti. Ali ja to ne uradim. Nešto se događa vani", kazala je naglo. "Uzima vodu i odlaže ju i sada izlazimo vidjeti što se događa. Zvuči kao glasanje hrpe žaba, ali ih ja ne vidim. Vani je mrak."

Marijina je memorija nakon toga postala prilično nejasna i maglovita i ona se nije mogla prisjetiti više ničega o komešanju izvan čudnog šatora. Sjetila se samo da ju je dijete dovelo natrag do Tedove prikolice, s ostalim likovima u pratnji, a kad je samu sebe vidjela u dvorištu, kompletno sjećanje je izbljédjelo. Ne mogavši ništa više izvući iz nje Karla izvede Mariju iz transa.

"Ajme meni", reče Marija dok je ustajala i počinjala kružiti "Ni nakraj pameti mi nije bilo da bi moglo biti išta više u tom iskustvu negoli sam se oduvijek sjećala." "U tim iskustvima susreta, to je prilično uobičajeno", rekla je Karla, a Ted kimne glavom. "Ja ti nisam ispričao sve čega sam se sjetio pod hipnozom", kazao je, "ali neki od detalja kojih si se upravo prisjetila su vrlo slični." "Kao što?" Marija upita zaintrigirano. "Poput tvoje nagosti", objasni Ted "i tekućine koju si trebala popiti. I rada na računalu, promatranja skeniranja tvog tijela gore na ekranu, iritantne buke, pa čak i figure gole žene koju si vidjela." "Misliš i ti si također vidio голу ženu?" Marija se smijala.

"Ne", odgovori Ted odmjereno ne želeći uplašiti Mariju detaljima svog sjećanja, "ne, ja sam bio maleni dječak, a goli lik koji sam vidio isto je bio dijete." Shvatio je da je čak i u stanju vrlo laganog transa Marija povratila u sjećanje dovoljno sličnih detalja da posumnja što se još moglo skrivati u njezinom umu. Sa svojim prijevarama i iluzijama, mislio je, vanzemaljci mogu uspješno zakamuflirati svoje stvarne aktivnosti i ostaviti u svijesti otetih vrlo malo toga. Pa čak i pod hipnozom, kad su memorije istražene na površan način, znao je da su sjećanja koja se pojavljuju često djelomična i varljiva.

"To je sve tako čudno," odmahнула je Marija glavom. "Ja jednostavno ne znam što da mislim." "A jesi li znala što da misliš one noći u Floridi kad ste ti i Ted vidjeli Ameliu u onoj sferi plave svjetlosti?" Karla upita. "Ne," reče Marija, "cijela ta stvar je bila zblesirajuća. Znaš, Amelia je doista bila impresionirana tom helikopterskom stvari za koju je rekla da je vidjela iznad moje kuće. Nedugo nakon toga ona i suprug su otišli na aerodrom gdje je vojska demonstrirala neke zrakoplove i helikoptere. Željela je pronaći neki nalik toj napravi jer je bio toliko neobičan. Pregledali su cijeli teren i nisu nigdje vidjeli nešto poput toga. I tako Amelia ode do jednog od vojnika koji je čuvao avione i počeo opisivati tu napravu," Marija nastavi, "pitajući gdje bi se mogao nalaziti. Amelia mi je rekla da ju je vojnik vrlo čudno gledao. Rekao joj je da ne zna gdje je dobila tu informaciju, ali da postoji nacrt za takvu letjelicu. Rekao je da će jednog dana biti u upotrebi, ali ne u tako skoroj budućnosti, te je htio znati kako je Amelia saznala za to." "Amelia znači nije vidjela NLO ponad tvoje kuće", komentirala je Karla. "Ne," reče Marija, "to je izgledalo kao vrlo čudni helikopter. Ona nikada nije vidjela NLO, a nisam ni ja one noći kod Teda. Sve što sam vidjela bio je čudan šator."

Ted se nasmijao, ali nije ništa rekao. Iz vlastite regresije je znao sve o vanzemaljskim lažnim predstavljanjima i ako je Mariji bilo potrebno da misli kako je bila u šatoru, on joj nije htio rušiti iluzije. Uostalom, ona je samo pristala pomoći u njegovom istraživanju, a ne poduzimati vlastito. Bio je uvjeren, međutim, da su alienski posjetitelji doista upali u život njegove prijateljice, barem taj jedan put. I jedino se nadao da on nije bio uzrokom toga.

Dvadeset tri

Prijevod: kolos

Za sve što zavarava može se reći da opčarava.

Platon

Napokon je bilo pravo vrijeme da Ted još jednom otputuje do Barbare i nastavi s istraživanjima svojih iskustava. Vožnja od Shravenporta koja je trajala šest sati umorila ga je previše da bi se tu večer upuštao u hipnozu. Umjesto toga Barbara i njen suprug poslužili su večeru, svi su nahranili guske u ribnjaku i tada je svo troje razgovaralo i smijalo do vremena kad su pošli na spavanje.

Ujutro odmoran, Ted je bio spreman za rad. Barbara mu je pomogla da se opusti i polako ga uvodila u lagano stanje transa. Kada se njegova koncentracija produbila, sugerirala mu je da krene prema bilo kojem iskustvu koje je važno njegovoj podsvijesti da se prisjeti.

Ubrzo, Ted je započeo mentalno putovanje natrag u djetinjstvo. Početna se scena prikazala u detaljima i polako je počeo govoriti Barbari što vidi.

– „Svijetla,“ reče blago „Vidim puno svjetala i čini mi se da su sva u bakinoj kući.“

– „U kojoj sobi?“

– „Ona su njezinoj spavaonici koja se nalazi otraga. I čini mi se da se oko svjetala miču ljudi.“

– „Jeli tvoja baka svjesna tih svjetala? Zna li da su u sobi?“

– „U jednom trenutku mi se čini da spava a tad je budna i razgovara s nekim tko je tamo.“

– „Gdje si ti dok se to događa?“

– „Ja sam u drugom krevetu i gledam. Ona stoji kod prozora i gleda kroz prozor a i mračno je.“

– „Govori li što ili izražava bilo kakve emocije?“ upita ga Barbara.

– „Mislim da se vraća do mene i stavlja me pod krevet,“ reče Ted zamišljeno

– „Zašto te stavila tamo?“

– „Tad su tamo bila neka svjetla,“ odgovori on, „i buka, nekakva vrtložna vrsta buke. Mi je možemo čuti, ali ne možemo reći odakle dolazi. To je to zbog čega me stavila pod krevet a tad je i ona došla ispod i legla do mene.“

– „Ted,“ upita Barbara, „koliko ti je godina tada?“

-„Jako malo,“ reče on, „oko četiri godine.“

-„Što se sad događa?“

-„Iznad nas se nalaze neka svjetla i vrte se, stvarajući nešto nalik vakuumu, izgleda kao da gledam gore kroz tornado. Svuda oko nas je nekakvo kretanje. Čini mi se da se sve zamračilo.“

U tom trenutku, Ted nije bio sposoban nastaviti dalje sa sjećanjem, pa mu je Barbara sugerirala da se opusti i da ode do bilo kojeg drugog važnog događaja.

-„Pomakni se naprijed kroz vrijeme,“ reče mu ona, „do slijedeće stvari koju možeš vidjeti.“

Uskoro je počeo primati nove slike iz njegovog djetinjstva ali vezane uz njegovu drugu baku i njega u malo starijoj dobi. Ted se trudio da dobije jasnije sjećanje ali nešto - možda neka inducirana blokada ili njegov vlastiti otpor, nije mu dalo da nastavi. Ali tada, kao da su odnekud duboko iz njega počele izvirati informacije u njegov um. Njegovo sjećanje je počelo usred jedne bizarne scene koja nije bila nalik ničemu što je Ted ikada svjesno pamtio.

-„Baka stoji na nečemu,“ opet je započeo nakon poduže pauze. „Izgleda hipnotizirano, ništa ne govori. Skinuli su njezinu spavačicu i imaju nešto nalik maloj bušilici kojom diraju stražnji dio njezine glave. Nešto su joj učinili i sad je malko drugačija.“

Opet je zastao, kao da nešto sluša. „Govore joj da je jako posebna,“ nastavio je, „Obukli su joj bijelu haljinu i učinili da izgleda lijepo ili joj govore kako je prelijepa. Obukli su je i rekli su joj da je prelijepa i da dolazi živjeti i raditi s njima.“

-„Koliko godina ovdje imaš?“ prekinula ga je Barbara

-„Imam deset godina,“ reče on. „Sjećam se ovog, ove sobe i ovih bića oko nje a ja ih promatram. Ona nema kontrolu nad sobom i oni su svuda oko nje. Raspustili su joj kosu i pokazuju joj kako prelijepo izgleda kad živi s njima. Pripremaju je za to. To je sve što sam sada u mogućnosti vidjeti. I ona izgleda prelijepo i mlado također.“

Ted opet zastane duboko zamišljen. „Ipak, osjećam da to nije baš tako,“ prizna on. Oglasio se mentalni alarm, jer dok je izgovarao riječi osjećao se nekako „krivo“ (op. prev. - osjećao se kao da su te riječi nisu njegove)

-„Želimo samo istinu,“ reče Barbara, „prema tome stremimo.“

-„Odjednom sam osjetio kao da je to ono što su mi rekli da vidim ali to zapravo nije to,“ reče Ted.

-„Pročisti svoju viziju,“ reče mu Barbara, produbljujući njegov trans, „i reci mi što se zaista događa.“

-„Ona gundđa zbog boli,“ nastavi on „i uveli su unutra još nekog. Osjećam kao da je muče. Neko ulazi unutra i govori da je moj djed, ali moj djed je umro. Ona se svađa s njim i kaže da on nije njezin suprug i ne mari za to što on govori. Netko je ljut. I to je sve što za sada mogu vidjeti.“

-„Ted,“ upita Barbara „da li je to ona baka s kojom si bio u krevetu onu noć kad si čuo zvukove u sobi?“

-„Da.“

-„Koliko si godina imao kad se to dogodilo?“

-„Deset.“

-„Pomaknimo pažnju na tu noć,“ reče Barbara. „Osjeti krevet, u krevetu si sa svojom bakom. Osjeti to i tvoje sjećanje je perfektno. Osjećaš li da si tamo?“

-„Da,“ odgovori nerazgovijetno, toneći sve dublje u trans.

-„Dok nabrojim do tri,“ nastavi Barbara, „početi ćeš mi govoriti, istinito i jasno, što se dogodilo te noći. Jedan, dva, tri.“

-„Sad mogu čuti njezin glas,“ Ted odgovori. „Ona zahtijeva da nas vrate kući. Žali se na bol u pozadini glave. Govori im da maknu tu stvar od nje.“

-„Kako je to započelo?“

-„Sjećam se da smo spavali,“ objasni on „i netko me uzima iz kreveta. Sljedeća stvar koju znam je da

sam sa strane u sobi i netko tko ima kapuljaču na glavi je pored mene. Moja baka je u središtu sobe, uzeli su njezinu haljinu i stavili joj drugu i učinili su nešto s njezinom kosom. Izgleda prelijepo ali prije toga su nešto radili na njezinoj glavi s tom čudnom bušilicom. Postala je jako ljutita i mislim da je udarila jednoga od njih jer su joj nanosili bol.“

„Počinjem vidjeti,“ reče on nakon kraće pauze „ono što je udarila nije bio čovjek. Bio je to jedan od onih tamno smeđih ili sivih ljudi, nešto kao čovjek gušter, jedno od onih gmazovskih bića. Nude joj nešto što bi je podmladilo a ona ljuta odbija sudjelovati. Ona zahtjeva da nas vrate doma. Taj gmazoliki čovjek odlazi van i vraća se natrag s ... oh, ovo moju baku veoma jako uzrujava. Oni dovode mog djeda koji je već neko vrijeme mrtav. On izgleda mlado i privlačno i oni govore baki da će mu se pridružiti.“

– „Kako je ona reagirala?“ upita Barbara.

– „Ona im govori da to nije istina, da joj lažu, da je je moj djed preminuo. Oni se svađaju i ona odbija sudjelovati. Čujem je da zaziva Isusa.“

On zastane ponovo osluškajući.

– „Čovjek gmaz ružno govori,“ nastavi on „i govori joj da...“, naglo je zastao.

– „Što joj govori, Ted?“ upita Barbara.

– „Govori joj da su joj stavili nešto u glavu,“ reče nerado „i ako neće sudjelovati, to će je ubiti a samo oni mogu to zaustaviti. Ona i dalje odbija.“

– „Na što su mislili kad su joj rekli da surađuje?“

– „Ne znam!“ izjavi on, ali Barbara mu naloži da programira svoj unutarnji kompjuter na istinu i neka nastavi.

– „Ne mogu to razumjeti,“ započne opet on. „Ali ima neke veze sa bolesnim ljudima.“

– „Jeli tvoja baka imala kakve veze s bolesnim ljudima?“

– „Mogla je učiniti da stvari poput bradavica nestanu. Znala je gdje naći korijenje i biljke u šumi i iskoristiti ih za liječenje ljudi. Govorili su joj nešto o bolesnim ljudima koji će doći do nje ali ona je odbila sudjelovati. Nije bilo pravih razloga za to, rekla je. Zazvala je Isusa dva ili tri puta. Čujem je kako govori, “Ne, ne, ne želim!“ Oni joj govore da će taj netko doći do nje i naučiti je još više ali ona ne želi naučiti ništa od njih.“

– „Zašto bi bilo zlo ako su željeli da ona liječi ljude njihovim znanjem?“

– „Ne znam ali svaki puta kad su joj to govorili ona je rekla ne. A onda joj je taj čovjek gmaz rekao da će umrijeti zato što neće sarađivati s njima.“

Ted je postao jako žalostan a onda se trgao zaustavivši dah.

– „Što je Ted?“ upita Barbara „Čega si upravo postao svjestan?“

„On joj reče da će mi uzeti dušu,“ odgovori Ted,“ i doveli su me u središte sobe gdje je bila i ona. Nešto mi rade. Ne, ona staje između njih. Nekoliko je bića oko mene: baka, ovaj gmazoliki čovjek i moj djed. On stoji ondje nepokretan, kao da je ošamućen. Ona staje između mene i gmazolikog čovjeka, stavlja svoju ruku i zaustavlja ga. Ona mu govori da se ga ne boji i da ga je već srela ranije. Ja se nisam povlačio iz sobe.“

– “Sjećaš li se da si mi govorio kako si te noći čuo glas?“ podsjeti ga Barbara.

– „Osjećam kao da je taj glas pripadao čovjeku sa kapuljačom ali nisam siguran.“

– „Umrla je ubrzo nakon toga, zar ne?“

– „Da, umrla je dva dana kasnije od teškog moždanog udara. Tog dana sam došao do nje jer sam se sjetio razgovora u sobi te noći. Pitao sam je o tome a ona me zagrlila i počela plakati. Rekla mi je da zaboravim na to, da je to bio vrag. Tad je pošla do mog oca i rekla mu da je odveze doma, i svi smo pošli. Manje od dva sata nakon što smo došli, baka je doživjela moždani udar i pred nama je umrla.“ Barbara je slušala Teda kako opisuje scenu i kako je proživljavao događaje, njegovo sjećanje je ojačalo. On je prije rekao da je oduvijek osjećao krivnju zbog bakine smrti.

– „Uvijek sam mislio da je umrla zbog nečeg što sam ja uradio“ završi on.

– „Zbog čega si to osjećao?“

-„Pa valjda zbog toga što se te noći desilo. Ona me pokušala zaštititi.“

-„Izvadimo sve van,“ reče Barbara. „Vrati se natrag i pregledaj situaciju.“

-„Ovaj gmazoliki čovjek je govorio o meni, kad smo prvi puta došli tamo. Ima nekakve veze sa mojim bićem i drugom grupom koja me kontaktirala. Nisam siguran koja je to druga grupa. Željeli su moju dušu a baka me je zaštitila. Rekla je, „Isus vam neće dopustiti da ga dirnete ili da ga uzmete.“ Tad su joj rekli da će umrijeti.“

-„Pomakni se do vremena kad su joj stavili haljinu,“ sugerirala mu je Barbara, nadajući se da će Tedovo sjećanje biti jasnije i cjelovitije, sad kad je počeo slamati blokade. „Što je istina? Reci mi istinu o onome što se događa. Makni sve maske, sve velove prijevare.“

Tedova prsa su se počela dizati.

-„Oh, ne!“ šaptao je u strahu, drhteći i boreći se za dah. „Ne želim to više gledati!“

-„Ne moraš to više gledati,“ ohrabrivala ga je Barbara

-„Ne moram gledati,“ šaptao je još preplašenije, „jer znam, već sam vidio.“

Barbara ga je povela u smirenije stanje svijesti, podsjećajući ga na zaštitnu energiju koju je sagradio oko sebe. Napokon je počeo disati smirenije, slušajući njezine nježne riječi.

-„Gmazoliki čovjek je očekivao da imaju seksualni odnos sa njom,“ Ted reče nakon što je ponovo mogao govoriti. Njegov je glas bio malo sigurniji ali je imao prizvuk tuge i otpora.

-„Ali ona to nije dozvoljavala. Rekla je da je to činila samo sa suprugom a on je mrtav. Pa su doveli djeda i tad su imali odnos. Ali kad se maknuo sa nje, to nije bio on, to je bio gmazoliki čovjek. I tad je ona intervenirala. Željeli su mene, ne znam ali mislim da je bilo nešto u vezi seksa. Tad je ona skočila ispred i blokirala gmazolikog čovjeka. Svađali su se i tad joj je rekao da će umrijeti zbog toga. I umrla je.“

-„Činilo se kao da nema veze to što je malo starija?“ upita Barbara, potencirajući na seksualnu aktivnost.

-„Oni su joj rekli da je mogu opet učiniti mladom.“

-„Možeš li opisati tu situaciju malo detaljnije? Kako su joj to učinili? Da li je bio samo jedan?“

-„Bilo ih je nekoliko u sobi, kao i onaj sa kapuljačom koji me je držao. Nikad nisam vidio baš čisto njegovo lice ali kad se okrenuo izgledao je bljedoliko.“

-„Da li je ležala na stolu ili je stajala?“

-„Stajala je, ali je bila naslonjena na nešto poput pomičnog stola.“

-„Želiš li vidjeti ostatak?“ upita Barbara oprezno. „Sjeti se, rekao si da je počeo dolaziti prema tebi?“

-„Da, želio me je iz nekog razloga.“

-„Želiš li ići natrag i saznati?“

-„Da,“ uzdahne Ted „idemo natrag.“

Barbara ga vrati natrag u duboku koncentraciju i tad ga zamoli nek pogleda scenu iznova.

-„Što tvoj djed radi u vrijeme odnosa?“ upita ona. „Da li je svjestan?“

-„On je siluje,“ Ted pokušava objasniti, „Ali to zapravo nije on. Kad su ga doveli, primio ju je u naručje i počeo je voditi ljubav s njom. Skinuli su joj haljinu, ona je bila nepokretna i nije govorila. Ali kad su završili i kad se je on okrenuo, mogu ga vidjeti, to nije moj djed, to je čovjekoliki gmaz.“

-„Vrati se na minutu,“ sugerirala je Barbara, „natrag na mjesto kad su joj govorili o bilju.“

-„Govorili su joj to jer je znala puno o bilju. Oni joj govore da i oni imaju neko bilje. Oh,“ zastane Tom „oh, oni žele da uzme malo njihovog. Oni joj govore da mogu razmijeniti informacije i da ona iskuša njihove stvari. Ona uzima nešto što su joj stavili na jezik. I mislim da su to i meni dali. Stavili su nam to u usta. Bilo je nekako prozirno, možda pomalo žućkasto. Sve se sad nekako činilo da je centrirano oko bake.“ Ted je opisivao kako je ponovo proživljavao događaj.

“Odbila je imati seksualni odnos s gmazolikim čovjekom, pa su otišli i požurili natrag s navodnim mojim djedom. Ovaj put se činilo da se moja baka prepustila seksualnom činu. Čini se da se ne odupire. Nakon što je on gotov, sad je drugi na njoj. Tad mene uzimaju i dižu me nad nju kao da bi ja trebao imati seksualni odnos s njom. Ali ne mogu se sjetiti nikakve stimulacije.“

-„Da li ona reagira na tebe?“
 -„Izgledala je nekako van kontrole.“
 -„Ona stvar koju su ti stavili u usta, da li je djelovala na tebe na neki način?“
 -„Mislim da nisam bio seksualno uzbuđen,“ reče Ted, “ali djelovalo je na Grandy kao da su joj dali afrodizijak.“
 -„Što se sad događa?“
 -„Bilo ih je više koji su imali odnos sa njom,“ nastavi on, “najmanje tri. “Tad onaj koji je izgledao poput mog djeda dolazi do mene i prisiljava me da imam oralni seks s njime.“
 -„Dakle on ima penis?“
 -„Da, ali ne izgleda kao što ga imaju normalni ljudi. Izgleda više kao pseći, više kao mali pištolj. Umjesto da dobije erekciju, čini se da dolazi van iz futrole kao pištolj. Maknuli su moju bazu sa stola,“ reče on „i stavili su mene na njega. Sad je vodoravno. Tada je jedan od njih imao analni odnos samnom. Oni su govorili nešto o drugoj grupi koja ima nešto samnom i čini se da su to ismijavali. Kao da se izrugavaju toj situaciji.“

Tedovo gnušanje je bilo evidentno, ali je bio i zbunjen. “Ne znam o čemu govore, “priznao je, “ali je o meni. To rade zbog toga da bi se osvetili, možda, to je jedini način na koji to mogu objasniti.“

-„Kako se osjećaš dok se ti to događa?“ upita Barbara. “Možeš li razmišljati?“
 -„Doživam bazu,“ reče Ted, “ne doživljam veliku bol, ali sam užasno prestrašen. Moje su ruke stegnute s nečim a i moji gležnjevi. Kad je taj gmaz došao po mene i kad je rekao da će me zadržati tamo, baka je stala među nas. Ona je rekla, “U ime Isusa Krista zahtijevam da staneš.“ Rekla je da će zbog ovoga što su nam učinili gorjeti u paklu zauvijek. On joj reče da pakao ne postoji. Ona je rekla, “Nećete dobiti naše duše,“ zaprijetila mu je i to ga je jako razljutilo. Uzela me bliže k sebi i oni su ostali stajati gdje jesu a ona opet reče, “Prevarili ste me, prevarili ste nas.“ Ljutita je zbog bilja i onog što su nam učinili.“

Nakon kratke pauze Ted je završio sa svojim prisjećanjem.

-„To je sve čega se mogu sjetiti. Dali su nam natrag odjeću i rekli su joj, “Umrijećeš zbog ovoga jer taj dječak pripada nama.“ I tada smo se ponovo našli u spavaćoj sobi.“
 -„Kako se sada osjećaš?“
 -„Nekako povučeno,“ priznao je, “ljuto. Povrijeđeno. Drago mi je što sam to vidio, ali bilo mi je teško gledati. Prva regresija mi je bila lakša. Nisu željeli da vidim ovo. Stari Volmo, moj prijatelj, gmaz koji me je naučio sve one predivne stvari, kladim se da je on taj kurvin sin koji mi je to radio.“
 Ted je protresao glavu, preplavljen dubokom mržnjom.
 -„Nije čudno što me je toliko volio. Kladim se da mi je činio i druge stvari kad me je dolazio posjećivati u Atlantu. Sljedeći dan bi se sjetio da je bio tamo i da me odvodio. Činilo se da me voli na neki ekstremni način, na neki ljubazan način. Nisam znao da je bio loš.“

Bilo je vrijeme da završe regresiju i Barbara je naložila Tedu da se vrati u sadašnje vrijeme i mjesto. Tada ga je vodila lagano izvan iz transa i provjerila da se vratio u normalno stanje svijesti. Ted je morao razgovarati o tužnim sjećanjima, koja su mu bila još detaljnija nego kad je bio u hipnotiziranom stanju. I želio je govoriti o Volmu, razmišljajući o susretima s njim drugačijim razumijevanjem.

-„Nisi se sjećao njega iz djetinjstva, nakon što se pojavio u Atlanti?“ upita Barbara.
 -„Nimalo,“ reče Ted. “Mislio sam da je još samo jedan od duhovnih vodiča, kao Sharon i Raphael. Izgledao je grozno. I ono mjesto gdje smo baka i ja stajali mirisalo je na trulež, po mrtvim životinjama. Mislim da je to miris gmazova.“
 -„A što je s operativnim zahvatom koji su obavljali na tvojoj baki?“

-„Što god da su joj stavili u glavu, mislim da je to uzrokovalo moždani udar. Maknuo ju je s puta, kao što joj je prijetio i kasnije je imao slobodan pristup do mene kad god je poželio. Umrla je štiteći me i ja sam nosio to skriveno znanje, tu krivnju četrdeset godina.“

Njegov čitav život, shvatio je Ted, bio je na neki način dirigiran na nekom nivou koji nikako nije mogao shvatiti, od strane sila koje nije mogao ni zamisliti. Nije više znao što da misli ali je znao što osjeća. Stari osjećaj krivnje je napokon polako počeo blijedjeti ali ostatak ljutnje povezan sa strahom je zauzeo to mjesto. Što je još, razmišljao je, bilo izmanipulirano? I zašto?

Dvadeset i četiri

Prijevod: galaksija

*Ne smijemo posustati u istraživanju
A na kraju svakog našeg istraživanja
Mi ćemo stići tamo gdje smo počeli
I upoznati to mjesto po prvi puta.*

Eliot

Nekoliko sedmica kasnije, gledajući odsutno kroz prozor kuće, Ted nije primjećivao ponovno bujanje života oko sebe u obliku proljetnog zelenila i tek procvjetalog cvijeća raznolikih boja u njegovom dvorištu. Umjesto toga, njegov um je bio zaokupljen slikom jednog mirnog groba na njihovom porodičnom groblju, tamo u Alabami. Bila je četrdeseta godišnjica bakine smrti.

Sjećao se kako je dan prije plakala, štiteći ga u svom zagrljaju i kako je šaputala ime đavola. Ted je duboko žalio za njom, a žalio je takođe i zbog sebe kao i onih četrdeset godina osjećanja krivice koja ga je proganjala kao neki neumorni duh.

“Hvala Bogu, pa bar sada znam istinu,” razmišljao je. “Sada se bar mogu osloboditi bola i nesigurnosti. Ja nisam bio kriv za to, nisam ništa pogrešno učinio. To je bio onaj monstrum i ona njegova vanzemaljska iluzija u obliku mog djeda.”

Sjećanje na ono što je bilo učinjeno njemu i njegovoj baki bilo je mučno i povratilo ga je iz njegovih sanjarenja. Ted je pogledao u pravcu onog polja koje se tiho prostiralo iza reda drveća i niskog rastinja i njegove emocije su počele ponovo da nadiru. “Došli ste opet, zar ne,” mrmljao je, “I radili ste svašta meni i mojim susjedima. Pokušali ste me spriječiti da se sjetim toga ali vam to nije uspjelo. Ja ću se opet podvrći hipnozi. Saznaću sve šta ste nam radili i reći ću istinu cijelom svijetu. Jednog dana ću otkriti to kakva ste vi stvarno džubrad. Možda ne mogu to da učinim sada ali svakog dana postajem sve jači, tako da ću vam naplatiti za sve ovo. Možete slobodno računati na to. Hvala Bogu za Barbarinu pomoć. Bez nje sam mogao otići u grob a da se nikad ne oslobodim osjećaja krivice i da nikad ne razriješim ovu misteriju koja me je snašla.”

Razmišljajući o svojoj dragoj prijateljici, Ted je posegao za telefon i nazvao Barbaru. Nekoliko članova njegove grupe je takođe postalo jako zainteresovano za Barbarinu pomoć, nakon što su bili svjedoci problema koje je Ted imao kao i njegovog oporavka nakon regresije. Oni su takođe primjetili i promjenu Tedovog odnosa prema vanzemalcima, od jednog njihovog prihvatanja u smislu dobroćudnih i nadmoćnih bića koja su došla ovamo da bi pružila pomoć čovječanstvu, prema nesigurnosti i skepticizmu u vezi sa njihovim stvarnim namjerama. Ta promjena je učinila njegove prijatelje zabrinutim u vezi sa istinskom prirodom njihovih vlastitih iskustava, iako im Ted nije saopštio same detalje svojih sjećanja. Rekao im je samo da je ono što je saznao bilo šokantno, bolno i veoma razočaravajuće. Njegovi prijatelji su pokušali da saznaju nešto više od njega ali im to nije pošlo za rukom jer je on insistirao na tome da ne objavljuje te informacije sve dok i drugi ne prođu kroz svoje regresije.

“Ne želim da utičem na ono što bi ste vi mogli vidjeti ili osjećati u vezi s tim,” govorio bi im Ted kada su insistirali na tome da diskutuju o tim njegovim sjećanjima. “A pored toga, samo zato što moja iskustva nisu bila onakva kako sam se ja nadao, ne znači da i vaša iskustva neće biti pozitivne prirode. Trebate jednostavno sami proći kroz to i odrediti njihovo značenje sami za sebe.”

Ted je začuo kako je neko podigao slušalicu a kad se Barbara javila, rekao joj je, “Pozdrav iz svjetske prijestonice vanzemaljaca.”

“Drago mi je da si to ti,” rekla mu je, prepoznavajući odmah njegov glas. “Razmišljala sam jutros o tebi. Da li se nešto dogodilo? Nisi valjda imao još neke dogodovštine, jesi li?” “U stvari, kod mene su se stvari malo smirile u posljednje vrijeme,” rekao joj je Ted, “ali sam dobio telefonski poziv od jedne žene čija porodica živi na selu i oni imaju jednu prilično interesantnu priču. Volio bih kad bi ti jednom popričala s njom.”

“Naravno,” rekla je Barbara. “Možeš li mi reći bar nešto o tome?” Ted je ukratko ispričao kako su vidjeli NLO iznad njihove farme i kako su dva lokalna policajca došla na mjesto događaja, nakon što su zvali pomoć.

“Da li su imali neke nenormalne reakcije kao izgubljeno vrijeme?” pitala je Barbara. “Ne u početku,” odgovorio je, “međutim, kasnije su im se počele dešavati neke prilično čudne stvari. Najgora posljedica je bila ta što se njihov sin koji je tinejđer, uskoro dosta promijenio. Počeo se povlačiti u osamu, podbacivati u školi a sada čak neće ni da prisustvuje časovima. Ispitali su ga da ne koristi neke droge i rezultat je bio negativan, a njegova majka sada ne zna šta da radi. On rijetko kad napušta svoju sobu, ne spava noću a kad spava po danu, zahtijeva da drži pištolj u svom krevetu. Ona ti može reći sve o tome kad budeš razgovarala s njom. Njima je potrebna pomoć i smatraju da šta god da se dogodilo to nije bilo dobro, pogotovo za njihovog sina.”

“Naravno, razgovaraću s njom,” odgovorila je Barbara. “U stvari, željela bih da dokumentiram slučaj te porodice sa svrhu mog istraživanja. Zvuči mi kao nešto vrijedno ispitivanja jer je NLO takođe bio potvrđen i izvana od strane onih policajaca. “Ali znaš šta, Ted, ja sam na tom području našla veoma malo toga što bi bilo pozitivno i ne znam šta bih više mogla reći ljudima, osim da ih lažem u oči a to ne mogu da radim. Pretpostavljam da bi bilo najbolje da im kažemo kako moramo nastaviti sa jednim zajedničkim radom i istraživanjem dostupnih materijala ali trenutno nemamo dovoljno toga na raspolaganju što bi moglo potvrditi njihove sumnje. Međutim, ta vrsta problema koje si opisao su mi prilično poznati. Vidala sam ih cijelo vrijeme prilikom mojih istraživanja, a neki drugi istraživači su mi takođe pomenuli da su se susretali sa sličnim stvarima u njihovom radu.”

“Postoji još jedan razlog zašto sam te nazvao,” rekao je Ted. “Barbara, da li bi mogli nekako organizovati da dođeš ovamo kod nas i radiš s mojom grupom? Nekoliko članova grupe bi jako voljelo da imaju seansu s tobom a za nas bi bilo lakše kad bi tebe doveli ovdje, nego da pet ili šest ljudi putuje u Oklahomu.”

“Dragi prijatelju, zbog tebe, biće mi drago da dođem tamo,” složila se Barbara i njena posjeta je uskoro bila organizovana. Ted je napravio za svoje prijatelje raspored sastanaka s Barbarom. Svaki od njih je imao poseban razlog zašto je želio da se podvrgne hipnozi, kao što su npr. bili uzbunjujući snovi, izgubljeno vrijeme, misteriozne posjete i komunikacije, tako da je uskoro cijela sedmica Barbarine posjete bila ispunjena zakazanim terminima. Nekoliko puta je Ted mislio da zakaže i par sati za samog sebe ali je sa oklijevanjem zaključio da on za to još uvijek nije spreman. On je još uvijek pokušavao da se oporavi, da izdrži svoja grozna sjećanja i da ponovo uspostavi onu realnost koju su mu oteli. Međutim, njegova zakletva da će nastaviti sa svojim istraživanjem bila je odlučna i znao je da će doći vrijeme kada će biti dovoljno jak da se suoči sa sljedećim otkrovenjem. U međuvremenu je bilo drugih kojima je potrebna pomoć.

Barbara je stigla sljedeće sedmice i Ted ju je toplo dočekaao. “Toliko mi je drago što te vidim,” rekao joj je dok su se grlili. “Svakakve misli su mi padale na pamet o stvarima koje smo otkrili i jedva čekam da ih razmotrim s tobom.” Unjeo je njen kofer unutra i uskoro su već bili udubljeni u razgovor. Prema planu, Barbara nije trebala da se susretne s nekim sve do sutra, tako da su prve noći to dvoje prijatelja dugo razgovarali, što je bila i jedna prilika za nju da procijeni Tedov napredak od posljednje regresije.

“Da li si došao do bilo kakve druge posebne informacije?” pitala je. “Nakon one hipnotičke seanse, moja sjećanja su ponekad počinjala sama da izlaze na površinu”, odgovorio je Ted. Možda to nisu bila neka nova sjećanja, međutim, bio sam u stanju da sagledam sve stvari koje sam vidjeo i da ih sada sagledam dosta jasnije. To pokušavanje da prihvatim sve to u stanju u kakvom sam bio, bilo je toliko zamorno, tako da nisam mogao potpuno razumjeti sve što se tada zbivalo. Kao npr. onu ženu koja mi je radila neke stvari kad sam bio kloniran, onu sa crvenom kosom i mnogo šminke.”

“Šta u vezi s njom?” pitala je Barbara. “To nije bila žena,” rekao je Ted, “ona je bila vanzemaljac ali su ga maskirali tako da ‘ljudskije’ izgleda. Možda su mislili da će me to malo smiriti a pretpostavljam i da jeste. Ali sada, kada sam shvatio kako su uspjeli da mene prevare, pitam se o mnogim stvarima za koje druge žrtve otmica kažu da su vidjele? Koliko je toga lažno? Ljudi se sjećaju da su vidjeli u NLO-ima one lijepe plavokose ljudske vrste, i hibridizirane polu-ljudske i polu-vanzemaljske bebe i ljude, međutim, pitam se da li se možda i tu radi samo o pruršenim vanzemalcima i nekim lažnim iluzijama?!” “Ljudi su ponekad u stanju da vide kroz te maske,” Barbara mu je rekla, “ali u većini slučajeva oni ne dovode u pitanje ono što misle da vide.” “Tako je,” Ted je klimnuo glavom, “a to je i razlog zašto sam se vratio unatrag da to sve još jednom podrobno razmotrim. Nešto od toga sada već počinje da ima nekog smisla. Da li se sjećaš mog opisa onog postupka kojeg je sprovela ona žena, kad je stavila moju dušu u ono klonirano tijelo?”

“Naravno,” odgovorila je Barbara. “Mislim da mi je to pokazalo nešto veoma važno,” nastavio je on. “Kada je klonirano tijelo bilo stavljeno na sto, ono je bilo potpuno nepomično. Ona žena je stavila crnu kutiju s mojom dušom na novo tijelo a onda su učinili nešto što je aktiviralo to tijelo, zato što sam vido kako se onda počelo trzati i grčiti, onda su grudi počele da se nadimaju kako je ono počelo disati. To je bio onaj momenat kada sam se našao u mom novom tijelu. “Sjećaš li se da oni nisu odstranili moju dušu iz mog stvarnog tijela sve dok nisam popio onu zelenu tekućinu i očigledno umro,” Ted je nastavio. “Gledajući obe procedure, koliko sam razumjeo, mislim da je duša zaključana u tijelo uz pomoć jednog energetskog polja ili aure koja se formira nakon što tijelo počne da diše. Oni ne mogu

uzeti dušu bez usmrćivanja tijela a ona nije zaključana u tijelu sve do njegovog prvog udisaja.

“Znaš šta,” zastao je, “interesuje me kakav to ima značaj kad je abortus u pitanju. Ukoliko sam u pravu i duša se povezuje s tijelom nakon što ono počne disati, onda fetusi možda nemaju dušu sve dok nisu rođeni. A šta u vezi ‘walk-in’-a o kojima je pisala Ruth Montgomery? Oni su navodno slučajevi gdje su se duše zamijenile u jednom tijelu, tako da ga druga duša može naseljavati neko vrijeme. Da li je to isti proces kojeg ‘walk-in’-ovi koriste kad ulaze u neko tijelo? Pitam se da li su oni svjesni da bi tijelo moralo da umre da bi došlo do izmjene.” Razgovor je tako trajao satima sve dok se na kraju nisu morali da odu na spavanje kako bi se dovoljno odmorili za posao koji ih je čekao narednog dana.

Dok je Ted bio na poslu, Barbara se sastala sa Joel-om, čovjekom starim oko trideset i pet godina kojeg su neprestano pratile nemirne noći i ostali simptomi stresa koji su nastupili nakon što je vidio NLO, prošle godine. Joel je imao poteškoća kod opuštanja tako da nije mogao ostvariti jedno dovoljno duboko stanje transa, ali se na kraju sjetio nekih detalja, uključujući jedan tipični medicinski pregled na bolničkom krevetu, kao i grupu humanoida koji su bili obučeni u nešto slično odjeći koja se nosila u srednjem vijeku. Njegova sjećanja su bila oskudna, međutim, iako se nije sjećao ničega posebno traumatičnog, Barbara je primjetila da su njegove emocionalne i fizičke reakcije bile prekomijerno jake dok je bio pod hipnozom. “Joel-ov stres je bio očigledno prisutan,” rekla je Tedu kasnije te večeri. “To je jedna od indikacija na koje obraćam pažnju, ta nesrazmjernost između događaja i emocionalne reakcije. Ono čega se Joel sjetio ne bi ga trebalo toliko potresti, tako da tu vjerovatno postoje i neki drugi detalji koji su još uvijek sakriveni od njegovog pamćenja. On reaguje na njih subliminalno iako ih se ne može svjesno sjetiti.”

“Pa, dobro, ako mu se desilo nešto slično kao i meni,” nagađao je Ted, “onda mogu razumjeti njegovo uznemirenje. Koga ćeš vidjeti sutra?” “Jednu ženu po imenu Paige,” rekla je Barbara, provjeravajući spisak.

“Ona će ti se svidjeti,” rekao je Ted. “Paige je jedna stvarno divna osoba, simpatična je i inteligentna. Ona ima neke svoje lične probleme, mada bih se kladio da i to ima veze sa njenim doživljajima sa NLO-ima.” Kad se narednog dana vratio kući s posla, Ted je jedva čekao da čuje šta se desilo sa Barbarom i Paige ali ovaj put Barbara nije bila voljna da diskutuje tu regresiju s Tedom. “Hajde da sačekamo malo prije nego što te upoznam s tim,” predložila mu je. “Zašto?” pitao je Ted. “Paige mi je već rekla da nema ništa protiv toga da i ja saznam sve ono što ona zna i ona.” “Vjeruj mi u vezi s ovim,” odgovorila mu je Barbara. “Za Paige-in doživljaj se može ispostaviti da bi mogao biti nešto slično nečemu što ti i ja još uvijek nismo istražili u tvom slučaju. Radije bih da sačekamo da vidimo čega ćeš se ti još sjetiti, prije nego ti kažem o onome čega se ona sjeća.”

“Da li je ona bila iznenađena ili potištena u vezi s tim?” pitao ju je on znatiželjno. “Da,” Barbara je klimnula glavom, “ona je bila prilično potresena, ali se osjećala bolje kad je to sve prošlo, i nekako olakšano nakon što je to napokon izašlo iz nje. Bože, Ted, neke od ovih stvari koje mi ljudi pričaju jednostavno su nepojmljive. Znajući kako vanzemaljci mogu manipulirati našu percepciju, ne mogu a da se ne pitam koliko je onoga što žrtve otmica vide za vrijeme svojih doživljaja stvarno istinsko. Kako možemo da znamo da sve te stvari jednostavno nisu samo iluzije koje su programirane u našu memoriju?”

“Nešto od toga je očigledno lažno,” složio se Ted, “ali bar u mom slučaju, bilo je nekoliko istinskih događaja čiji su svjedoci bili i drugi ljudi. Kad su mene oteli i klonirali kad mi je bilo osam godina, sjećam se da sam bio vraćen kući u jednoj tamnoj i uskovitlanoj atmosferi i svi moji rođaci su vidjeli nešto za šta su mislili da je tornado. Oni su me tražili jer su vidjeli da se približava oluja i niko me nije mogao pronaći sve dok nije počelo da duva iznad njih. Moj ujak je rekao kako je primjetio svjetla

različitih boja u onom lijevku tornada što je najvjerojatnije poticalo od NLO-a,” nastavio je Ted, “Mama i drugi se sjećaju kako sam se bio promijenio. Tokom nekoliko sedmica, žalio sam se kako me je nešto užasno peklo unutar mog tijela i majka me je kupala u hladnoj vodi i omotavala vlažnim peškirim kako bi me smirila. Moje lične osobine su se takođe promijenile, postao sam stvarno tih i povučen, što mi ni u kom slučaju ranije nije priličilo.”

“Tvoja baka je takođe bila svjedok onoga, kroz šta god da ste kasnije zajedno prošli,” naglasila je Barbara, “iako je ona mislila da su ta bića bila đavoli.”

“Da li je možemo kriviti za to?” odgovorio je Ted. “Ja bih volio da sve ovo nije istina ali mi izgleda da sigurno jeste. Ako nije, onda ta stvorenja idu stvarno ekstremno daleko kako bi navela ljude da vjeruju da jeste. A zašto bi oni to radili? Kakve koristi oni mogu imati od ovakvog naturanja, stvarnog ili zamišljenog?”

“To je jedno veliko pitanje,” rekla je Barbara zamišljeno. “Možemo se samo moliti da jednog dana dobijemo odgovor.”

Narednog dana ona se sastala sa Leslie, jednom od Tedovih kolegica s posla. Nakon što su se upoznale, Leslie joj je rekla kako je upoznala Teda kad je on održavao vidovnjačke seanse u gradu gdje je ona živjela. Ona je tada bila jedna od mnogih koji su bili prisutni na njegovoj prezentaciji i u jednom momentu Ted ju je prozvao i rekao joj da ima poruku za nju iz duhovne ravni egzistencije od nekoga ko se zove James, i kako taj želi da je kontaktira.

“Bila sam stvarno uzbuđena,” rekla je Leslie, “zato što je moj sin koji je bio tinejđer, poginuo na motociklu nedugo prije toga a on se zvao James. Nakon par mjeseci otišla sam na jednu vidovnjačku seansu s Tedom i pitala sam ga o James-a. Ted mi je saopštio da mu je James rekao kako je prilično zauzet pomaganjem njegovom novom prijatelju Rodney-u da se ovaj prilagodi spiritualnom svijetu.

“To mi nije imalo smisla,” nastavila je Leslie, “jer James nije poznavao nikoga po imenu Rodney i tako sam rekla Tedu da je pogriješio, međutim, on je ostao uporan. Insistirao je na tome da mi je ispravno prenio James-ovu poruku. Kasnije sam pitala sve James-ove prijatelje da li su poznavali Rodney-a, ali niko od njih mi to nije mogao potvrditi.”

“Tako si mislila da Tedova informacija nije bila ispravna?” pitala ju je Barbara.

“Da,” odgovorila je Leslie, “sve dok nekoliko sedmica kasnije nisam otišla u grad u kupovinu. Tamo sam primjetila jedan bračni par koji mi se činio poznatim a onda sam se sjetila da sam ih viđala u bolnici prije nego što je James umro. Dok je bio u komi, još jedan mladić koji je bio žrtva automobilske nesreće, bio je dovezen na odjeljenje intenzivne njege. Taj bračni par je bio tamo s njim, on je bio takođe u komi ali nisam nikad razgovarala s njima.

“Međutim, ovaj put jesam i pitala sam ih za njihovog sina. Rekli su mi kako je on bio u komi tokom nekoliko mjeseci i da je tek nedavno umro. Njegovo ime je bilo Rodney.”

Pogledala je u Barbaru na momenat, prije nego što je nastavila. “Nisam znala kako se on zove kad sam bila u bolnici a obojica, Rodney i James, bili su u komi cijelo vrijeme dok su bili zajedno. Kako je Ted mogao znati ta imena, osim ukoliko James-ov duh nije stvarno na drugoj strani s Rodney-evim?”

“Možda je Ted nakon svega bio u pravu,” primjetila je Barbara i Leslie se složila s tim.

Nakon što je slušala neke Tedove diskusije, nastavila je, njeno interesovanje za NLO-e je počelo da raste. A kad je pomenula jednu svoju epizodu izgubljenog vremena, njena radoznalost se pretvorila u brigu. Kako je rekla Barbari za vrijeme razgovora, jedne noći, prije nekoliko mjeseci, Leslie se se vozila autom I iznenada se izgubila u magli. Sjeca se kako je neko vrijeme nasumice vozila unaokolo sve dok se magla nije podigla i osjetila je kako je tada izgubila neko vrijeme ne sjećajući se kako ga je provela.

Barbara je uvela Leslie u stanje transa a onda ju je povela unatrag sve do one noći koju je ova pomenula. Međutim, nakon jednog dugog i strpljivog istraživanja njene memorije, Leslie se samo nakratko sjetila toga kako je ležala na nekom stolu dok je oko njega stajalo nekoliko sivih silueta. Ta stvorenja su joj bila poznata, međutim, to njeno sjećanje je povuklo i neka druga, u vezi sa prisusvom istih bića prilikom začeca i rođenja svakog od njene djece. Opisujući jedan od takvih svojih porođaja, Leslie je rekla Barbari kako su vanzemaljska bića držala njeno novorođenče u rukama i kao što bi neki posipali bebu s puderom, tako su ovi nekako ‘napuderisali’ novorođenče svjetlošću. Međutim, njena sjećanja su bila previše isprekidana da bi mogla razumjeti stepen umiješanosti tih bića u svom životu.

Samo još jedna osoba je imala zakazano da se sretne s njom, tako da je idućeg popodneva Barbara saslušala još jednog od Tedovih saradnika, mladića po imenu Al. On joj je rekao o nekim svojim mogućim viđenjima NLO-a kojih se sjećao, nekim čudnim snovima koje je imao, kao i nekim drugim događajima koji su mogli ukazivati na kontakte s vanzemalcima. Za Al-a, njegov najvažniji događaj je bila vizija Isusa kojeg je prvo vidjeo kako visi na krstu. Al se sjećao kako je tada osjećao veliko sažaljenje i ljubav prema Isusu, što je onda naglo prešlo u jedno zaprepaštenje kad je ta figura podigla pogled, sišla s krsta i počela da se kreće prema njemu. Posljednja stvar koje se sjećao je bila kad ga je Isus poljubio, a kad se sve to svršilo, Al se osjećao duboko dirnutim i blagoslovenim tom prilikom.

Međutim, kad mu je Barbara pomogla da se mentalno vrati na tu scenu, Al joj je počeo predstavljati još više detalja, a kako su oni u njegovom umu postajali jasniji, tako je on iznenada počeo i da se trese. Grč je postajao sve jači, sve do tačke kad se pretvorilo u jedno silovito grčenje dok su burne emocije izlazile na površinu. Barbara se trudila da ga smiri, a kad je bio u stanju da nastavi, vizija koju je prije imao je iščezla dok je on sada vidjeo nešto sasvim drugačije.

Umjesto Isusa, slika se pretvorila u jedno groteskno reptilsko stvorenje, koje je seksualno napastvovalo tog užasnutog čovjeka. Bio je toliko užasnut i zaprepašten, da je Barbara morala privesti tu seansu kraju čim je on ispustio dovoljno emocija kako bi ponovo mogao da se vrati sebi.

“Nakon te seanse,” rekla je Barbara Tedu te večeri, “Al je bio potpuno zbunjen i potišten. Sve do tada on je vjerovao kako je to iskustvo bilo spiritualno i pozitivno. On se nije svjesno sjećao njegovog silovanja i prevare koju je ono u sebi skrivalo.”

“Prokleta stvorenja!” rekao je Ted ljutito. “Kako se usuđuju da postupaju s nama na takav način! To je upravo ono što su uradili i s mojom bakom, prevarivši je tako što su doveli onog vanzemaljca prerusenog u njenog mrtvog muža.” On je bio veoma potresen Al-ovim događajem suosjećajući s njim zbog njegove traume, jer je i on sam prošao kroz nešto slično. “Prije nego što si me upoznala s Al-ovom situacijom”, rekao je, “Mislim da nisam mogao da si dopustim da vjerujem u to da su moja lična sjećanja na seksualno nasilje bila stvarna. Mislim da sam pokušavao to negirati samo zato što sam smatrao da je tako nešto jednostavno previše užasno. Žao mi je što je i Al morao da podnese nešto slično, Barbara, ali na neki način mi je lakše kad znam da nisam lud, kad znam da su se slične stvari dešavale i drugima.”

“Vi niste jedini koji su govorili o seksualnom zlostavljanju,” odgovorila je ona. “Poznata su mi najmanje tri slična slučaja, u jednom se to desilo jednoj domaćici, u drugom jednom kancelarijskom službeniku a u trećem, profesoru s jednog fakulteta.”

“Ako to nije toliko neobično,” pitao je Ted, “zašto onda ne čitamo više o tome u knjigama na temu NLO-a?”

“Zato što većina onoga čega se žrtve otmica sjećaju, čak i pod hipnozom, predstavlja samo jednu “paravan memoriju,” odgovorila je ona, “a ne stvarni događaj.”

“Kad sam prvi put bio pod hipnozom,” rekao je Ted, “Nije mi bilo ni nakraj pameti da ću otkriti nešto slično onome što jesam. Očekivao sam da će to biti nešto možda malo misteriozno ali ne i traumatično. Da li si ti već prije znala da vanzemaljci rade takve stvari?”

“Nemam cijelu sliku,” rekla mu je Barbara. “Ted, tokom proteklih godina, radila sam sa stotinama slučajeva ali nikada nisam imala slučaj da se neko tako jasno probije kroz paravan memoriju, kao što si ti, odnosno, nekoga ko je bio u stanju da tako dobro zaobiđe prepreke. Ti si postigao jedan nevjerovatan proboj i ove informacije će biti od neprocjenjivog značaja za neke istraživače.”

“Na šta si tačno mislila pod onom “paravan memorijom” i “preprekama”? pitao je. “Sjećam se da si ih pomenula za vrijeme regresije ali sam bio previše uzbuđen od svega da bih to malo dublje razumjeo.”

“Radeći s toliko mnogo ljudi,” rekla je, “Otkrila sam da je većinu žrtava otmica instalirano jedno lažno pamćenje. Ti programi su instalirani tako da ukoliko se žrtva otmica počne nečega sjećati, da to ne bude toliko uznemiravajuće. Tako se neko može sjetiti da je bio odveden na neku vanzemaljsku letjelicu i tamo bio fizički pregledan. On može osjećati da je bio ispitan ali ne i povrijeđen, kao i da šta god da su mu radili, to je bilo za dobro sviju.

“Žrtva otmica često sebe smatra posebno izabranom i izuzetnom,” objasnila je ona, “i da ona na taj način pruža jedan ogroman doprinos nekim naučnim poduhvatima. Mnogi ljudi smatraju da je njihov kontakt s vanzemalcima istinski dobroćudne prirode ali su oni programirani do te mjere da ne budu u stanju da vide ništa drugo, bez obzira na to šta se stvarno događalo.”

“Slično kao ono kad sam ja mislio da reptilijanci razmjenjuju neke medicinske informacije s mojom bakom,” primjetio je Ted. “Tačno. Međutim, prilično često otkrijem da se ispod svega toga nalazi neka druga priča. Ali kad uspiješ da probiješ taj paravan, onda možeš da saznaš šta se stvarno desilo. Kad ljudi uspiju da probiju tu zavjesu i vide istinu, oni se obično šokiraju i užasnu isto kao što si i ti. A ponekad istovremeno instaliraju i neke posebne prepreke, koje mogu izgledati kao razne druge stvari. U tvom slučaju, ti si vidjeo čudne boje i ekstremno ružne spodobе koje su te trebale uplašiti. Međutim, kada si shvatio da one nisu stvarne i da su one bile stavljene tamo kako bi te uplašile i spriječile da ideš dalje u istraživanju svoje memorije, onda si postao odlučan u tome da prođeš pored njih. A to ti je i uspjelo,” završila je ona, “I mogu da priznam si to uradio veoma vješto. S većinom drugih ljudi potrebno je raditi mnogo duže vremena.”

“Da li je to razlog zašto te regresije traju toliko dugo?” pitao je Ted. “Pa dobro, obično ne traje dugo to da se stigne do one lažne memorije,” odgovorila mu je Barbara, “ali, da, odatle mi počinjemo da ljuštimo slojeve pomijerajući se prema dole, ispod zavjese, kako bi stigli do onog istinskog materijala.”

“Kod moje regresije,” rekao je Ted, “paravan je predstavljalo ono sjećanje na neku kulturalnu izmjenu informacija između moje bake i vanzemaljaca. Da smo se zaustavili tamo, onda bih otišao vjerujući kako je vanzemalcima bila potrebna neka pomoć, iz nekog razloga, a da smo nas dvoje možda igrali neku važnu ulogu u tome da se tim nedužnim vanzemalcima nekako pomogne.”

“Ali kad sam te navela na to da programiraš svoj um samo za istinu,” prekinula ga je Barbara, “I kada smo počeli da se približavamo tom događaju iz drugih uglova, onda si postao u stanju da pogledaš pored onih implantiranih sugestija na paravanu. Svaki takav pristup ti je omogućio da odljuštiš sljedeći sloj a to je ponekad jedan dug i mukotrpan proces. Ljudi misle da je potrebno samo leći i za par minuta

postići trans, pa će se onda neki doživljaj brzo preživjeti a nemaju pojma koliko je teškog rada i vremena tu potrebno.

“Imala sam nekoliko slučajeva,” rekla mu je, “koji su došli kod mene nakon što su radili s drugim hipnoterapeutima, jer im se činilo da nešto nije bilo u redu s onim čega su se sjetili u transu. Nekoliko njih mi je reklo, “Barbara, ukoliko moja otmica nije bila ništa drugo do samo jedan brzi fizički pregled, zašto onda već godina nisam u stanju da spavam bez sedativa? Zašto imam napade panike kad vidim određene slike u literaturi na temu NLO-a?” Oni su mi govorili kako su osjećali da im se dosta toga više dogodilo od onoga čega su uspjeli da se sjete. A naravno, kad radimo zajedno, ukoliko su u stanju da izvrše proboj kroz te iluzije koje su im ostavljene u njihovom umu i vide stvarne događaje tokom otmice, ta sjećanja mogu prvo biti traumatizirajuća. Međutim, nakon određenog vremena mnogi od njih počinju da pokazuju znatan napredak prilikom oporavka od svojih emocionalnih rana.

“To je ono zbog čega se sve to isplati,” uzdahnula je ona, “kad vidim da neko napokon počne normalno da spava nakog godina anksioznosti. Naravno, ja nisam terapeut, nego istraživač koji je proveo mnogo godina skupljajući te informacije. Kada radim regresiju, ja pomažem čovjeku da se vrati natrag i pogleda taj svoj doživljaj, međutim, praktična strana toga je da je taj proces ljekovit po svojoj prirodi. Kad se čovjek sjeti onoga što je bilo potisnuto, onda takođe dolazi i do oslobađanja emocija. Mnogim žrtvama otmica ne posvećuje se dovoljno vremena koje je potrebno za izbacivanje svog tog smeća vezanog za abdukcije, kako bi se započelo s procesom iscjeljenja.”

“Mislim da nema mnogo takvih mjesta gdje ti ljudi mogu dobiti pomoć,” rekao je Ted. “Postoji nekoliko kvalifikovanih hipnoterapeuta,” odgovorila je Barbara, “ali ne mnogo, a sigurno i ne dovoljno. Ljudi se boje da traže pomoć od većine profesionalnih psihologa ili psihijatara jer se boje da ih ovi ne proglase ludima.”

“Da, može se reći da je to tako s njima,” klimnuo je glavom Ted, “ukoliko doktori postave pogrešnu dijagnozu samo zato što im nije poznata realnost otmica. Međutim, ti ljudi nisu ljudi ništa više od mene, oni su samo žrtve.”

Narednog jutra, Barbara se spremala za povratak kući i nakon što joj je Ted pomogao da utovari svoje stvari u auto, sjeli su nakratko na terasi ispred njegove kućice, neraspoređeni zato što se moraju rastati. “Prije nego što krenem kući,” rekla je Barbara, “voljela bih da mi kažeš koliki značaj ima sve ovo za tebe lično. Šta ti misliš šta se dešava? Šta si bio u stanju da razumiješ?”

“Ne znam da li će to imati nekog smisla,” odgovorio je, “ili, da je to imalo blizu istine, ali ću ti reći šta osjećam u vezi s tim, ili bar to na šta mi ova situacija ukazuje. Još onda kad sam po noći dobijao poruke i informacije, sjećam se jedne važne lekcije koju sam naučio od vanzemaljaca. Oni su mi objasnili da prostor između fizičke materije nije prazan, nego je on ispunjen pozitivnim i negativnim nabojima. Sada, ako možeš zamisli da ta dva ogromna polja naboja na neki način stvaraju odvojene dimenzije postojanja,” nastavio je Ted, “a onda zamisli da te dimenzije omogućavaju nastanak i razvoj inteligentnim entitetima od kojih svako nosi u sebi pozitivne ili negativne naboje u skladu s tim koja dimenzija ih je stvorila. Meni se čini da smo mi, ljudska bića na neki način, neka vrsta izvora za obe vrste tih stvorenja, i mogu da ih zamislim kako oni zajednički rade u pravcu da nas oblikuju u jednu perfektnu kreaciju, koja će biti sačinjena od oboje, pozitivnih i negativnih aspekata, tako da obe vrste mogu da nas koriste.

Oni ne moraju biti sami po sebi dobri ili zli,” dozvolio je on, “iako se njihovi postupci čine nama takvim. Međutim, oni su najvjerovatnije zajednički povezani kad se radi o njihovoj interakciji s ljudskim bićima. Sjećam se onog incidenta kad su se dva vanzemaljca svađala u vezi samnom.

Njihova diskusija u kojoj su pominjali dvije grupe koje su radile na meni, čini se da je povezana s tom idejom.”

“Jedan od njih je bio donekle strog i prijetio ti je, za ne?” pitala ga je Barbara.

“Da,” rekao je Ted, “a onda se pojavio onaj drugi koji me je zaštitio od njega, što je naljutilo onog prvog. To se činilo kao jedan stvarni sukob između njih, međutim, ako su oni predstavljali dvije stvarno suprotne grupe, šta su onda radili tamo zajedno? Oni kao da su dijelili isti objekat. Nedavno sam čitao jedan pasus iz Gnostičkih jevanđelja, gdje je Isus govorio o dobrim anđelima i zlim anđelima kako rade zajedno, Barbara, i mislim da je to upravo ono što se dešava kod vanzemaljaca.”

“Da li onda stvarno misliš da postoje neke vrste duhova ili božanstava?” pitala ga je ona.

“Ne, ne postoje nikakvi bogovi koje bih mogao smatrati prihvatljivim, ali da budem iskren, ne znam u šta više da vjerujem?! Sva tradicionalna i metafizička vjerovanja koje sam nekada imao, prohujala su s vihorom,” nasmiješio se on sjetno. “Sada više nemam nikakvu realnost na koju bih se mogao osloniti.”

“Da, ti je imaš,” rekla mu je Barbara, uzimajući ga za ruku. “Ovo je tvoja realnost. Vjeruj u sebe i svoju vlastitu dobrotu.

Ted, možda oni jesu napravili nas, ko zna? Međutim, bez obzira na to, mi smo se pojavili s nečim čega oni nemaju. A oni to sigurno žele. Mi imamo duše koje nam omogućavaju da osjećamo emocije i to nas čini sposobnim da volimo. Oni nam uzimaju naše emocije zato što oni nemaju svoje vlastite.”

“Oni ne samo da uzeli moje, nego su me razbojnički orobili,” rekao je Ted, “a tom prilikom su me skoro i potpuno uništili. Da li smo mi stvarno toliko bespomoćni? Postoji li išta što možemo učiniti?”

“Ne znam,” odgovorila je Barbara. “A nećemo to znati sve dok ne saznamo sve o tome šta ti vanzemaljci rade i kakve planove sprovode.”

“Ukoliko je ovo stvarno jedna bitka,” rekao je Ted, “onda znanje može biti naše jedino oružje. A nešto nam je sigurno potrebno. Znaš, Barb, ova promjena realnosti je za mene stvarno bila veoma bolna. Prvih nekoliko sedmica nakon one prve regresije s tobom, bilo je najstrašniji period u cijelom mom životu. Molio sam se, plakao, sumnjao u svoju trezvenost, i plašio sam se da su mi učinili nešto što bi me moglo navesti da povrijedim sebe ili nekoga drugog. Trebalo mi je nekoliko mjeseci da bih povratio povjerenje u samog sebe. Toliko me je plašilo to da se ne vrate i kazne me zbog toga što sam otkrio istinu o onome šta su mi uradili. Sigurno sam se svima iz moje blizine činio kao neki ludak.

“Dragi moj prijatelju,” ubjeđivala ga je Barbara, “niko o tebi nije mislio na takav način. Oni od nas koji te poznaju i znaju s čim si imao posla, potpuno su te razumjeli. Nakon svega, sve ono u šta si prije vjerovao, bilo ti je iznenada oduzeto. To bi za svakoga bilo veoma teško. Nemoj biti previše strog prema samom sebi.”

“Jedna od stvari koja mi je bila od ogromne pomoći,” odgovorio je Ted, “bilo je ono otkrovenje u vezi sa smrću moje bake. Ta situacija me je tištila tokom svih tih proteklih godina, a sada, Barbara, znam zašto. Sada razumijem taj jad koji je ostao u meni kad je ona umrla onako iznenada. Ona je bila najodvažnija i najhrabrija žena koju sam ikada poznavao. Ona me je toliko voljela da se otvoreno suprostavila tim stvarima, kakve god da su one bile. Ona im nije htjela dopustiti da me uzmu. Ja dugujem njoj svoj život. Volio bih kad bih joj se mogao nekako zahvaliti i ukazati joj moju ljubav i poštovanje.”

Barbara je utješno pogledala Teda i rekla, “Ona je sigurno bila jedna veoma hrabra žena i svaki mladi čovjek bi se ponosio kad bi imao takvu baku. Brzo je razotkrila onu prevaru s njenim mrtvim suprugom, a pri svom pokušaju da te spasi, ona se pozvala na jedinu stvar u koju je čvrsto vjerovala a

to je bila njena religija. Mora da te je posebno voljela.”

“Dugo vremena sam želio da to silovanje bude nešto što nije stvarno,” odgovorio je Ted. “Želio sam da se tu radi samo o nekim implantiranim sugestijama, o jednom hologramu ili nekom scenariju virtuelne realnosti. Čak sam mislio da to možda nije bilo neko stvarno fizičko seksualno zlostavljanje, nego da su umjesto toga na neki način zlostavljali samo naše duhove ili duše, a da je to sjećanje nekako slučajno isplivalo napolje pod hipnozom. Želio sam da to bude bilo šta drugo, samo ne ono što je bilo.

“Onda, nakon nekoliko mjeseci torture samog sebe, na kraju sam prihvatio da to ionako više nije bitno,” nastavio je on, “jer je šteta već bila napravljena i ništa se tu više nije moglo promijeniti. Bio sam toliko posramljen, ponižen i izgrizen prezirom i ljutnjom na samog sebe da sam mislio kako ću radije umrijeti nego otkriti bilo kome šta mi se stvarno desilo, pogotovo mojoj porodici. Ali sada se osjećam drugačije. Još uvijek me to boli ali sam sada načisto sa svim tim i sada mislim da znam šta želim uraditi.”

“Šta bi to bilo?” pitala ga je Barbara. “Želim da ljudi saznaju istinu,” odgovorio joj je. “Želim da ljudi saznaju to koliko su stvarno podmukla ta njihova ‘kosmička braća’. Želim da saznaju kako su predivni i veličanstveni vanzemaljci, u stvari, slični demonima i da oni ni u kom slučaju nisu natprirodni, nego su fizičke prirode isto kao imi – s tim što su oni u stanju da se sakrivaju uz pomoć njihove napredne tehnologije. Želim da ljudi prestanu biti toliko naivni kao što sam i ja sam bio, i da počnu postavljati prava pitanja. Mi se ne možemo zadovoljiti s ničim što je manje od same istine, kad se radi o informacijama koje dolaze bilo od strane naše vlade ili od strane samih, takozvanih, vanzemaljaca.

“Barbara, jako mi smeta to kad razmišljam o svim tim nedužnim žrtvama, pogotovo o djeci, koja se svakodnevno suočavaju s tom podmuklom silom. Pogledaj samo svu onu literaturu koju su objavili ljudi koji istinski vjeruju u to da je sve ovo jedna dobra i prekrasna stvar za zemlju i ljudsku rasu. Sada mi je jasno to koliko je tim silama lako da nas prevare. Sve što trebaju da naprave, to je samo da mahnu nečim lijepim ispred nas i mi ćemo to progutati.

“Pretpostavljam da kad bi nam stvarno zatrebala pomoć izvana da rasčistimo ovaj nered na našoj planeti, oni će nas zapljusnuti sa svojom propagandom a mi se nećemo potruditi da ih zapitamo - kako, gdje i kada; mi ćemo samo početi da vičemo, ‘Dolazite ovamo!’ Ukoliko tamo negdje postoje neki dobri vanzemaljci koji bi bili voljni pokušati da nam pomognu, onda mislim da bi me razumjeli kad bih od njih zatražio da mi prvo pokažu neoborive dokaze za svoje dobre namijere, nakon čega bi ih mogao pozvati i kod sebe, na kafu. Sve do tada, neka prosipaju svoje laži u nekoj drugoj galaksiji a ne u ovoj mojoj i bakinoj.” Barbara se nasmijala i zagrcnula a Ted je nastavio.

“Sjećam se moje bake kao jedne snažne žene sa sela koja je veoma vjerovala u istinu i poštenje. Znam da bi mi uvijek zamjerila ukoliko bih rekao neku laž. Siguran sam u to da kad bi ona bila ovdje, podržala bi me u tome da kažem istinu jer tišina ne može zaustaviti ovu podmuklu manipulaciju. Samo će joj omogućiti da se nastavi.”

Otrpao je Barbaru do njenog auta, zahvaljujući joj na utjehi, snazi i podršci koju mu je ona pružala za vrijeme kad je bio u najvećoj krizi.

“Javi mi kad budeš spreman da me ponovo posjetiš u vezi sa daljim radom na regresijama,” rekla mu je. “Da, znam da je ovo do sada bilo samo početak,” odgovorio joj je Ted. “A to nije više stvar samo moje sudbine, kada znam da su i moji prijatelji, kao i mnogi drugi takođe imali slična iskustva. Istina je to da svi mi imamo neke posljedice od ove vanzemaljske agende. A znamo tako malo o tome. Kao

da samo pipamo po mraku a ove stvari se jednostavno ne mogu više odigravati kao do sada.”

“Doduše, trebaće nam mnogo hrabrosti,” podsjetila ga je Barbara, “da bi prevazišli naše strahove i probili sve one iluzije koje maskiraju krajnje namjere vanzemaljaca.”

“A trebate jos veca hrabrost da se stane ispred ovog nepovjerljivog svijeta i da mu se otkriju ova saznanja, cijje sticanje me je toliko mnogo kostalo,” dodao je Ted.

“Znaš i sama da su me ti vanzemljci, duhovi ili ko zna šta, neprestano tjerovali da napišem jednu knjigu koju sam trebao nazvati ‘Radnik Svjetlosti,’ i mislim da je upravo to ono što trebam uraditi. Samo što je neću nazvati tako, da neko ne bi slučajno pomislio kako promovišem neku njihovu dobroćudnost i dobronamjernost. Moraću je nazvati drugačije, tako da njen naslov bude bliži istini, onakvoj kakvom je vidim.”

“Sigurna sam da ćeš smisliti odgovarajući naslov,” rekla je Barbara odlazeći. Ted je sačekao napolju dok mu ona nije još jednom mahnula iz auta dok se udaljavala. Uz Barbarinu pomoć, on je našao bar jedan način kako da sazna više. Bilo je mnogo događaja u njegovoj prošlosti koje je sada želio preispitati i istražiti, kao što su ona njegova veza s Majom, pojava prikaze Tetke Demime i duha gospođe Flowers, posjete Volma, vizije sveopšteg uništenja, noć s pojavom magle, izgubljeno vrijeme, kao i ona podzemna baza u pustinji u kojoj su ljudi bili smješteni u obore kao goveda. On se sada oporavljao i uskoro će biti spreman za dalje regresije kao i sva ona otkrovenja koje bi one mogle da donesu. S posljednjim pogledom prema onom polju na kojeg se NLO-a bio spustio, Tedova odlučnost se pojačala.

“Ja ću vratiti sebi svoj život,” tiho se zarekao svojim otmičarima. “Kopaću toliko duboko po mojoj prošlosti da će svaka stvar koju ste mi uradili biti otkrivena. Kada javno objavim ovu moju priču i kada kažem svijetu istinu o vašoj vanzemaljskoj agendi, tek onda ću ispuniti svoju ulogu jednog istinskog Radnika Svjetlosti. A kada, radeći zajedno s drugima u otkrivanju istine, pomognem u raskrinkavanju ove anđeoske maskarade, to će nas, na kraju, možda i osloboditi.

Kraj